

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

Handelingen

Annales

INTEGRAAL VERSLAG
VAN DE PLENAIRE VERGADERING
VAN

COMPTE RENDU INTÉGRAL
DE LA SÉANCE PLÉNIÈRE
DU

13-10-1999
namiddag

13-10-1999
après-midi

AGALEV-ECOLO	:	<i>Anders gaan leven / Ecologistes conférés pour l'Organisation de lutttes originales</i>
CVP	:	<i>Christelijke Volkspartij</i>
FN	:	<i>Front National</i>
PRL FDF MCC	:	<i>Parti Réformateur libéral - Front démocratique francophone - Mouvement du citoyens pour le changement</i>
PS	:	<i>Parti socialiste</i>
PSC	:	<i>Parti social-chrétien</i>
SP	:	<i>Socialistische Partij</i>
VLAAMS BLOK	:	<i>Vlaams Blok</i>
VLD	:	<i>Vlaamse Liberalen en Democraten</i>
VU&ID	:	<i>Volksunie & ID21</i>

Abréviations dans la numérotation des publications :

DOC 50 0000/00	:	<i>Documents parlementaires de la 50e législature, suivi du n° et dy n° consécutif</i>
QRVA	:	<i>Question et Réponses écrites</i>
HA	:	<i>Annales (Compte Rendu intégral)</i>
CRA	:	<i>Compte Rendu Analytique</i>
PLEN	:	<i>Séance plénière</i>
COM	:	<i>Réunion de commission</i>

Afkortingen bij de nummering van de publicaties :

DOC 50 0000/00	:	<i>Parlementaire documenten van de 50e zittingsperiode + het nummer en het volgnummer</i>
QRVA	:	<i>Schriftelijke Vragen en Antwoorden</i>
HA	:	<i>Handelingen (Beknopt Verslag)</i>
BV	:	<i>Beknopt Verslag</i>
PLEN	:	<i>Plenum vergadering</i>
COM	:	<i>Commissievergadering</i>

Publications officielles éditées par la Chambre des représentants
Commandes :
Place de la Nation, 1008 Bruxelles
Fax : 02/549 82 60
Tél. : 02/549 82 74
www.laChambre.be
e-mail : aff.generales@laChambre.be

Officiële publicaties, van de Kamer van volksvertegenwoordigers
Bestellingen :
Natieplein, 1008 Brussel
Fax : 02/549 81 60
Tel. : 02/549 82 74
www.deKamer.be
e-mail : alg.zaken@deKamer.be

Inhoud**Woensdag 13 oktober 1999, 14.15 uur
PLEN 010**Bespreking van de regeringsverklaring (*voortzetting*)

Sprekers : **Hugo Coveliers**, voorzitter van de VLD-fractie, **Marc Van Peel**, voorzitter van de CVP-fractie, **Greta D'Hondt**, **Pieter De Crem**, **Bart Laeremans**, **André Smets**, **Daniel Bacquelaine**, **Joëlle Milquet**, **Gerolf Annemans**, voorzitter van de Vlaams Blok-fractie, **Dirk Van der Maelen**, voorzitter van de SP-fractie, **Geert Bourgeois**, voorzitter van de VU&ID-fractie, **Guy Verhofstadt**, eerste minister, **Dirk Pieters**, **Herman Van Rompuy**, **Annemie Van de Casteele**, **Francis Van den Eynde**, **Martine Dardenne**

BIJLAGE	47
INTERNE BESLUITEN	47
INTERPELLATIEVERZOEKEN	47
INGEKOMEN	47
MEDEDELINGEN	48
REGERING	48
VERSLAG	48
ARBITRAGEHOF	48
ARRESTEN	48
VAST COMITÉ VAN TOEZICHT OP DE POLITIEDIENSTEN	49
BEGROTINGSVOORSTEL VOOR 2000	49
VAST COMITÉ VAN TOEZICHT OP DE INLICHTINGENDIENSTEN	49
BEGROTINGSVOORSTEL VOOR 2000	49

Sommaire**Mercredi 13 octobre 1999, 14.15 heures
PLEN 010**Discussion de la déclaration gouvernementale (*continuation*)

Orateurs : **Hugo Coveliers**, président du groupe VLD, **Marc Van Peel**, président du groupe CVP, **Greta D'Hondt**, **Pieter De Crem**, **Bart Laeremans**, **André Smets**, **Daniel Bacquelaine**, **Joëlle Milquet**, **Gerolf Annemans**, président du groupe Vlaams Blok, **Dirk Van der Maelen**, président du groupe SP, **Geert Bourgeois**, président du groupe VU&ID, **Guy Verhofstadt**, premier ministre, **Dirk Pieters**, **Herman Van Rompuy**, **Annemie Van de Casteele**, **Francis Van den Eynde**, **Martine Dardenne**

ANNEXE	47
DÉCISIONS INTERNES	47
DEMANDES D'INTERPELLATION	47
DEMANDES	47
COMMUNICATIONS	48
GOUVERNEMENT	48
RAPPORT	48
COUR D'ARBITRAGE	48
ARRETS	48
COMITÉ PERMANENT DE CONTRÔLE DES SERVICES DE POLICE	49
PROPOSITIONS POUR L'EXERCICE BUDGETAIRE 2000	49
COMITÉ PERMANENT DE CONTRÔLE DES SERVICES DE RENSEIGNEMENTS	49
PROPOSITIONS POUR L'EXERCICE BUDGETAIRE 2000	49

SÉANCE PLÉNIÈRE

du

MERCREDI 13 OCTOBRE 1999

14.15 heures

PLENAIRE VERGADERING

van

WOENSDAG 13 OKTOBER 1999

14.15 uur

De vergadering wordt om 14.15 uur geopend door de heer **De Croo**, voorzitter.

La séance est ouverte à 14.15 heures par M. **De Croo**, président.

Tegenwoordig bij de opening van de vergadering zijn de ministers van de federale regering :

Ministres du gouvernement fédéral présents lors de l'ouverture de la séance :

Verhofstadt, Onkelinx, Michel, Vande Lanotte, Durant, Duquesne, Vandenbroucke, Van den Bossche, Flahaut, Gabriëls, Verwilghen, Reynders, Demotte, Boutmans, Deleuze.

Er zijn berichten van verhindering ingekomen van de leden :

Les membres suivants sont excusés :

José Canon, wegens ziekte / pour raison de santé;

Denis D'hondt, Jean-Pol Henry, Jacques Lefevre, Interparlementaire Unie / Union interparlementaire;

Pierre Chevalier, Rik Daems, Aimé Desimpel, Geert Versnick, buitenslands / à l'étranger.

Een reeks interne besluiten en mededelingen moeten ter kennis gebracht worden van de Kamer. Zij zullen in bijlage bij de handelingen van deze vergadering opgenomen worden.

Une série de décisions internes et de communications doivent être portées à la connaissance de la Chambre. Elles seront reprises en annexe des annales de cette séance.

Bespreking van de regeringsverklaring
(voortzetting)

Discussion de la déclaration gouvernementale
(continuation)

De **voorzitter** : Aan de orde is de voortzetting van de bespreking van de regeringsverklaring.

L'ordre du jour appelle la continuation de la discussion de la déclaration gouvernementale.

De heer Hugo Coveliërs heeft het woord.

De heer **Hugo Coveliërs** (VLD) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, heren ministers, collega's, het vertrouwen van de burger in de politiek is de voorbije jaren tot een minimum gedaald. De mensen raakten uitgekeken op dezelfde generatie politici en partijen die al jaren de dienst uitmaken. Er ontstond wrevel over de wijze waarop de regering zich opsloot in kastelen en zich ietwat hautain afschermden van de publieke opinie. Er was een gebrek aan begeestering; er ontbrak een project, een groot verhaal dat de mensen kan enthousiasmeren, dat vertrouwen uitstraalt in de toekomst en dat het land kan mobiliseren. Er waren, wij weten het, de politieke schandalen, de scheefgegroeide en ontspoorde politieke zeden. Er was de onmacht om vernieuwingen door te voeren, waardoor de werking van de Staat steeds verder wegzonk in de middelmatigheid. Er was het terechte aanvoelen dat de overheid haar kerntaken niet langer behoorlijk uitoefende en er waren de honderdduizenden die geen kans kregen op de arbeidsmarkt. Er waren ten slotte de toenemende malaise bij het gerecht en de toenemende administratieve rompslomp, om niet te spreken over het communautair gekakel zonder eieren.

Na 13 juni veranderden de kiezers een en ander in Vlaanderen. De CVP verloor haar positie als absolute machtsfactor en werd voor het eerst in de geschiedenis onttroond door een andere partij. De VLD koos er uitdrukkelijk voor om een nieuwe weg in te slaan en heeft, samen met de overige meerderheidspartijen, ertoe bijgedragen dat men tot een verrassende coherente visie komt op de toekomst van ons land. Het federaal regeerakkoord was daarvan een duidelijke neerslag en ook gisteren heeft de eerste minister in zijn toespraak opnieuw een samenhangend, gedurfd en vernieuwend programma voor dit politiek werkjaar ontplooid.

Hugo Coveliers

De uitdagingen zijn enorm, collega's, want ik heb met zeer veel interesse gehoord dat België de vijfde plaats behaalt inzake productiviteit en de zesde plaats in een andere materie, telkens zaken die de burger zelf moet organiseren. Men vergeet er wel bij te zeggen - dat is het voordeel van even later het woord te krijgen - dat in dezelfde enquête, waarin zestig landen werden onder-vraagd, België erin slaagt van, wat de werking van zijn overheidsapparaat betreft, de negenenvijftigste plaats in te nemen en niet de laatste plaats af te snoepen van Oezbekistan. Welnu, men moet alles vermelden en duidelijk vaststellen dat, wat de werking van de overheid betreft, het bijzonder erg gesteld is met dit land.

De meerderheid moet de middelmatigheid schuwen, maar tegelijkertijd beseffen dat een land niet in één week tot een modelstaat kan worden omgevormd. De CVP kan daarvan meespreken. Wanneer men zich in het verleden al te gemakkelijk neerlegde bij de ongemakken van het status quo, moet deze regering zich inspannen om de noodzakelijke en vaak ingrijpende veranderingen door te voeren. Het conservatisme, dat het beleid zo lang in zijn greep hield, moet worden doorbroken. Dát precies vragen de burgers. De VLD maakt zich geen enkele illusie omtrent het feit dat een doorgedreven hervormingsbeleid niet van een leien dakje zal lopen. Dat de motor bij het schakelen naar een hogere versnelling enigszins zal sputteren, wisten wij wel degelijk. Wij wensen echter dat de burgers in de eerste plaats een regering zien die niet langer de ogen sluit voor de problemen, maar deze daadwerkelijk aanpakt, die niet langer sleutelt in de marge, maar een gedurfd beleid voert. Dit voluntarisme heeft de steun en de sympathie van de burgers. Het geeft opnieuw hoop en creëert optimisme. Deze mentale omschakeling bij de bevolking is een grote verdienste van deze regering.

Op economisch en sociaal vlak wil de regering een actieve welvaartsstaat uitbouwen. Terecht, want een samenleving met meer mensen aan de slag is een meer dynamische samenleving, een samenleving met minder kansarmoede, minder vereenzaming en minder marginalisering. Het feit dat onze arbeidskrachten tot de meest productieve ter wereld behoren, gekoppeld aan de vaststelling dat heel veel van onze potentiële arbeidskrachten niet actief zijn, is in feite een paradox van formaat. Niet alleen omdat een groot aantal mensen zich niet persoonlijk kan ontplooiën, maar ook omdat wij over de potentie beschikken om onze fundamenteën voor meer welvaart en sociale bescherming aanzienlijk te verbreden. Vandaar de noodzaak aan activering van de welvaartsstaat. Met genoegen stel ik vast dat de concrete invulling van de uitbouw van de actieve welvaartsstaat beantwoordt aan de uitgangspunten van het VLD-plan voor de werkgelegenheid. De verlaging van de loonlasten is een conditio sine qua non. De huidige verlaging beschouwen wij als een goede aanzet, die bovendien wordt bevestigd door

de in het vooruitzicht gestelde versterking van de maatregelen. Terecht rekent de regering in ruil hiervoor op de goodwill van de ondernemers. Het doel van de lastenverlaging is immers meer werkgelegenheid.

Activeren in dit land moet twee dimensies hebben : enerzijds, jongeren aan het werk zetten en, anderzijds, ouderen aan het werk houden. De VLD schaart zich dan ook achter de regeringsoptie om jongeren een job en/of vorming aan te bieden nadat ze zes maanden werkloos zijn. Wij wensen echter wel een kritische kanttekening te maken bij systemen die met betrekking tot de ondernemingen een té stringent of té lineair karakter zouden vertonen.

De heer **Marc Van Peel** (CVP) : Mijnheer Coveliers, ik tracht uw laatste zin, meer bepaald "een kritische kanttekening te maken bij té stringente systemen" te ontcijferen. In alle duidelijkheid en onder ons gezegd : u bent volstrekt tegen het plan van mevrouw Onkelinx om per 25 werknemers de verplichting op te leggen om iemand in dienst te nemen. Ik vertaal maar even voor de duidelijkheid wat u bedoelt, mijnheer Coveliers.

De heer **Hugo Coveliers** (VLD) : Mijnheer Van Peel, het verbaast mij natuurlijk dat u, als doorgewinterde CVP'er, dergelijke taal niet zou verstaan. *(Gelach)* Ik merk dat u het nu inderdaad begrepen hebt. Proficiat. Ik begrijp dat, hoor. Het is natuurlijk niet gemakkelijk om zich om te schakelen. Dat is ook zo voor ons.

U had een systeem van regeren waarbij het magister dixit was. Eens die had gesproken moest iedereen zwijgen. Wij zijn meer democratisch en wij vinden dat ministers, ook al zijn ze ministers, zelfs al zijn ze vrouwelijke ministers, zelf hun mening mogen naar voren brengen. Dat is voor u een verandering, waarmee u zal moeten leren leven.

De voorzitter : De heer Paul Tant heeft het woord.

De heer **Paul Tant** (CVP) : Mijnheer Coveliers, u gebruikt een tekst van mij uit het verleden voor uw huidige toespraak.

De heer **Hugo Coveliers** (VLD) : Mijnheer Tant, hebt u al ooit een tekst gehad ?

De voorzitter : Mijnheer Coveliers, het zou de Kamer voldoening schenken indien u zich met uw eigen tekst zou bezighouden.

De heer **Hugo Coveliers** (VLD) : Mijnheer de voorzitter, wij menen dat het ook wenselijk is om de expertise van de ouderen - dit zal u interesseren, mijnheer Tant -

Hugo Coveliers

optimaal te benutten en tegelijkertijd rekening te houden met een mogelijke verminderde productiviteit. De noodzaak van een soepele eindeloopbaanregeling, gecombineerd met de inschakeling van jongeren in het arbeidsproces, lijkt ons evident.

Terecht alludeert de regering op het bestrijden van de zogenaamde werkloosheidsvallen. Deze optie wordt door ons niet alleen onderschreven, wij willen ze zelfs wat breder invullen. In het regeerakkoord werd uitvoerig gewag gemaakt van een uitgebreide kostenafrek inzake kinderopvang en de verbetering van het statuut van de deeltijdse werknemers. Het is uiteraard ook erg verheugend dat eindelijk werk wordt gemaakt van een verlaging van de BTW op een aantal arbeidsintensieve diensten.

Het wetsontwerp over de werknemersparticipatie komt tegemoet aan een jarenlange VLD-eis en past in een grotere betrokkenheid van de werknemers bij hun onderneming. De mogelijkheid tot tijdelijke terugtreding verdient echter ook enige aandacht. Rekening houdend met de noodzaak aan levenslang leren en het creëren van mogelijkheden in het kader van werknemersparticipatie en flexibiliteit, is het wenselijk om actief na te denken over de concrete invulling van de huidige trend die het systeem van vervroegde uittreding wil inruilen voor het systeem van tijdelijke terugtreding.

In de ziekteverzekering werd voor het eerst toepassing gemaakt van de groeinorm van 2,5%. De onhoudbaarheid van de 1,5%-norm werd door mijn partij tijdens de vorige legislatuur herhaaldelijk aangeklaagd. Dit gaf aanleiding tot een systematisch misbruik van de techniek van de zogenaamde exogene factoren. Deze waren bij uitstek het excuus om de norm zonder gêne te overschrijden.

De **voorzitter** : Mevrouw Greta D'Hondt heeft het woord.

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Mijnheer Coveliers, ik heb u met mijn "CVP-oor" niet goed begrepen. Wij zijn uiteraard voorstander van een loonlastenverlaging en wij houden rekening met de werkloosheidsvallen en de verhoging van het netto-inkomen voor de minimumloon-trekkers. Kiest u nu als VLD, zoals dit in Vlaanderen duidelijk uitgesproken is, voor de fiscale weg, dan wel voor wat in het federaal regeerakkoord vrij wazig werd gelaten, namelijk de parafiscale weg ?

De heer **Hugo Coveliers** (VLD) : Mevrouw, ik denk dat het nogal evident is dat, vermits wij over het regeerakkoord onderhandeld hebben en het mede hebben goedgekeurd, wij de weg zullen volgen die in het regeerakkoord is vermeld. (*Hilariteit*)

De regering heeft, dames en heren, een duidelijk signaal gegeven bij de vaststelling van de begroting van het RIZIV voor het jaar 2000. De verhoging van de groeinorm

tot 2,5% impliceert dat de techniek van de exogene factoren niet langer zal worden gebruikt om de overschrijding van de 2,5%-norm te vergoelijken. In de begroting voor het jaar 2001 kan dan ook niet langer sprake zijn van exogene factoren. Dit veronderstelt dat de aangekondigde besparingen stipt zullen worden uitgevoerd. De VLD zal daar strikt op toezien. De VLD kan zich volledig terugvinden in de besparingsmiddelen die naar aanleiding van de vaststelling van het budget van de sector Gezondheidszorgen werden afgekondigd. Deze maatregelen vervallen overigens niet in de traditionele punctuele besparingen, maar zijn eerder maatregelen die worden getroffen met als doel tot een rationeel gebruik van de gezondheidszorgen te komen.

Wij verheugen ons erover dat werk is gemaakt van het optrekken van een aantal minimumpensioenen en in het bijzonder het minimumpensioen voor de zelfstandigen. Het optrekken van de minimumpensioenen past in de aandacht die de VLD steeds voor deze groep had. Wij dringen bij de minister van Pensioenen dan ook aan op meer gerichte inspanningen voor deze doelgroep. Naast de 3,5 miljard, die door de regering voor het optrekken van het minimumpensioen van de zelfstandigen werd uitgetrokken, moet verder worden geijverd om het pensioenstelsel van de zelfstandigen op een aanvaardbaar niveau te brengen. Het streefdoel moet zijn de diverse pensioenstelsels naar elkaar toe te laten groeien, minstens wat het zelfstandigenpensioen betreft, om de grootste discriminaties weg te werken. Een eerste actie-punt daarbij is het afschaffen van de 5%-sanctie voor elk jaar dat de zelfstandige vóór zijn 65ste jaar op pensioen gaat.

De VLD wenst erop te wijzen dat aan het begin van de eenentwintigste eeuw van arbeidskrachten een grote flexibiliteit op de arbeidsmarkt wordt verwacht. Mensen spelen daarop in en stappen zeer gemakkelijk over van de ene job naar de andere en dus ook van het ene sociale zekerheidsstelsel naar het andere. Het is voor ons land een uitdaging om het sociaal zekerheidsstelsel voor zelfstandigen voldoende aantrekkelijk te maken opdat ook de overstap naar het statuut van zelfstandige niet onaantrekkelijk zou zijn, of tenminste niet remmend zou werken ten aanzien van mensen met zin voor initiatief.

Uit de vaststellingen die men kan maken bij de voorstellen over begroting en fiscaliteit blijkt dat de regering erin slaagt om de uiterst ambitieuze doelstellingen van haar beleidsverklaring te realiseren.

De **voorzitter** : De heer Marc Van Peel heeft het woord.

De heer **Marc Van Peel** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, sta mij toe daarover even in debat te gaan. Mijnheer Coveliers, u snijdt het hoofdstuk begroting en fiscaliteit aan. Wij hebben vanmorgen de verklaring van de heer

Marc Van Peel

Eerdekens gehoord. Een interessante vraag in verband met de begroting handelt over de financieringswet. Wat heeft uw meerderheid terzake uiteindelijk beslist? Het is duidelijk dat de heer Eerdekens heeft gezegd dat er 2,4 miljard naar het Franstalig onderwijs zal gaan. Is dat ook de analyse die u daarvan maakt, mijnheer Coveliers?

De heer **Hugo Coveliers** (VLD): Mijn analyse verschilt enigszins, mijnheer Van Peel, in deze zin dat ik denk - maar wie ben ik om dat te denken? - dat u de heer Eerdekens enigszins verkeerd hebt begrepen.

Zoals u weet, is de financieringswet nu tien jaar oud en moeten een aantal punten ervan bevestigd of gewijzigd worden. Dat zal de regering doen, zoals het hoort. Zij zal daarbij objectieve normen hanteren voor de subsidiëring van het onderwijs.

Er is op dit ogenblik dus geen sprake van vermeerdering of vermindering. Daarover zal de regering een ontwerp indienen.

De 6% primair saldonorm van het stabiliteitsprogramma wordt zonder trucs nageleefd. In het eerste kwartaal van 2000 kan een aantal staatsactiva worden gevaloriseerd. Met de daaruit voortvloeiende daling van de rentelasten werd zelfs geen rekening gehouden.

Niettegenstaande de stijgende rentevoeten blijft de regering trouw aan het stabiliteitspact en zal het globale overheidstekort maximaal 1% van het bruto binnenlands product bedragen. De VLD stelt met grote tevredenheid vast dat naast de noodzakelijke globale belastinghervorming, die wordt aangekondigd voor de tweede helft van de legislatuur, een aantal specifieke fiscale maatregelen onverwijld zal worden getroffen. Ten eerste is er de afschaffing van de aanvullende crisisbijdrage op de personenbelasting. Dit was een bijzonder tergende belasting, want in feite was het een belasting op de belasting. De VLD vraagt aan de regering dat bij de stapsgewijze afschaffing van deze belasting zou worden begonnen met de laagste inkomens en de laagste pensioenen om ze nadien geleidelijk, naargelang de budgettaire mogelijkheden, tot de gehele bevolking uit te breiden.

Ten tweede is er de indexering van de belastingschalen. Ik wil erop wijzen dat de geschiedenis ook haar rechten heeft. Welnu, de indexering werd ingevoerd door liberalen, voor het aanslagjaar 1987. Ze werd ongedaan gemaakt door niet-liberalen voor het aanslagjaar 1994, met de belofte dat deze maatregel voor een periode van maximaal vier jaar zou gelden. We zijn nu twee aanslagjaren later en nog steeds blijft hij gelden. Dit heeft gevolgen voor de fiscale betrouwbaarheid van de overheid en komt het land niet ten goede.

Men heeft in de voorbije periode op die manier 170 miljard frank van de belastingplichtigen weggenomen. We zijn daarom uiteindelijk heel blij dat de herindexering van de belastingschalen zal worden gerealiseerd.

Mijnheer Annemans, ik weet dat u moeite hebt u te gedragen als u op de tribune staat. Nu blijkt dat u ook moeite hebt om u in de zaal te gedragen. Er zijn hier uitstekende zetels waar u uw onschuld kunt uitslapen indien u dat wenst.

Het regeringsproject voor de administratie mag ambitieus worden genoemd. De systematische aanpak van de regering waarbij eerst een vernieuwd organigram wordt uitgetekend, vervolgens een modern en gedepolitiseerd ambtenarenstatuut wordt opgesteld terwijl tevens werk wordt gemaakt van een geïntegreerd informaticabeleid, kan op de volle steun van de VLD rekenen vooral omdat uiteindelijk via jaarlijkse actieplannen ook eens zal gesnoeid worden in de tergende papierwinkel van de overheid. De VLD wenst dat het parlement uitvoerig bij elke stap in dit ambtelijk hervormingsbeleid wordt betrokken. Wij zullen trouwens actief voorstellen aandragen om de "reglementitis" te bestrijden. Bij de hervorming van de wet op de overheidsbedrijven staat de VLD aan de kant van de gebruiker, inzonderheid staan wij aan de kant van de treingebruiker die nu al jaren geterroriseerd wordt door het wanbeleid van de u niet onbekende NMBS-top. Het beheerscontract met de NMBS moet dringend worden herzien, niet om de politiek in staat te stellen zich met het dagelijks beleid van de NMBS te bemoeien maar wel om een echt contract op te stellen waarin strenge verplichtingen worden opgenomen die door deze spoorwegmaatschappij moeten worden nageleefd.

Het naleven van deze verplichtingen kan betrekking hebben op de stiptheid van de treinen maar ook op het comfort, de netheid van de stations. Het onthaal van de reizigers moet afdwingbaar worden gemaakt via sancties. De herziening van het beheerscontract moet een aantal uitwassen, die zich in het verleden hebben voorgedaan, voorkomen.

Ik beperk mij tot drie voorbeelden. Ten eerste, vorig jaar kocht de NMBS voor ettelijke miljarden franken een Duits transportbedrijf op, een acquisitie van een bedrijf dat nochtans zwaar verlieslatend is en in een periode dat de spoorwegen nog steeds met zware vertragingen te kampen hadden als uitloper van het IC/IR-98-plan.

Dit was een schitterende investering in het openbaar vervoer.

Ten tweede, onder vleugels van de moedermaatschappij worden talrijke filialen opgericht, een dertigtal filialen waarvan het nut in feite alleen bestaat in de creatie van nog eens een aantal bijkomende postjes voor de leden

Hugo Coveliers

van de raad van bestuur. Controle van het Rekenhof op het reilen en zeilen van deze filialen is daarbij niet mogelijk. Veel van die filialen hebben weinig met gemeenschappelijk vervoer te maken.

Ten derde is er ABX, de pakjesdienst van de NMBS, een bedrijf dat volledig concurreert op de open concurrentiële markt. Dit bedrijf heeft geen eigen rechtspersoonlijkheid. De boekhouding wordt niet door een bedrijfsrevisor officieel gecontroleerd. Hoe men het ook draait of keert, de NMBS met al haar dochtermaatschappijen en filialen is een ondoorzichtig beheerd geheel zodat elke vorm van effectieve controle onmogelijk is. De vraag is of dit precies de bedoeling is geweest.

De aandeelhouder, met name de overheid, moet meer zeggenschap krijgen. Dit betekent een aangepaste benoemings- en ontslagprocedure en een duidelijke splitting tussen de leden van het directiecomité en de leden van de raad van bestuur.

De VLD is verheugd dat de regering verder werk wil maken van een dynamisering en een modernisering van de overheidsbedrijven. Privatisering, collega's, is een techniek om deze noodzakelijke modernisering tot stand te brengen. Het zal duidelijk zijn dat sommige overheidsbedrijven gemakkelijker geprivatiseerd kunnen worden dan andere en dat sommige overheidsbedrijven eerst een herstructurering zullen moeten ondergaan in het belang van een onderneming zelf. Dit geldt men name voor de NMBS en De Post. De verdere privatisering van Belgacom daarentegen mag weinig of geen problemen stellen, te meer daar het hier gaat om een geliberaliseerde markt zodat er geen gevaar bestaat voor het ontstaan van een privé-monopolie.

Privatisering betekent niet dat de overheid zich volledig moet terugtrekken. Er zijn voldoende technieken voorhanden die de overheid in staat moeten stellen te waken over het openbaar belang en de openbare sector. De overheid mag zich echter niet langer als uitvoerder opstellen, maar moet zich de rol eigen maken van regisseur en controleur.

De ambitie van de regering om een veilige en rechtvaardige samenleving te realiseren past volkomen in de bekommernis om de rechtstaat te doen overleven. Er werd reeds voldoende verwezen naar de Octopusakkoorden die moeten leiden tot een totale hervorming van het politielandschap - eindelijk - : de vaste wil om de politiehervorming in 2001 te laten starten, stemt ons hoopvol.

Het optrekken van de middelen voor justitie met ongeveer een achtste van de huidige begroting wijst erop dat ook de financiële middelen worden vrijgemaakt om dit engagement te realiseren. Een veiligheidsplan gesteund op een integraal veiligheidsbeleid, sinds de publicatie van het Veiligheidsplan voldoende bekend neem ik aan,

waarbij de veiligheidsketen, gaande van preventie over repressie tot nazorg, moet uiteindelijk ook in België de pakkans van de criminelen op een aanvaardbare hoogte brengen en het onveiligheidsgevoelen tot een onvermijdbaar minimum herleiden.

De voorbije dagen stonden in het teken van het asielbeleid. De regering heeft ook dit dossier in vrij erbarmelijke omstandigheden geërd. Tot op heden bleek men niet in staat een aantal taboes te doorbreken. De regering heeft nu een coherent beleid terzake ontwikkeld : een snelle asielprocedure, een doorgedreven uitwijzingsbeleid en een beperkte, eenmalige en individuele regularisatie.

Iedereen dient er zich bewust van te zijn dat dit alles een onlosmakelijk geheel vormt. Namens de VLD wens ik hier dan ook uitdrukkelijk te onderstrepen dat voor ons geen enkel element uit dit globaal plan kan worden losgekoppeld. Het uitwijzingsbeleid dient onverkort en consequent te worden voortgezet.

De heer **Marc Van Peel** (CVP) : Mijnheer Coveliers, u bent heel duidelijk. U zegt dat collectieve uitwijzingen op niet-etnische basis mogelijk moeten zijn.

Mijnheer Tavernier, ik raad u aan goed te luisteren naar het betoog van de heer Coveliers inzake uitwijzingsbeleid.

De heer **Hugo Coveliers** (VLD) : Mijnheer Van Peel, u bent te snel.

Ik herhaal dat het uitwijzingsbeleid onverkort en consequent moet worden voortgezet. Dit beleid moet niet alleen met individuele maar ook met collectieve uitwijzingen worden doorgevoerd. De uitwijzingen moeten met lijnvluchten, charters, zakenvliegtuigen en andere speciaal daartoe gehuurde vliegtuigen kunnen plaatsvinden. Financiële redenen om het statuut van politiek vluchteling aan te vragen, moet men wegnemen door de financiële ondersteuning te vervangen door een toekenning van rechtstreekse materiële hulp inzake kleding, voedsel en onderdak. Bij de behandeling van de aanvragen moet een onderscheid worden ingebouwd. Toekomstige aanvragers moeten onmiddellijk een onderzoek krijgen, de beslissing die in meer dan 90% van de gevallen een afwijzing zal inhouden, moet onmiddellijk worden uitgevoerd. De achterstand inzake aanvragen moet worden weggewerkt en dit te beginnen met de meest recente aanvragen. Regularisatie kan alleen als de asielzoeker zo lang in ons land verblijft dat een uitwijzing om humanitaire redenen niet verantwoord is. Deze regularisaties moeten correct gebeuren. Maatregelen moeten worden uitgewerkt opdat bedrog en fraude onmiddellijk kunnen worden bestraft.

Hugo Coveliers

De VLD-fractie is zich ervan bewust dat dit een politiek gevoelige materie is die door demagogen en poujadisten misbruikt kan worden. Wij wensen ons daar niet aan te bezondigen. De VLD kleeft geen verrottingsstrategie aan maar kiest voor een beleid dat de problemen oplost. Deze oplossing kan alleen gerealiseerd worden als hiervoor een breed maatschappelijk draagvlak bestaat. Ik ben ervan overtuigd dat dit breed maatschappelijk draagvlak bestaat voor de door de regering uitgewerkte politiek van een krachtdadige en correcte uitvoering van het asielbeleid gekoppeld aan een humanitaire bekommernis voor regularisaties voor vreemdelingen die vijf jaar of langer in dit land hebben verbleven.

De heer **Pieter De Crem** (CVP) : Mijnheer Coveliers, noemt u de groene regeringspartners poujadisten omdat het VLD-voorstel inzake asielbeleid voor hen niet door de beugel kan.

De heer **Hugo Coveliers** (VLD) : Mijnheer De Crem, ik heb gezegd dat dit een gevoelige materie is die door demagogen en poujadisten kan misbruikt worden. Niet de groenen maar anderen hebben dit misbruikt.

De heer **Bart Laeremans** (Vlaams Blok) : Mijnheer Coveliers, u beweert dat zijn beleid brede maatschappelijke steun geniet. Bent u als liberaal en als voorstander van de invoering van referenda bereid de bevolking terzake te raadplegen ? Ik kan mij niet van de indruk ontdoen dat er geen breed maatschappelijk draagvlak bestaat voor uw beleid.

De heer **Hugo Coveliers** (VLD) : Als je de bevolking wil raadplegen, moet je ze de juiste keuzes kunnen voorleggen. Men moet het beleid een tijd lang uitvoeren en daarna de bevolking om een oordeel vragen. Ik wijs de collega's van de meerderheid erop dat wij gewoon zijn onder elkaar uit te komen voor onze eigen mening. Welnu, we moeten er rekening mee houden dat de oppositie dit niet aankan.

De **voorzitter** : Mijnheer De Crem, u mag voor een laatste keer interveniëren in dit debat. Ik wijs de heer Tant erop dat de heer De Crem nu namens zijn fractie spreekt.

De heer **Pieter De Crem** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, u vraagt zich af waarom er op onze banken zo veel wordt gelachen. Welnu, we hebben hier echt te maken met het pretkabinet. De heer Tavernier komt hier namens de groenen juist het omgekeerde vertellen van hetgeen de meerderheid vertelt. Dit is de belachelijkste vertoning die toekijkend Vlaanderen en België hebben meegemaakt. De heer Coveliers verkondigt het tegengestelde van wat de heer Tavernier heeft verkondigd. Wij hadden iets anders verwacht van een regering die snel en efficiënt wil werken.

De heer **Hugo Coveliers** (VLD) : Het verheugt mij dat ik de heer De Crem nu kan laten lachen. Zijn gezicht stond op 13 juni nochtans niet op lachen.

De opeenvolgende hervormingen van de federale staatsstructuur hebben bij de bevolking grote verwachtingen gecreëerd. Deze zijn echter nooit ten volle ingelost...

De **voorzitter** : De heer Pieter De Crem heeft het woord.

De heer **Pieter De Crem** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, ik heb het gezicht van de heer Coveliers gezien toen bleek dat hij geen deel uitmaakte van de regering. Ook dat sprak boekdelen.

De **voorzitter** : De heer Hugo Coveliers heeft het woord.

De heer **Hugo Coveliers** (VLD) : Mijnheer de voorzitter, de heer De Crem weet hier ongetwijfeld over mee te spreken.

Collega's, ik herhaal dat de opeenvolgende hervormingen van de federale staatsstructuur bij de bevolking grote verwachtingen hadden gecreëerd. Deze zijn echter nooit ten volle ingelost; integendeel, het bestaande institutionele landschap heeft door zijn complexe karakter het democratisch deficit en de kloof tussen burger en politiek vergroot. Een gebrek aan eenvoud en doorzichtigheid vormt de bron van oplaaiende communautaire spanningen die een deugdelijk beleid in de weg staan. De VLD schaart zich ten volle achter de oprichting van de intergouvernementele en interparlementaire conferentie voor institutionele vernieuwing die als vast ontmoetingscentrum voor discussie en evaluatie dient te fungeren. Elke vooruitgang veronderstelt immers een voorafgaand overleg en dialoog. Het cultiveren van een conflictmodel brengt ons terug in een straatje zonder einde. Het engagement van de Vlaamse meerderheidspartijen om zowel binnen de federale als de Vlaamse regering met één stem te spreken is dan ook erg belangrijk vermits op beide niveaus geen onderscheiden standpunten kunnen worden ingenomen. In het recente verleden leidde dit in een bepaalde politieke formatie soms tot chaotische situaties.

De eerder gemaakte afspraken, onder meer in het kader van het Sint-Michielsakkoord, moeten worden opgevolgd en uitgevoerd. Ik denk hierbij aan de regionalisering van de organieke wetgeving inzake provincies en gemeenten. In het onmiddellijke verlengde daarvan moet de betrachting worden gesitueerd om de bevoegdheden van de diverse overheden te homogeniseren.

Het door de Senaat terzake opgestelde verslag kan als leidraad dienstig zijn. De conferentie mag zich echter niet beperken tot de voorstellen die in dit verslag naar voren worden gebracht en vooropstellen dat ze unaniem gedragen zijn. Op een continue manier dient te worden

Hugo Coveliers

gezocht naar overeenstemming voor punten waarover nog geen consensus bestaat. Het betreft onder meer een mogelijke regionalisering van landbouw en het communautariseren van het gezins- en het gezondheidsbeleid.

Voor de VLD dient bij een verdere bevoegdheidstoewijzing de noodzakelijkheid centraal te staan om beide gemeenschappen de instrumenten te bezorgen waarmee zij het sociaal en economisch beleid kunnen voeren dat het best aansluit bij de noden van de eigen regio en waarmee meer welvaart kan worden gerealiseerd. Uiteraard impliceert dit dat er werk wordt gemaakt van een verdere uitbouw van de fiscale en financiële autonomie. Vanuit democratisch oogpunt is het niet meer dan normaal dat de belastingbevoegdheid bij de overheid ligt die de daarmee overeenstemmende beleidsdaden stelt.

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, dames en heren ministers, collega's, de eerste minister heeft zijn federale beleidsverklaring getiteld "De bakens verzetten". Hij heeft ze besloten met een passage onder de titel "Het vertrouwen niet beschamen". Dit lijkt mij de belangrijkste opgave van deze regering. De burger vertrouwt er terecht op dat de overheid zijn welvaart veilig stelt, dat de Staat hem veiligheid garandeert en dat hem recht op recht wordt gegeven. Vertrouwen scheppen betekent duidelijk zijn, duidelijke afspraken maken en deze ook naleven. De VLD wenst zich te houden aan de afspraken die in de regeringsverklaring werden gemaakt en die in de federale beleidsverklaring werden geëxpliciteerd. Wanneer de gemaakte afspraken worden nageleefd en uitgevoerd, zal de burger zijn op dit ogenblik zo kenschetsend scepticisme ten overstaan van de overheid wellicht omzetten in een enthousiast engagement.

Mijnheer de eerste minister, de VLD is ervan overtuigd dat u samen met uw regering, op basis van het geformuleerde beleidsplan dit enthousiasme kunt opwekken. Precies daarom schenken wij u en uw regering ons vertrouwen.

Le président : La parole est à M. André Smets.

M. André Smets (PSC) : Monsieur le président, je tiens à reposer les questions qui ont été posées tout à l'heure. J'ai dit que j'appréciais l'effort du gouvernement pour trouver une solution en vue du financement de la Communauté française. Mais, en premier lieu, êtes-vous d'accord de soutenir ce sibyllin accord au sein du gouvernement, c'est-à-dire le transfert de 2,4 milliards au profit de la Communauté française ? En avez-vous discuté au sein du VLD ? Cela fait-il l'objet d'un accord au sein du gouvernement ? Cette question me paraît capitale car il s'agit d'un élément fondamental pour l'enseignement de la Communauté française et c'est un projet que je défends.

Le président : Monsieur Smets, vous aviez donc raison de dire que la même question fut déjà posée ce matin.

De heer Hugo Coveliers heeft het woord.

De heer **Hugo Coveliers (VLD)** : Mijnheer de voorzitter, ik heb veel vertrouwen in de tolken van dit parlement. Ik weet dat ik die vraag in het Nederlands heb beantwoord. Ik ben er evenwel van overtuigd dat mijn woorden door de tolken zijn vertaald.

Le président : La parole est à M. Daniel Bacquelaine.

M. Daniel Bacquelaine (PRL FDF MCC) : Monsieur le président, monsieur le premier ministre, mesdames et messieurs les ministres, chers collègues, vous me voyez ravi du cheminement progressif de M. Smets vers la nouvelle majorité. J'apprécie qu'il considère avec intérêt les efforts du gouvernement dans le cadre de la pacification communautaire.

Monsieur le président, "un Belge qui reviendrait dans son pays après trois mois d'absence, sans avoir eu de nouvelles en provenance du royaume, n'en croirait ni ses yeux ni ses oreilles. Trois mois plus tard, l'ambiance a changé du tout au tout. Entre-temps, les élections générales ont amené un changement radical dans un royaume dont l'histoire politique est marquée par une grande stabilité. Le PSC, dominant pendant un demi-siècle, gouvernant alternativement en coalition avec les socialistes ou les libéraux, était envoyé dans l'opposition".

Ce texte publié en première page du journal "Le Monde", le 29 septembre illustre bien la réalité du changement dont bénéficie notre pays depuis le 13 juin. Il ne s'agit pas seulement d'un changement de majorité, mais surtout d'une façon nouvelle d'aborder le débat politique et de rechercher, dans le cadre d'un respect mutuel des partenaires politiques, des solutions adaptées aux défis de société.

Monsieur le premier ministre, nous souscrivons entièrement à votre propos lorsque vous dites que les citoyens méritent une meilleure politique et de meilleures autorités. Nous nous réjouissons de la résolution de la crise de la dioxine et de la création de la nouvelle Agence fédérale pour la sécurité alimentaire. Plus particulièrement, nous pensons, comme le gouvernement, que le moment est venu de transformer la pénalisation temporaire issue d'un certain laxisme ou d'une certaine négligence en un atout durable par la mise en oeuvre d'une politique de contrôle efficace, qui fera des produits belges les plus sûrs et les plus fiables en Europe et dans le monde.

Nous soutenons sans réserve les ambitions et les priorités du gouvernement. Plus précisément, nous nous réjouissons que le budget fédéral 2000, tout en s'inscrivant dans le pacte de stabilité européen et dans la

Daniel Bacquelaine

réalisation de l'équilibre budgétaire en 2002, traduise la restauration de l'image de la Belgique, le renforcement des missions essentielles de l'Etat, le développement de l'Etat social actif et la rupture avec la rage taxatoire.

Voyons d'abord la restauration de l'image de la Belgique. Notre pays est caractérisé par une économie extrêmement ouverte et tournée vers l'extérieur. La grande majorité de la production de nos entreprises est destinée à l'exportation. L'image de marque, la réputation et la crédibilité de notre pays, de nos entreprises sont donc des éléments essentiels à notre prospérité. Restaurer l'image de la Belgique est une des priorités du gouvernement et nous nous en réjouissons. Certes, le travail est vaste, mais la volonté gouvernementale est solide et surtout, elle se manifeste déjà très concrètement. La mise sur pied d'un organe chargé de la surveillance et de la qualité de la chaîne alimentaire et l'établissement d'un système d'inspection minutieuse sont des pas importants pour restaurer la confiance en nos produits.

Toutes les forces, les énergies du pays doivent se mobiliser pour aboutir à ce rétablissement de la crédibilité. Aucune initiative ne peut être négligée.

En matières culturelle, scientifique, sportive ou économique, la Belgique doit s'affirmer positivement. Les grands événements que notre pays va connaître dans les prochains mois, vont aussi permettre de démontrer que notre pays est un Etat compétent, moderne et digne d'être le pays hôte de nos institutions internationales.

En matière de politique africaine, l'histoire de notre pays l'amène presque naturellement à se tourner vers l'Afrique centrale.

Nous saluons le fait qu'enfin, notre pays s'occupe de ces pays délaissés par les précédents gouvernements et que nous nous préparons à répondre à l'attente de ces peuples. Les relations entre la Belgique et ses anciennes colonies doivent être débarrassées des sentiments de paternalisme ou de culpabilité. Seul le respect de l'intérêt mutuel et des droits de l'homme doivent les sous-tendre. Les liens noués avec ces pays doivent nous pousser à les soutenir et à les encourager dans les forums internationaux, mais nous devons également, au sein de l'Union européenne, jouer un rôle moteur pour que les intérêts légitimes de ces pays soient pris en compte. En travaillant de concert avec nos partenaires européens, nos initiatives seront multipliées et renforcées. La mise sur pied d'un pacte de stabilité dans la région, tel qu'évoqué par le ministre des Affaires étrangères, rencontre les besoins régionaux. La violence, catastrophe permanente pour ces pays, doit être enrayée. Et à cet égard, la Belgique doit jouer un rôle dans la recherche de la paix et de la stabilité.

Réinvestir dans l'Etat, c'est lui redonner son caractère humaniste. En se positionnant comme initiateur d'une politique étrangère ambitieuse et inventive, le gouvernement redonne à la Belgique cette dimension. Le budget présenté par le premier ministre rencontre certainement cette préoccupation : la coopération internationale, par exemple, recevra des moyens supplémentaires systématiquement et tous les ans. Cela permettra d'envisager des actions concrètes, notamment dans les pays où nous devons nous réinvestir. En matière d'aide à la prévention et à la gestion des conflits et en matière de formation, la Belgique a sûrement un rôle à jouer et sera à même de le faire.

Le deuxième thème que j'aborderai aujourd'hui est le renforcement des missions essentielles de l'Etat, et notamment la politique d'asile et d'immigration. Je souhaiterais vous faire part, chers collègues, de quelques réflexions que m'ont inspirées les propos de certains lors de manifestations ou, plus simplement, lors de prises de parole publiques devant une caméra de télévision ou via la presse écrite.

D'abord, j'ai lu et entendu avec attention les réactions du monde associatif et celles de certains lobbies suite à l'expulsion décidée par le gouvernement de personnes qui - faut-il le rappeler ? - avaient été déboutées de leur demande d'asile dans notre pays selon les formes et la procédure prévues par notre ordre juridique interne. Autant je m'associe aux propos critiques stigmatisant certaines méthodes policières utilisées pour préparer la procédure d'expulsion, autant je m'insurge devant notre parlement contre celles et ceux qui ont tenu, en ce qui concerne la notion même d'expulsion, des propos excessifs, dangereux et qui tendent à l'amalgame. J'ai notamment entendu utiliser le terme de déportation. Puis-je rappeler la définition de la déportation ? Il s'agit de l'internement dans un camp de concentration situé dans une région éloignée du domicile de la victime et dans un pays étranger. J'ai lu des textes dans lesquels l'éloignement d'illégaux et leur retour en Slovaquie étaient comparés à la déportation des Juifs dans les camps de concentration. Je ne peux souscrire à de tels propos et ne peux accepter cet amalgame qui revient en fait - et c'est bien de cela qu'il s'agit - à minimiser les événements dramatiques et douloureux qu'a connus l'Europe en plein milieu de ce siècle.

S'il est impératif d'avoir de la mémoire, d'entretenir notre mémoire collective, il est aussi impérieux de prendre garde au poids des mots. En effet, l'utilisation du vocabulaire que je viens d'évoquer en référence à une situation qui n'est en rien comparable à la période la plus sombre de notre histoire contemporaine doit être évitée à tout prix. Agir autrement, surtout lorsque l'on prétend s'exprimer en intellectuel, revient à minimiser grossièrement les événements tragiques vécus au cours de la seconde guerre mondiale.

Daniel Bacquelaine

Cela, en ma qualité de parlementaire, et tout simplement en ma qualité de citoyen, je ne puis l'accepter. Dois-je en outre rappeler que celui qui minimise le génocide perpétré par le régime nazi sous la deuxième guerre mondiale, commet une infraction de révisionnisme telle que prévue par la loi du 23 mars 1995 et punie d'un emprisonnement de huit jours à un an ?

Souvenons-nous avec Albert Camus que "Mal nommer les choses, c'est ajouter aux malheurs du monde."

Je tenais également à dénoncer ici tous ceux qui se réjouissent de la suspension par le Conseil d'Etat, de l'arrêté royal sur les régularisations. Je soulignerai, en premier lieu, que le Conseil d'Etat vient de créer un précédent dangereux en reconnaissant que des parlementaires d'extrême droite, de par leurs seules qualités de mandataires, subissent un préjudice difficilement réparable.

Par ailleurs, ceux qui se réjouissent de cet arrêt en affichant de grands sourires ou en ricanant devant les caméras de télévision, se moquent ouvertement de la situation malheureuse vécue par les hommes, les femmes et les enfants qui se trouvent aujourd'hui sans papiers dans notre pays et qui espèrent pouvoir entrer en ligne de compte dans la procédure de régularisation qui a été décidée et qui sera menée à son terme par le gouvernement.

Une opposition démocratique peut, à mon sens, mieux faire que de s'allier - tel est bien l'effet de cette attitude - aux élus du Vlaams Blok.

Le président : Monsieur Bacquelaine, Mme Milquet souhaite vous interrompre brièvement.

Mme Joëlle Milquet (PSC) : Comme vous, je trouve ce fait regrettable. Mais ce qui me paraît surtout déplorable est que l'on ait permis que cela arrive. Si l'on n'avait pas fait les choses dans la précipitation, avec un amateurisme certain, on se serait rendu compte que par prudence, mieux valait un projet de loi qu'un arrêté royal. Vous avez permis ce genre de situation : c'est aussi ce que je vous reproche.

M. Daniel Bacquelaine (PRL FDF MCC) : Je ne me suis pas prononcé sur le fond ni sur la modification éventuelle qu'apporte cet arrêté royal par rapport à la loi de 1980. J'ai voulu insister aujourd'hui sur la jurisprudence que l'on crée en cette matière en introduisant une confusion entre le terrain politique et le terrain juridique. Je crois que le Conseil d'Etat a tort à cet égard.

Par ailleurs, j'ose espérer que les élus de l'opposition démocratique souhaitent également qu'une solution humaine soit trouvée dans les plus brefs délais à un problème récurrent depuis plusieurs dizaines d'années dans notre pays, même s'il est vrai que les mêmes élus n'ont pas été en mesure d'y remédier, malgré une longue occupation du pouvoir.

Je souhaite que le débat que nous aurons dans les prochains jours au parlement sur cette question mette chacun devant ses responsabilités et révèle clairement les opposants à toute solution humaniste.

J'acte avec satisfaction que le PSC semble déjà se rallier à la politique gouvernementale en cette matière.

Mme Joëlle Milquet (PSC) : Le PSC ne se rallie pas à la politique du gouvernement. Nous avons dit qu'en ce qui concerne le projet de loi que vous allez devoir déposer sur la régularisation - et nous nous réjouissons d'avoir un débat parlementaire sur ce point -, nous répondions à l'invitation de participer activement et positivement en introduisant des amendements par rapport à des critères flous, par exemple. Il ne s'agit pas du tout d'une adhésion quant au fond de la politique du gouvernement. Sur ce point, nous avons souligné des avancées et nous présenterons des amendements.

M. Daniel Bacquelaine (PRL FDF MCC) : Enfin, et j'en terminerai par là, j'en viens à ma troisième réflexion sur le même sujet. Alors que le ministre de l'Intérieur lance un appel au calme et demande aux sans-papiers de faire confiance au gouvernement pour qu'il applique la politique équilibrée qu'il a arrêtée et ce, malgré la suspension de l'arrêté royal, alors que les autorités de ce pays encouragent ceux qui pourraient entrer en ligne de compte pour la procédure de régularisation, à compléter leur dossier, à rassembler les documents nécessaires en prenant dès aujourd'hui contact avec les services sociaux des administrations communales, alors que ce conseil du ministre de l'Intérieur est relayé par le Centre pour l'égalité des chances, d'aucuns lancent la suspicion en déconseillant publiquement aux sans-papiers de faire ce qui tombe sous le sens, à savoir se préparer, se mettre en rapport avec les services sociaux qui sont là pour les aider et ne pas perdre de temps.

Comment peut-on lancer un tel signal ? Comment peut-on alarmer encore davantage les personnes qui se trouvent dans une situation humaine difficile alors que l'on prétend agir dans leur intérêt, dans l'intérêt des droits de l'homme ? Agir de la sorte aboutit au même effet que celui escompté par ceux qui ont introduit un recours devant le Conseil d'Etat : faire durer les choses, ralentir l'opération de régularisation, voire la faire échouer.

Mener une politique d'asile est difficile et délicat. Le groupe PRL FDF MCC se réjouit de la politique d'asile que le gouvernement entend mettre en oeuvre.

Nous estimons également que la politique d'asile proposée par le gouvernement est la seule politique raisonnable en la matière. Elle est équilibrée, cohérente et globale. Equilibrée et cohérente car elle permet l'octroi de l'asile politique à ceux qui réunissent les critères de la Convention de Genève au terme d'une procédure sim-

Daniel Bacquelaine

plifiée, plus rapidement diligentée, avec des garanties de type juridictionnel pour en assurer l'objectivité et le caractère incontestable. Cette procédure s'appuiera sur une administration rénovée, l'administration fédérale de l'asile.

De même, la politique décidée par le gouvernement permettra la régularisation des sans-papiers selon des critères précis et une procédure objectivement et légalement définie. Cette régularisation est une opération nécessaire face à l'inertie de ces dernières années dans le domaine de la politique d'asile et face à l'arriéré accumulé.

Mais cette politique prévoit également d'assurer dans de bonnes conditions, respectueuses de la personne humaine, le retour de ceux dont le sort est souvent malheureux mais qui ne sont pas dans les conditions de l'asile ou de la régularisation.

Cette politique est également globale car elle tient compte du fait que le problème naît d'abord dans les pays d'origine qui connaissent des difficultés, des situations institutionnelles et socio-économiques difficiles. Elle tient compte également de la nécessité d'un meilleur contrôle de l'immigration, des flux migratoires, tant au départ de ces pays qu'aux frontières extérieures de l'Union européenne.

Au niveau de l'Union européenne, l'approche commune passe par une bonne information des phénomènes d'immigration et d'asile. C'est pourquoi un observatoire européen doit être mis en place pour encadrer ce problème de migrations et formuler de manière permanente des recommandations utiles.

En trois mois, la nouvelle majorité a réussi à se mettre d'accord sur une politique d'asile cohérente alors que d'autres partis ont échoué dans cette matière après une très longue occupation du pouvoir.

La politique du gouvernement est responsable et raisonnable parce qu'il ne s'agit ni d'une politique basée sur l'idée d'une Belgique isolée, sorte de forteresse, ni d'une politique empreinte d'angélisme qui ferait croire que la Belgique peut accueillir seule la misère du monde.

Je tiens ici à rendre hommage au ministre de l'Intérieur qui fait preuve d'une détermination empreinte à la fois d'humanisme et de réalisme.

En conclusion, notre groupe soutiendra sans faille la politique du gouvernement en matière d'asile et d'immigration.

Le renforcement des missions essentielles de l'Etat s'opère également dans le domaine de la justice et de la sécurité.

Je souhaiterais évoquer brièvement une problématique qui mériterait de longs développements. Les libéraux se réjouissent évidemment de ce qu'un effort budgétaire substantiel soit réalisé en faveur d'une politique qui tend à la réalisation d'une société sûre et équitable.

Nous avons insisté à plusieurs reprises sur cet élément : l'Etat doit recevoir les moyens nécessaires pour garantir la sécurité des citoyens. C'est là la mission essentielle et première de tout Etat.

Dans ce secteur en particulier, nous avons besoin d'un Etat qui assume ses missions et ses responsabilités.

La justice et la sécurité des citoyens constituent un pilier des missions étatiques où l'Etat se doit d'être fort, bien évidemment dans le respect des libertés et des garanties individuelles.

Qu'il me soit permis d'attirer votre attention sur quelques éléments particulièrement positifs de l'engagement pris par le gouvernement devant cette assemblée. Le gouvernement s'engage à mener une véritable politique des villes, où l'accent est mis sur la sécurité et la viabilité des quartiers difficiles.

Il est évident que ces zones d'intervention exigent un renforcement des moyens par le biais, par exemple, d'incitants fiscaux spécifiques permettant d'entreprendre notamment des travaux publics qui amélioreront la qualité de la vie et la sécurité dans ces quartiers.

Nous nous réjouissons de ce premier effort de 1,5 milliard prévu dans le budget. C'est un signe encourageant et fort qui traduit la volonté du gouvernement de s'attaquer à ce problème important.

En ce qui concerne la réforme des polices, le ministre de l'Intérieur a déjà eu l'occasion, en commission, lors de questions orales et d'interpellations, de réaffirmer très fortement la volonté de ce gouvernement de diligenter ce dossier avec célérité mais aussi avec efficacité dans un esprit de concertation.

Les choses ont été dites clairement. Il n'y aura pas de recul par rapport aux décisions prises dans le cadre des négociations octopus. La réforme est plus qu'engagée. Des groupes d'accompagnement techniques ont été mis en place par le ministre de l'Intérieur sur une série de problématiques particulières de la réforme des polices. Nous nous réjouissons du fait que le ministre présentera prochainement un calendrier détaillé des opérations qui doivent encore être réalisées pour mener à bien la réforme en reprenant, bien évidemment, le timing même de l'entrée en vigueur des étapes de celle-ci.

Daniel Bacquelaine

Nous approuvons aussi la volonté, affichée par le gouvernement, de prendre toutes les dispositions nécessaires en collaboration avec le législatif afin que le Conseil supérieur de la Justice puisse entrer en fonction dans les plus brefs délais.

J'évoquerai, enfin, deux réformes spécifiques à propos desquelles un engagement clair et précis a également été pris.

Il est important, me semble-t-il, qu'une réponse appropriée soit enfin trouvée à la problématique de la délinquance juvénile. Nous le savons, des études très complètes ont été menées quant à la réforme de la loi relative à la protection de la jeunesse. Je pense plus particulièrement aux travaux de la commission Cornelis. L'évolution vers la mise en place d'un modèle sanctionnel où l'acte délictueux commis par le jeune est à la fois la condition et la limite de l'intervention du juge, nous semble être la bonne piste. Je pense donc que sur la base des éléments et études existants actuellement, il est important qu'une décision politique soit prise dans les plus brefs délais. Le gouvernement s'y est d'ailleurs engagé.

Nous nous réjouissons également de la concrétisation d'un point fondamental dans le domaine de la justice et de la sécurité, contenu dans l'accord de gouvernement, à savoir la lutte contre ce que l'on appelle erronément la petite délinquance urbaine.

Certes, des procédures accélérées existaient déjà dans notre droit depuis 1994, mais elles n'avaient plus "d'accélérées" que le nom, faute de moyens et, sans doute aussi, de magistrats.

Le gouvernement s'engage très concrètement sur cette question. Non seulement la procédure accélérée sera revue et corrigée sur la base du principe de la comparution immédiate - il s'agit, en fait, de l'instauration d'une sorte de tribunaux de flagrants délits -, mais les moyens nécessaires pour la mise en oeuvre de cette réforme seront également mis à la disposition de la justice.

Nous attendons maintenant le dépôt, le plus rapidement possible, au parlement, d'un projet de loi sur cette matière qui fixera les principes de cette procédure accélérée revue et corrigée. Il me semble d'ailleurs important de souligner que les principes et les garanties essentiels du droit à un procès équitable devront, bien évidemment, être prévus.

J'en viens au troisième thème de mon intervention, qui a trait au développement de l'Etat social actif et de la solidarité sociale.

Dans le domaine de l'emploi, nous soutenons le concept de l'Etat social actif qui rompt tant avec la politique des allocations qu'avec celle de l'austérité. Nous pensons, en effet, qu'il est possible et souhaitable de réconcilier la croissance économique, la création de richesses, et la protection sociale.

L'objectif est bien l'augmentation du taux d'emploi et donc du taux d'activité afin d'élargir la base financière sur laquelle peut se développer la solidarité sociale.

Nous nous réjouissons de la réduction des charges salariales à concurrence de 32 000 francs par an et par travailleur.

Pour notre part, nous avons toujours plaidé en faveur de l'augmentation du salaire poche des travailleurs et de l'accroissement du différentiel entre les allocations de chômage et les bas salaires car il est nécessaire d'éviter les pièges à l'emploi.

Nous saluons également l'effort de 4 milliards consenti en faveur de l'emploi des jeunes.

Nous espérons que les mesures concrètes qui seront prises dans ce domaine, n'imposeront aucune contrainte anti-économiques aux entreprises et plus particulièrement aux petites et moyennes entreprises qui ont besoin de liberté d'entreprendre, de créer et de travailler.

Mme Joëlle Milquet (PSC) : Monsieur Bacquelaine, j'aimerais tout d'abord que vous m'expliquiez en quoi consistent les grandes ruptures avec la politique antérieure en la matière.

M. Daniel Bacquelaine (PRL FDF MCC) : Vous savez qu'il existait une série de plans - vous avez participé à leur élaboration - qui portaient les noms les plus variés : Plan +1, Plan +2, Plan 0.

Mme Joëlle Milquet (PSC) : Ils ont notamment permis d'augmenter le taux d'emploi de 2%.

M. Daniel Bacquelaine (PRL FDF MCC) : Finalement, personne ne se retrouvait plus dans le fatras des mesures qui avaient été prises.

Le grand mérite de la mesure actuelle est de simplifier les choses, ce qui la rend plus accessible. Cet élément me paraît essentiel.

Mme Joëlle Milquet (PSC) : Simplifier n'est pas changer de politique. L'emploi pour les jeunes bénéficie d'un investissement de 4 milliards; c'est très bien. Soutenez-vous le plan proposé par Mme Onkelinx, que nous avons lu dans la presse qui est notre seul moyen d'information ?

M. Daniel Bacquelaine (PRL FDF MCC) : Il faudrait d'abord savoir si nous avons lu la même presse.

Mme **Joëlle Milquet** (PSC) : Je lis les notes du gouvernement reprises par la presse. Etes-vous d'accord avec cette idée de contraindre les entreprises à engager un jeune ?

M. **Daniel Bacquelaine** (PRL FDF MCC) : Je suis d'accord avec le contenu de la déclaration de politique fédérale qui précise la volonté du gouvernement d'influencer l'emploi des jeunes de telle façon que les jeunes sortant des écoles puissent s'intégrer le plus rapidement possible dans le circuit du travail.

Nous voulons de plus favoriser le développement économique général afin que les entreprises puissent également, au-delà de ce plan "premier emploi", proposer des emplois à ceux qui n'entreraient pas dans la catégorie concernée par ce plan. A cet égard, nous approuvons la décision du gouvernement d'abaisser les charges sur le travail de 50 milliards, ce qui représente plus de 70 milliards sur une base annuelle.

Dans le domaine des pensions, nous prenons acte avec grande satisfaction de ce que la nouvelle majorité s'engage à assumer son obligation de solidarité envers les aînés, en décidant, d'une part, de relever le montant du revenu garanti aux personnes âgées et des pensions les plus modestes, tant dans le régime des indépendants que dans celui des salariés, et, d'autre part, de supprimer progressivement la cotisation de solidarité.

Je voudrais insister sur le fait que cette évolution constitue un changement radical que les libéraux appelaient de tous leurs vœux. Je n'hésiterai pas à rappeler ici - et cela peut aussi vous concerner, madame Milquet - les multiples mesures qui, sous les gouvernements précédents à participation sociale-chrétienne, et spécialement sous la responsabilité du département des Finances, n'avaient cessé de porter gravement atteinte au pouvoir d'achat des pensionnés.

Outre cette fameuse cotisation de solidarité, citons les retenues sur les prépensions, la taxation des capitaux d'assurance-vie, la cotisation sur les primes versées dans le cadre des pensions extra-légales, la hausse des cotisations pour les pensionnés, les prélèvements sur les assurances-hospitalisation, la réduction des avantages fiscaux liés à l'épargne-pension, la suppression de l'indexation des rentes légales de capitalisation pour les salariés et les multiples mesures fiscales générales touchant durement les retraités. Un coup d'arrêt vient enfin d'être porté à cette ancienne et exécration politique. Nous ne pouvons que nous en féliciter.

Mme **Joëlle Milquet** (PSC) : Quand on utilise les fruits et les résultats de l'austérité, on ne met pas en cause la politique qui a permis d'y parvenir et de pouvoir octroyer les cadeaux d'aujourd'hui.

M. **Daniel Bacquelaine** (PRL FDF MCC) : Monsieur le président, il est vrai que cela a permis de sortir de la crise de la dioxine !

Dans le secteur des soins de santé, nous nous réjouissons des engagements pris par le gouvernement en vue de mettre en oeuvre une réforme structurelle du secteur, laissant augurer une vision réformatrice plus audacieuse que celle des gouvernements précédents et, en grande partie, conforme aux propositions que nous avons nous-mêmes formulées.

Lors de la présentation du projet de budget de l'assurance soins de santé, l'engagement a été pris de combiner l'accessibilité des soins et la création d'un espace budgétaire pour intégrer dans l'assurance soins de santé les innovations technologiques et les conséquences du vieillissement démographique. La norme de croissance a été portée à un niveau beaucoup plus réaliste de 2,5%, niveau que nous n'avions cessé de réclamer.

Des mesures sont annoncées en vue d'optimiser la gestion des ressources de l'INAMI. Nous espérons, comme le gouvernement, qu'elles permettront de mieux orienter la politique des soins sur les besoins du patient. A cet égard, il faut saluer les efforts supplémentaires qui seront consentis en faveur des malades chroniques et de la prise en charge des soins palliatifs à domicile.

Dans le secteur des médicaments, l'engagement en faveur de l'accélération de la procédure d'admission au remboursement des innovations thérapeutiques nous paraît essentiel. Cette procédure permettra à nos concitoyens d'accéder aux progrès de la médecine dans des délais comparables à ceux des autres citoyens de l'Union européenne. Nous souhaitons que la modernisation prévue de la nomenclature des prestations médicales serve, elle aussi, à dégager des moyens supplémentaires pour répondre aux innovations diagnostiques et thérapeutiques en retirant de la nomenclature un certain nombre de prestations manifestement obsolètes.

En ce qui concerne les soins ambulatoires, l'encouragement à l'élargissement de l'utilisation du dossier médical global, l'accélération du retour à domicile après l'hospitalisation et le meilleur remboursement annoncé de certaines prestations de soins à domicile devraient permettre d'engager le pays dans une orientation nouvelle où le secteur ambulatoire est appelé à occuper une position croissante dans le domaine des soins, en raison de l'évolution même de la technicité médicale.

Dans la même perspective, le développement de l'hospitalisation de jour constitue aussi, à nos yeux, une évolution souhaitable.

Notre groupe demeurera particulièrement attentif à ce que les mesures prises en vue d'améliorer la qualité des pratiques de soins et notamment le comportement pres-

Daniel Bacquelaïne

cripteur des médecins, ne porte pas atteinte à la liberté diagnostique et thérapeutique des médecins. Nous plaillons de même pour que des mesures incitatives garantissent la liberté de choix du patient.

J'en viens enfin au dernier chapitre et à la rupture avec la rage taxatoire. Au nom de mon groupe, je voudrais me réjouir de ce que le gouvernement donne à la population un message et de ce que le ministre des Finances nous délivre un signal particulièrement clair. Dans notre pays, les charges pesant sur les revenus du travail sont excessives et doivent faire l'objet d'un véritable plan d'allègement. Il n'y aura donc pas d'impôts nouveaux. J'en prends note avec satisfaction, ce qui me permet de souligner avec plaisir que la rage taxatoire est une formule appartenant désormais au passé.

Vous nous annoncez aujourd'hui une nouvelle dynamique, celle d'une réduction progressive et programmée de la fiscalité sur le travail. Ce mécanisme tiendra bien évidemment compte de nos contraintes budgétaires, ainsi que de nos engagements européens en la matière. Mais il enclenchera par ailleurs une décade progressive et maîtrisée de l'impôt. A cet égard, je pense à la réindexation immédiate des barèmes fiscaux, que de fois promise antérieurement et toujours reportée. La suppression progressive de la cotisation complémentaire de crise constitue un signe explicite attendu avec impatience par le citoyen. C'est la preuve tangible des engagements pris dans la déclaration gouvernementale.

A cela s'ajoute également une mesure très importante que le précédent gouvernement avait obstinément et à diverses reprises écartée à mauvais escient. Il s'agit de la baisse de la TVA sur la rénovation d'immeubles de plus de cinq ans, qui favorisera désormais un secteur d'activité à haute intensité de main-d'oeuvre. L'ensemble de ces mesures sont, pour nous, les premiers pas qui vont dans le bon sens.

Monsieur le premier ministre, chers collègues, le budget 2000 qui nous est présenté et la déclaration de politique fédérale qui l'accompagne traduisent clairement le changement de cap voulu par les citoyens le 13 juin dernier. Le premier ministre et le gouvernement lancent un appel à la majorité comme à l'opposition pour réaliser un projet ambitieux qui correspond aux aspirations des citoyens. Ils peuvent compter sur le soutien actif et la confiance de notre groupe.

De **voorzitter** : De heer Gerolf Annemans heeft het woord. U houdt u aan de afgesproken tijd van een half uur ?

Monsieur Smets, vous avez déjà eu deux fois la parole, cela suffit pour le moment, monsieur Annemans a la parole.

De heer **Gerolf Annemans** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, als ik terugdenk aan de afgelopen maanden, deed ik dat voor de maand mei met gemengde gevoelens. Aan de ene kant gun ik u, na tien jaar door de woestijn van de oppositie te zijn getrokken met veel tegenstand en het verwijt van de CVP en anderen dat u de kar van het Vlaams Blok trok en via uw oppositietaal de ideologie van het Vlaams Blok ondersteunde, de regeringszijde. Aan de andere kant, gelet op de afgelopen maanden, heb ik leedvermaak als ik kijk naar de situatie waarin u bent terechtgekomen door de dagelijkse praktijk van dat politiek ambt. De machtsgreep heeft natuurlijk zijn prijs : there is no free lunch. U staat aan het stuur van een driewieler, die overladen is en waar aan alle kanten stukken uitpuilen en die u moet trachten gaande te houden. Met dat beeld bent u in de publieke opinie terechtgekomen. Het is een onnatuurlijke toestand door u zelf gecreëerd, opzettelijk overladen. U hebt daarvoor als liberaal bedrog moeten plegen ten overstaan van uw kiezers. Die combinatie is zo heterogeen, onnatuurlijk en onsamenhangend dat u allerlei evenwichten - bij uitstek in een Belgische staat - in acht moest nemen die niet worden ingegeven door de doelmatigheid van een beter bestuur zoals u beweert in allerlei praatjes, maar enkel door de noodzaak om de hele constructie politiek in evenwicht te houden. Veel meer dan bij vorige regeringen heb ik het gevoel dat het niet gaat om accentverschillen tussen de coalitiepartners, maar veel meer om werkelijke beleidstegenstellingen, dingen die in het kader van een goed en beter beleid zo contradicto- risch en diametraal tegengesteld zijn, dat het niet gaat om accentverschillen, maar om evenwichten die uw driewieler uiteindelijk omver zullen gooien. In naam van die evenwichten, moet u voor iedereen wat produceren en voor de rest aan crisisbeheer doen. Dat is de reden waarom we gisteren hele redevoeringen hebben ondergaan. U wil blijkbaar koste wat het kost een ideologische samenhang suggereren en van een driewieler een mercedes maken. Dit lukt natuurlijk niet. Daarom spreidt u een groot deken over uw driewieler uit en draaft u op met zinnen als : "Het jaar 2000 roept voor vele mensen hoop op en draagt de verwachting in zich van een nieuw begin, een nieuwe start, een nieuwe tijd, enzovoort."; "Een nieuwe tijd met een overheid die waakt over eenieders kansen op welvaart, welzijn en geluk."; "Een overheid die het samenleven van de mensen niet wil maken, maar mogelijk maken."; "Voor ons land, komt het jaar 2000 niets te vroeg. We hebben immers nood aan een nieuw begin."; "Onze mensen zijn best in staat een sprong naar een nieuwe eeuw te nemen om de nieuwe uitdagingen die op ons afkomen, aan te gaan."

U tracht dat soort zaken erin te pompen, met dergelijke zinnen tracht u een indruk van samenhang op te wekken. U bent bijzonder goed in het citeren van dergelijke nietszeggende, op het burgermanifest lijkende passages. Wij hebben een schets gekregen, opgehangen in een

Gerolf Annemans

theoretisch kader, het kader van de begroting, die slechts een voortzetting is van uw regeringsverklaring. U hebt uw voornemens, opgenomen in de regeringsverklaring, slechts met cijfers omkleedt en dezelfde voornemens opnieuw herhaalt. Uw begroting is dus, net zoals uw regeringsverklaring, patchwork, een samenraapsel van allerlei wensen en verzuchtingen. U wil aan de verzuchtingen van uw diverse, zeer uiteenlopende coalitiepartners tegemoetkomen. Voor de liberalen stelt u een lastenverlaging in het vooruitzicht, een BTW-verlaging voor schoenlappers en kleermakers, voor de groenen een duurzame ontwikkeling en gratis openbaar vervoer, voor de Vlaamse socialisten werkloosheidsvallen, startbanen en een versterking van de

bestaande tewerkstellingsverplichtingen en uiteraard, voor de Franstalige socialisten, een behoud van de unitaire sociale zekerheid. Uw beleid, opgenomen in de regerings- en begrotingsverklaring, wordt verbaal ondersteund met gebakken lucht, door holle woorden, goede voornemens, blablabla. U brengt een Sinterklaas-carroussel op gang, waarmee u t' allen kant snoepjes in het rond slingert en u krijgt de allures van een prekende pastoor die met de schaal rondkomt, maar dan om het geld uit te delen.

De heer Verhofstadt heeft een nieuw fenomeen geïntroduceerd: het prekende vingertje, grote voornemens, goede gevoelens en een schaal om geld uit te delen. Wij, Vlamingen, krijgen het ongezellige gevoel dat u de flauwe economische heropleving op het tempo van de PS aan het opsouperen bent, en wij vinden dit beklemmend. Wanneer u dan verplicht bent het pad van het verbalisme te verlaten - wat dat betreft waren de afgelopen maanden voor ons zeer leerrijk -, wanneer u de regerings- en begrotingsverklaring moet omzetten in de dagelijkse politieke praktijk, dan rijdt u in een driewielkar en begint u te stutelen. De blablabla en het verbalisme volstaan dan niet meer en uw geloofwaardigheid komt ernstig in het gedrag. Wanneer u, en ik denk hierbij vooral aan het veiligheidsbeleid, niet meer de mogelijkheid hebt een probleem naar een commissie, of een conferentie, of een audit, of een werkgroep van specialisten over te hevelen, dan komt het blunderboek, wat zeg ik, de blunderbijbel naar boven. U geeft toe, de meeste regeringsleden geven toe - het werd reeds gezegd in de debatten die het politieke jaar hebben ingeleid - dat de afgelopen maanden kunnen worden beschouwd als blundermaanden.

Maar nu gaan zij op kruissnelheid komen, nu gaan zij eraan beginnen. Tot nu toe was het niet veel zaaks, maar nu gaat het gebeuren, nu is men de kinderziektes door. Wat wij vandaag willen betogen is dat dit gestuntel, dit geknoei, deze blunderbijbel, geen kinderziektes zijn. Zij zullen niet overgaan als de inrijperiode achter de rug is. Dit geknoei is inherent aan de coalitie die u op poten hebt

gezet. Wij hebben uit uw begrotingsverklaring geleerd dat deze coalitie op onnatuurlijke wijze is tot stand gekomen. Geen doelmatigheid, maar het instandhouden van de politieke evenwichten, de noodzaak om het boeltje in mekaar te draaien, liggen aan de grondslag van deze coalitie. There is no free lunch, u zult niet aan het geknoei ontsnappen. U kunt zo'n coalitie niet op poten zetten zonder de prijs te moeten betalen voor het geknoei, voor de blunderbijbel die wij de afgelopen maanden hebben gezien. Dat gestuntel zit ingebakken.

De strompelende, lamentabele indruk die u hebt nagelaten wordt enkel verstoord door de duidelijke, heldere en krachtige lijn van de arrogantie van de PRL en de PS. Dat is het enige dat het lamentabele gestrompel enigszins onderbreekt. Ik denk aan Onkelinx, Michel en de Raad van State. Dat was een publieke schande en wij zullen u daarover in de komende dagen ondervragen. Verder denk ik aan Michel ten overstaan van Deleuze en ten overstaan van Boutmans, in New York. Op de vraag van een paar journalisten of hij niet teveel op het terrein van Boutmans kwam, antwoordde Michel veelzeggend. Hij stak zijn hand in zijn binnenzak en zei: "Die Boutmans heb ik wel in de pocket". Dat soort zaken zijn krachtig, duidelijk en rechtlijnig. Wat Louis Michel zei over het onderwijs is geen perslek, het is klaar en duidelijke taal. Als we klare, duidelijke en krachtige taal horen, dan komt ze van de PS en de PRL. Voor de rest biedt de regering slechts een beeld van gestrompel en bijna idioot geknoei. Zoals ik zojuist heb uitgelegd zijn er op deze regel slechts enkele uitzonderingen. In de dagelijkse praktijk hebt u moeten ondervinden dat wanneer u de zaak niet met woorden of een begrotingsverklaring kon indekken, u geen grote historische rol voor u weggelegd moet achten. Dit is geen goede regering. Ik ga geen eindeloze lijst naar voren brengen van alle blunderboeken die in de afgelopen dagen zijn aangelegd in de verschillende uiteenzettingen. Ik zal mij daar zeker niet bijvoegen. Wij zullen alleen een paar casussen bespreken waaruit duidelijk blijkt dat het blunderen inherent is aan de noodzaak om de coalitie bijeen te houden door toegevingen te doen aan totaal uiteenlopende belangen en verzuchtingen. Ik bespreek vier casussen, namelijk het asielbeleid, het veiligheidsbeleid, de politieke cultuur en het communautaire luik.

Ten eerste, is er het asielbeleid dat snel en efficiënt zou moeten zijn. De verschillende woordvoerders van uw coalitie hebben hier nogmaals bevestigd dat ook daar het evenwicht ingebakken zit. Ik laat de zogenaamde administratieve vereenvoudiging in het kader van het asielbeleid even terzijde om er bij de bespreking van het federaal agentschap op in te gaan. Ik zal dus niet ingaan op het samenvoegen van de verschillende administraties. Ik wens u daarmee veel geluk. Het evenwicht zit grotendeels politiek ingebakken in de uitwijzingen aan de ene kant en de regularisaties aan de andere kant. Wat

Gerolf Annemans

was de bedoeling van de VLD ? De VLD wou zoveel mogelijk persaandacht genereren voor de uitwijzingen, voor het vliegtuigje dat zou vertrekken met een groep Slowaakse zigeuners. Uw uitwijzingsbeleid en uw regularisatiebeleid staan diametraal tegenover elkaar. In uw wollige taalgebruik waarvan ik al enkele voorbeelden heb gegeven, heet dit een logisch samenbrengen van twee gelijklopende politieke opties. Uiteraard is dat niet het geval. Wat u doet als u die signalen uitzendt, noemt iedereen geknoei, maar het is je reinste risico nemen. Als men disparate signalen zoals deze uitzendt, door te regulariseren en uit te wijzen, dan is het resultaat altijd het faillissement van het asielbeleid. Dat is zowel bij vorige regeringen als bij buitenlandse experimenten gebleken. Disparate signalen zijn wurgend voor gelijk welk asielbeleid. Het is dan ook logisch dat een disparate coalitie met op dat vlak disparate, uiteenlopende opties eerst en vooral ernstig gedeukt wordt aan de kant van het asielbeleid. Het is dan ook geen toeval dat het asielbeleid het zwaarste dossier vormt in het blunderboek van de afgelopen maanden. Nergens in de Europese Unie waagt men zich nog aan regularisaties. Geen enkele regering durft het nog aan om op een dergelijke, structurele manier regularisaties uit te voeren.

In Italië heeft men dat geprobeerd en op basis van een schatting van 35 000 eenheden waren er 250 000 kandidaten. In Nederland heeft men het opnieuw geprobeerd in de loop van de jaren zeventig, ten tijde van de heer den Uil, maar dat plan werd snel opgeborgen. Het werd nogmaals, weliswaar op kleine schaal, geprobeerd na de Bijlmer-ramp, omdat men de illegalen die het gebouw dat bij het ongeluk betrokken was bewoonden, de kans wou geven zich te melden. Maar bij de opening van het aanmeldingsbureau stonden er 3 000 mensen op de stoep. Dit was het laatste regularisatie-experiment in beschaafd West-Europa.

Ik waarschuw u : u laat een geest ontsnappen uit een fles, die helemaal niet te beheersen is.

Ondanks alles komt Guy Verhofstadt op zijn driewieler aankondigen dat hij nu ook wil uitwijzen, maar vooral wil regulariseren. Alle betrokkenen werden uitgenodigd zich te melden en men zou wel zien waar men zou uitkomen. Dat is het signaal dat werd uitgezonden.

A propos, mijnheer de eerste minister, ging u hiertoe over via een personeelsbeleid dat kan tellen : u benoemde de heer Duquesne voor die functie. Ik heb veel sympathie voor mijn goede vriend - al mag ik dat niet zeggen want hij is aanwezig en zou zulks, terecht, kunnen ontkennen - en ex-collega Antoine Duquesne, een steeds vlijtig, soms iets te breedvoerig, parlamentslid. Ik vermoed dat, ondanks alle media-aandacht die de top van Binnenlandse Zaken produceert, de SP er de voorkeur aan gaf dat bord soep aan hen te laten voorbijgaan. Immers, zowel Vande Lanotte, Tobback als Van den Bossche

kennen dat dossier en zodra er sprake is van regularisaties bedanken zij er liever voor. Zij maakten u dan ook duidelijk, mijnheer de eerste minister, dat de ministerfunctie voor Binnenlandse Zaken ter beschikking stond.

En toen ging Verhofstadt op de leur met zijn post op Binnenlandse Zaken. Hij trachtte hier en daar - bijvoorbeeld bij de PS - om die post te laten bezetten, maar ondanks alle media-aandacht die een dergelijke functie genereert, was geen enkele partij bereid die functie te aanvaarden, tenzij de PRL die trouwens tot alles bereid is. Maar binnen de PRL was slechts Antoine Duquesne bereid om zich aan dat bord soep te wagen.

Dit is een tragische geschiedenis, zowel voor betrokkene als voor het asielbeleid. Inderdaad, de heer Duquesne zou een goede professor zijn geweest in gelijk welke universitaire leerstoel, maar ik twijfel eraan of hij in staat is of bekwaam is om het departement van Binnenlandse Zaken te leiden.

Ik tracht mij zo voorzichtig mogelijk uit te drukken, maar het asielbeleid werd gestart met een krakkemikkig personeelsbeleid. Uitwijzingen en regularisaties waren aan de orde. Wat vooral verborgen werd gehouden, is dat er regularisaties in de doos zaten. De Gucht moest zoveel mogelijk stoom lossen over gewelddadige acties en over vliegtuigen die vol uitgewezen zouden zitten, maar er werd zo weinig mogelijk gezegd over regularisaties die desnoods onwettelijk en ongrondwettelijke via een koninklijk besluit zouden plaatsvinden. Dat was het VLD-plan.

Ik geef eerlijk toe dat dit een probleem vormde voor het Vlaams Blok. Wij zagen die strategie aankomen en vroegen ons af hoe wij aan de publieke opinie duidelijk konden maken dat, van alle Slovakken die worden uitgewezen, ongeveer de helft binnen de kortste keren terug in Gent zit ? Momenteel werd trouwens al een onder hen ontdekt. Hoe konden wij vermijden dat de mensen zouden geloven dat het asielbeleid thans in goede banen wordt geleid door Karel De Gucht en Antoine Duquesne ? Er zullen 75 000 personen worden uitgewezen, maar volgens specialisten mag men er gerust van uitgaan dat er 140 000 anderen zullen worden geregulariseerd en potentieel genaturaliseerd.

Dat cijfer van 140 000 bekwam ik van Melchior Wathelet, de rechter van het Hof van Justitie, mijnheer de eerste minister. Ooit - begin van de jaren '90 - antwoordde hij op een van mijn parlementaire vragen dat ons land volgens hem 160 000 illegalen telde. Misschien was hij toen al onbekwaam om parlementaire vragen degelijk te beantwoorden, maar ik kan u de tekst van zijn antwoord tonen.

Hoe dan ook, specialisten zijn het erover eens dat bij een regularisatie-operatie in West-Europa het aantal verwachte kandidaten ei zo na met twee mag worden

Gerolf Annemans

vermenigvuldigd, omwille van het vrije verkeer van personen en goederen tussen de buurlanden. U verwacht 75 000 kandidaten en ik verwacht er 140 000.

Wij zullen het daarover nog hebben. Wij zullen de cijfers aandachtig in het oog houden wanneer uw ontwerp wet zal zijn geworden.

Aan de ene kant zijn er dus de uitwijzingen. U en de VLD doen alsof er daar sprake is van iets nieuws. Die uitwijzingen zouden zijn uitgevonden door de VLD die een krachtig uitwijzingsbeleid voorstaat. Dat is natuurlijk niet waar. Het enige wat u daarmee doet, is het hervatten van de politiek van vóór Semira Adamu. Welnu, door de politiek van vóór Semira Adamu werden per jaar 4 400 vreemdelingen terug over de grens gezet, repatriëringen en alles inbegrepen. Vande Lanotte had altijd aangekondigd dat het er 15 000 per jaar zouden zijn, maar men is nooit verder geraakt dan 4 400. Wat u dus doet, is niet alleen de mensen iets wijsmaken, maar vooral - ik herhaal dat dit faliekant is in een asielbeleid - tegengestelde, disparate, uiteenlopende signalen de wereld in zenden. Met uw regering en met uw uiteenlopende signalen, hebt u de verhoogde instroom van de afgelopen maanden rechtstreeks veroorzaakt. Ik verwijs daarvoor naar uw regeerakkoord, waarin u de regularisaties aankondigde en waarin u het had over een versoepeling van de naturalisaties. Hij is niet meer te zien en wij horen er heel weinig van, maar minister Verwilghen moet trouwens nog een wetsontwerp indienen inzake een versoepeling van de naturalisaties. Hoe dat mogelijk is weten wij niet, want het kan bijna niet soepeler meer in heel Europa. Ik neem aan dat u naast de geldautomaten paspoortautomaten zult installeren. Ik zie niet in hoe dit nog soepeler kan, maar toch zult u het doen. Die twee signalen dus, regularisatie en naturalisatie, zullen vermoedelijk nog worden gekoppeld - wie geregulariseerd is, kan immers genaturaliseerd worden indien hij aan de voorwaarden voldoet - en hebben ervoor gezorgd dat u verantwoordelijk bent voor de verhoogde instroom van de afgelopen maanden.

Aan de andere kant zijn er inderdaad de beelden van kinderen, mijnheer Tavernier, met nummers op hun hand. Dat is zoals in de donkerste tijden in de geschiedenis, mijnheer de eerste minister, waarover u hebt gezegd dat de twintigste eeuw geboekstaafd zal staan als een eeuw van veel menselijk lijden. Ik geef u te kennen en ter overweging dat u enerzijds, de instroom van asielzoekers bevordert en anderzijds, doet alsof u kinderen met nummers op hun handjes aan het uitwijzen bent. Dat is het beeld dat u creëert, dat is de verwarring, de puinhoop die u op poten aan het zetten bent.

Verder is er de totale verwarring over de vraag of dit met geweld kan gebeuren. Wij vragen niet om geweld, maar het kan wel manu militari op een beschaafde manier. Het woord "geweld" komt van de heer De Gucht, uw toekomstige

stige partijvoorzitter. Daarnaast wilt u vrijwilligheid, zoals de heer Tavernier stelde. U mag dan zeggen dat u allen op één lijn zit, maar dat is niet zo. Straks kunt u dat verbergen onder fel applaus en onder het groene stemknopje, maar één lijn is er niet. *Chassez le naturel, il revient au galop*, zegt men in het Frans. Verjaag wat natuurlijk is en het komt in galop achter u aan. U weet dat die vrijwilligheid geen oplossing kan zijn. Wat is immers het resultaat? Die Slovakken hebben nu allemaal een gratis reisje naar opa en oma in Kosice gehad. Als zij daar de zaak nog eens hebben bekeken, staan zij daarna terug in Gent. Als u het op basis van vrijwilligheid doet, vergeet het dan maar. Je reinste geknoei dus, disparate signalen faliekant voor eender welk asielbeleid. Als u het dossier zou kennen, zou u dat weten.

Veel belangrijker is de regularisatie. Ik wens u veel geluk daarbij. Koen Dassen, een Vlaming die u hebt toegevoegd aan het kabinet van Binnenlandse Zaken opdat er daar nog iemand Nederlands zou spreken, heeft gezegd dat er een commissie zal worden opgericht die een eigen rechtspraak zal moeten ontwikkelen. Hij had het over een oprichting bij koninklijk besluit, maar ik neem aan dat dit nu via een wetsontwerp zal gebeuren. In ieder geval vraagt iedereen zich af over welke rechtspraak het gaat. Er zijn geen criteria daarvoor, maar toch moet er een eigen rechtspraak worden ontwikkeld voor de categorieën die in uw koninklijk besluit werden vermeld en die straks zullen worden opgenomen in uw wetsontwerp.

Ik ben een brave burger als zovelen, die ook televisie kijkt. Ik zie zo - naar mijn oordeel onwettelijk - dossiers aanleggen voor mensen die komen aandragen met allerlei bewijzen van hun verblijf hier te lande. Men ziet iemand dan zijn lidmaatschapskaart van de videotheek voorleggen, wat wordt aanvaard als bewijs dat iemand hier reeds geruime tijd verblijft.

Wij vragen ons dus af waar het met die rechtspraak naartoe moet. De heer Dassen kan ons daarover niets meedelen, de minister ook niet. Dat zou gebeuren in een commissie met een magistraat, een specialist terzake neem ik aan, en vertegenwoordigers van de NGO's, wat dat ook moge betekenen. Die gaan de rechtspraak ontwikkelen. Dat zal er lief uitzien.

Een schandalig voorbeeld van de manier waarop de minister in de rug gestoken wordt, is de rondzendbrief van mevrouw Aelvoet aan de ziekenhuizen die vandaag bekend is geworden en de reactie daarop van de ziekenhuizen. Mevrouw Aelvoet vraagt de ziekenhuizen om die asielzoekers alle mogelijke documenten en bewijzen van bekendheid te verschaffen. Zij heeft die rondzendbrief niet geschorst of ingetrokken. Zelfs iemand die ooit bij de sociale dienst van een ziekenhuis langs is geweest om informatie te vragen, moet een attest van bekendheid krijgen. Mevrouw Aelvoet is dus, achter de rug van de minister om, druk bezig om de rechtspraak van Koen

Gerolf Annemans

Dassen en zijn commissie van ik weet niet wat al te gaan bepalen, want in haar rondzendbrief staat expliciet dat de vreemdeling die zich bij de sociale dienst aanmeldt, voor regularisatie in aanmerking komt.

Het Vlaams Blok zal die rechtspraak overal bijeenprokelen. Wij zullen die rechtspraak detail per detail, stap voor stap nagaan. Bij mevrouw Aelvoet, bij de heer Duquesne, in de ziekenhuizen, in de burgerlijke stand, overal zullen wij nagaan op basis van welke criteria er wordt geregulariseerd en nadien genaturaliseerd. Wij zullen aan de bevolking uitleggen dat dit gebeurt op basis van videotheekkaarten of op basis van een loutere verklaring dat men ooit, jaren geleden bij de sociale dienst van een ziekenhuis geweest is. We zullen er ook bij zeggen dat dit geen uitvinding is van het Vlaams Blok, maar een gevolg van de rondzendbrief van mevrouw Aelvoet. De minister reageert hier niet op, dus ik veronderstel dat hij daarvan niet op de hoogte is. Hij kan haar via zijn GSM misschien vlug terugfluiten. Mevrouw Aelvoet heeft over die brief geen kik meer gegeven, zelfs niet nadat in het weekend gebleken is dat de hele regularisatieregeling van de regering onwettelijk is. De brief is op dit moment, tot grote ontsteltenis van verschillende ziekenhuizen, nog altijd van toepassing.

Het gaat hier dus weer om een onwettige maatregel die echter via een rondzendbrief met een zekere wettelijkheid werd bekleed en die de verwarring ten top voert. De minister is een puinhoop aan het creëren en het Vlaams Blok zal de minister op ieder nuttig moment interpellieren en zijn verantwoordelijk op zich nemen. Wij zullen de minister blijven achtervolgen tot wij de rechtspraak van de fameuze commissie-Dassen kennen.

Dit jaar alleen al zouden er 30 tot 40 000 vermeende asielzoekers ons land binnen geraken. Die zullen allemaal de weg naar het OCMW vinden. Indien die stroom niet radicaal wordt gestopt, zal Vlaanderen elk jaar een nieuwe middelgrote stad moeten bouwen om die stroom te herbergen. Als wij alleen al de instroom van valse asielzoekers moeten indijken, moeten er iedere week tien vliegtuigen vertrekken. Men moet de kiezer, de VLD'er, de congresganger van de partij niets wijsmaken. De uitwijzingen compenseren zelfs de instroom niet, laat staan het terugdringen van het aantal illegalen waarvan is bewezen dat ze van ons asielrecht misbruik hebben gemaakt. De regering slaagt er zelfs niet in om het aangekondigde terugkeerbeleid van die kleine groep, van die uitgeprocedeerde asielbedriegers op poten te zetten.

Die terugkeer moet dus vrijwillig gebeuren. Gedwongen belastingen, geldboetes, celstraffen, afbraak van woningen en onteigeningen zoals in Doel, zijn geoorloofd, maar een illegaal zou volgens uw groene coalitiepartner niet mogen worden gedwongen het land te verlaten. Er is slechts een houding die kan beletten dat de asiel-

sneeuwbal blijft rollen : wie de wet overtreedt, wie illegaal is, wie valse papieren heeft of geen papieren, wie met de hulp van de maffia ons land is binnengedrongen, kan hier geen gastvrijheid genieten, want hij heeft ze misbruikt. Dat betekent uiteraard niet dat de Vlamingen niet meer bereid zouden zijn andere volkeren welkom te heten of te helpen, integendeel. Wij weten evenwel dat wij geen andere volkeren helpen door ons eigen land te laten overspoelen, hoezeer men ook de motieven kan begrijpen van een aantal mensen dat hierheen komt. Wij moeten vooral de Belgische regering bekampen en misprijzen voor de wijze waarop zij die mensen hoop biedt die nooit kan worden waargemaakt. Dat is uw verantwoordelijkheid en dat is iets wat wij u zullen blijven aanwrijven en verwijten.

Wij zijn van oordeel dat er iemand moet zijn die een teken van tegenspraak vormt. Wij zijn de partij die blijft opkomen voor het eigen volk eerst. Als u dit ontwerp zult indienen, zullen wij alles doen wat wettelijk en grondwettelijk tot onze prerogatieven behoort om u, dames en heren van de VLD, de kelk van hetgeen Vande Lanotte "de meest linkse regering ooit" noemt, te doen leegdrinken. Als u deze regering in opdracht van uw partijtop overeind gaat houden met deze regularisaties, als u door deze zure appel moet bijten, zal het Vlaams Blok er zijn om u ten aanzien van de publieke opinie in Vlaanderen, die u hebt verraden, volledig te ontmaskeren. Knoop het goed in uw oren : hier zullen wij u ontmaskeren, net als aan de kantoren van de burgerlijke stand, in de volkswijken van onze grote steden, aan de fabriekspoorten en overal waar bejaarden, minderbegoeden en zwakke mensen in onze samenleving door tienduizenden illegalen de facto zijn onteigend van de eigenheid van hun wijk en hun leefomgeving en in een stijgend aantal gevallen dagdagelijks van hun bezittingen worden beroofd. Het Vlaams Blok zal voor het eigen volk eerst opkomen. Zeg niet dat ik u niet heb gewaarschuwd !

Een andere casus is het veiligheidsbeleid, waarvan de dagdagelijkse praktijk haaks staat op alle mooie principes die u hier gisteren hebt geventileerd. Men zou kunnen zeggen dat de heer Verwilghen op dit ogenblik de slimste van heel de ploeg is. Hij is tot hier toe immers nog niet naar buiten gekomen met wat dan ook, tenzij met beloftes. Daardoor is hij nog niet op zijn bek gegaan. Wat het veiligheidsbeleid betreft, is men de mening toegedaan dat men wel zal zien wat er komt en waartoe het zal leiden. Welnu, inzake het derde paradepaardje van de VLD dat in het kader van de verkiezingspropaganda werd opgevoerd, met name de bestrijding van de criminaliteit, kwam Marc Verwilghen aanzetten met een ietwat verwaterd afkooksel van de veiligheidsvoorstellen van het Vlaams Blok. We hebben inmiddels kunnen zien wat ervan komt. Sommigen hebben het zelfs kunnen voelen, maar dat waren niet de criminelen. Wanneer een minister van Justitie verneemt dat een middenstander die zijn

Gerolf Annemans

zuurverdiende eigendom en broodwinning verdedigt, als een vulgaire crimineel in voorhechtenis wordt opgesloten alsof hij een gevaar voor de samenleving zou vormen, is zijn eerste bezorgdheid niet het lot van die man of zijn gezin, niet het feit dat in dat zwaar door criminaliteit getroffen district 's nachts slechts 4 ordehandhavers ter beschikking zijn, zodat criminelen vrij spel hebben en niet het feit dat in de criminele milieus van dit land oorlogswapens worden verhandeld alsof het karamellen zijn. Neen, de eerste bekommerning van de minister is de vraag hoe hij eerlijke mensen moeilijker kan maken om zichzelf te verdedigen. Ik ben zeker geen wapenfreak en ook het Vlaams Blok is dat niet. Ik kan ook begrijpen dat er op dat vlak strenge normen en strenge regels moeten zijn.

Ik stel echter vast dat er de voorbije jaren herhaaldelijk politiemensen en rijkswachters door gangsters werden doodgeschoten en dat er toen geen roep kwam naar een strengere wapenwet. Er kwam geen strengere wapenwet toen bleek dat zelfs Dutroux een wapenvergunning had gekregen en er kwam zelfs geen strengere wapenwet nadat er de voorbije maanden duizenden mensen het slachtoffer werden van overvallen, van car- en van homejacking. Er worden echter twee inbrekers doodgeschoten en dan moet er ineens wel een andere wapenwet komen. Het ziet er lief uit. Dat zijn contradicties die kunnen tellen in uw dagelijks beleid. Dat zijn beelden die blijven in de publieke opinie en daar kunnen al uw studiegroepen, expertgroepen van Verwilghen, wetenschappelijke studies, werkgroepen, interkabinet-overlegstructuren, auditbureaus en wat al nog meer waarmee wij tot nader order van die kant worden overspoeld, op dit moment niet veel aan doen. Wat u ook doet, dat is het beeld dat blijft, bij de bedrogen burger.

Wij wachten verder af maar het ongeduld stijgt. Zegt u dat maar aan minister Verwilghen. Het land kijkt nu al meer dan een jaar uit naar de heer Verwilghen maar het kan niet blijven duren. Zeg niet dat ik u niet gewaarschuwd heb.

Het derde voorbeeld is de politieke cultuur, de dagelijkse praktijk, de driewielkar die voortstompelt en uit evenwicht dreigt te geraken. Dat verontrust mij.

Ik woonde onlangs een debat bij waar zowel de VLD als de SP en Agalev verklaarden dat de raad van bestuur in de greep van de regering moest komen. Er moest een soort van afhankelijkheid komen van de raad van bestuur ten aanzien van het beleid van deze regering. Dat heet nu afhankelijkheid. Noteer het goed. Spreek nooit meer over politieke benoeming maar over afhankelijkheid aan het regeringsbeleid. Dit maakt mij ongerust. De manier waarop de politieke vriendjes beschermd worden is in de NMBS heel duidelijk naar voren gekomen. De heer Schouppe moet weg maar de heer Damart

moet blijven. Dat is het schema. Damart is even verantwoordelijk, staat op dezelfde lijn en jarenlang achter Schouppe. Schouppe moet nu echter weg en Damart mag blijven. Dat is de mentaliteit van de nieuwe regering.

Ik kom bij de commissaris voor de vluchtelingen. Er moet een nieuw asielbeleid komen, er moet een nieuwe dienst voor Vreemdelingenzaken komen en de heer Desmet moet weg. Onze vriendjes blijven en de anderen moeten weg. Dat is de mentaliteit die in deze regering heerst, net zoals het altijd in België, met zijn vele Belgische ziektes, het geval is geweest. Men ziet dus nu in die administraties een aantal groene mannetjes opduiken. We maken dat mee in de dioxinecommissie. Er komt dus een federaal agentschap voor de voedselveiligheid. Niemand weet op dit moment, zelfs de regering en mevrouw Aelvoet niet, of het nu een fusie wordt van al die diensten van de Eetwareninspectie enzovoort. Zullen die gefuseerd worden in een dienst met een duidelijke structuur of zal het federaal agentschap niets meer zijn dan een coördinatie van de bestaande diensten? Niemand kan mij daarop een duidelijk antwoord te geven. Het is ook niet terug te vinden in het wetsontwerp want dit is inderdaad een van de meest soepele kaderwetten die ikzelf ooit heb gezien. Wat we echter wel weten en wat sommige ambtenaren openlijk komen zeggen is dat de mannetjes daar al allemaal hijgend klaar staan om de juiste posten in te nemen. Er zal op het juiste moment van partijkaart worden verwisseld. Achter de schermen is men zich al op het federaal agentschap aan het voorbereiden. Ik neem aan dat u nog niet weet hoe het federaal agentschap er zal uitzien. Die ambtenaren weten dat ook niet maar ze weten wel op welk postje u hen gaat benoemen. Dat is de nieuwe politieke cultuur van deze regering, die het Vlaams Blok verontrust.

U spreekt over de Belgische ziekte maar ik denk dat u terzake veel minder noten op uw zang moet hebben dan uzelf in uw regeerverklaring op dat vlak naar voren brengt. Uw politieke cultuur is begonnen met Busquin en strompelt voort op dezelfde manier die alle Belgische premiers, die ik daar ooit op dat stoeltje heb zien zitten, hebben vertoond. Het zijn allemaal blauwe en groene mannetjes die her en der zullen opduiken en plots, hetzij in het Arbitragehof, hetzij waar dan ook, door deze regering zullen worden benoemd met een vastberadenheid die de heer Dehaene naar de kroon steekt.

We hebben aandachtig geluisterd naar uw communautaire plannen en aandachtig gekeken naar de Waalse Feesten toen u samen met de heren Dewael en Di Rupo op het bordes verscheen. Het was een beschamend vertoon, beschamend omdat al het geblaat over de verdwenen conflicten en het goede vriendjes zijn, de kusjes en het samen koffie drinken, het palperen van mekaars elleboogjes één groot bedrog is. Uw gedrag is één groot bedrog, zeker als u aan dat paringsgedrag een politieke inhoud wil geven.

Gerolf Annemans

Ik geef toe dat u sterk bent in verbalisme. In uw regeerakkoord zegt u dat er een nieuwe wind waait. We staan niet langer met getrokken messen tegenover mekaar. Er is geen sprake meer van nodeloze profileerdrang. Communautaire spanningen hebben ons land al te lang geteisterd. U blinkt uit in dit soort verbalisme. Uw driewieler blijft echter een gammel ding.

U zegt dat er een nieuwe wind waait. Ik zeg dat er helemaal geen wind waait !

Er waait niets meer !

De Franstaligen wilden geen staatshervorming. Er is geen staatshervorming gekomen. De Franstaligen beperkten hun verkiezingscampagne tot 1 punt. Zij wensten geen staatshervorming. Er is er geen gekomen.

Bij de regeringsvorming heeft geen enkele Vlaamse partij een breekpunt gemaakt van de communautaire problematiek. Dat is het grote verschil met vroeger.

Geen enkele Vlaamse partij heeft een breekpunt gemaakt van de resoluties, zelfs niet van de resolutie van het Vlaams Parlement.

Het ontbreekt uw regeerakkoord en uw begroting aan communautaire breekpunten.

Met uitzondering van die ene Franstalige eis over meer Vlaams geld voor Franstalig onderwijs, is het windstil.

Mijnheer Verhofstadt, u bent niet langer geloofwaardig. We hebben uw verklaringen aandachtig gelezen en uw reacties op de eis van 2,4 miljard frank bijkomende middelen voor het Franstalig onderwijs nauwlettend gevolgd. Al uw verklaringen zijn bedrog en leugens. U weet niet op welk been dansen om u uit deze netelige kwestie te redden. Iedereen die minister Michel een beetje kent, weet dat de Franstaligen hun onderwijsgeld zullen krijgen.

Geen wonder dat we plaatjes krijgen van lachende Dewaelen, Di Rupos. Dat is niet de nieuwe wind. Dat de Vlamingen hun bek houden, is nieuw. De communautaire stilte is die van een kerkhof.

Ik weet dat u zult verwijzen naar de conferentie voor de staatshervorming. Voor het Vlaams Blok is die conferentie niets meer of niets minder dan een communautaire bermudadriehoek waarin u alles laat verdwijnen. De heer Eerdekens heeft dat openlijk toegegeven. Dat is een Franstalige tactiek. Zij choqueren de Vlamingen, duwen ze achteruit en krijgen op die manier meer ruimte. Boutmans zit in hun zak. Als Boutmans de regering niet verlaat, kunnen de Franstaligen volgende keer een stapje verder zetten. De heer Eerdekens heeft gezegd dat de communautaire problematiek in de koelkast moet worden gestopt. Dat is heel wat anders dan de bermudadriehoek. De heer Eerdekens heeft de unitaire sociale zekerheid geprezen.

Collega's van de Volksunie, hoe lang zult u dit blijven dulden ? U had de sleutel in de hand.

De heer Verhofstadt en Dewael zijn twee goede vrienden, wij weten dit allemaal, zij steken het trouwens ook niet weg. Zij zijn nog veel betere vrienden als Di Rupo er niet bij is, want dan moeten zij hun liefde niet met hem delen.

Zijn zij alleen samen, de heren Verhofstadt en Dewael, dan houden zij de handen op één buik. Mijnheer Bourgeois, denkt u dat het paars-groene plaatje van de heer Verhofstadt overeind kan blijven wanneer Dewael geen politieke meerderheid meer heeft in het Vlaams Parlement ? Denkt u dat de heer Verhofstadt hier dan het spel verder zal kunnen blijven spelen ? Nee, dat weet iedereen. Wanneer u, in het Vlaams Parlement, Bert Anciaux uitvoerig en vriendschappelijk zijn ministerszetel laat behouden, besef dan dat u daarmee ook de heer Verhofstadt hier in het zadel houdt. De Volksunie heeft, of beter, had de sleutel in de hand. Nee, de Volksunie heeft de sleutel nog steeds in de hand, maar de Volksunie doet er niets mee. De komedie moet ontmaskerd worden; "wij wonen in een federale Staat; in Vlaanderen zitten wij in de regering, dus moet het kunnen dat wij in de federale oppositie zitten". Wij wonen in België, mijnheer Bourgeois, maak geen vergelijking met Duitsland en haar zeventien lidstaten.

Houd rekening met de krachtsverhoudingen in België, die tussen noord en zuid, en daarbij laat ik Brussel even terzijde. U moet beseffen dat de Volksunie de heer Verhofstadt in het zadel houdt en dat zij daar op ieder ogenblik verantwoordelijk voor is.

Wanneer ik luister naar de heer Vankrunkelsven, die zegt; "ik ben ontevreden over het onderwijsgeld, dit zal niet blijven duren, wij gaan ons kwaad maken", dan moet u, mijnheer Bourgeois, cocu magnifique die u bent, zich niet komen kwaad maken. Alles blijft toch hetzelfde. Wanneer u écht keihard wil doorbijten, heren van de Volksunie, dan moet u weten dat de heer Anciaux uit zijn ministerszetel moet gewipt worden, tenminste wanneer u als Vlaams-nationalist uw geloofwaardigheid wilt blijven opeisen. Wil u geloofwaardig blijven, dan moet u de heer Verhofstadt pesten door Anciaux uit het zadel te lichten, zo niet, moet u uw mond houden en blijven wat u bent, een man die dit Belgische regime en alles wat daarbij hoort overeind houdt. Geloof mij vrij, het probleem wordt niet opgelost door een protest van de heer Vankrunkelsven. Hij moet weten wat hij wil. Wordt het Franstalig onderwijsgeld toegekend, en wij weten allemaal dat dat zo is, dan eindigt de eerste fase van de staatshervorming nog voor het einde van het jaar met een groot akkoord. Zij gaan dit "fiscale autonomie" noemen, maar in werkelijkheid gaat het om het initiatief van de heer Dewael voor de verlaging van de opcentiemen, initiatief waartegen de heer Reynders zich nog verzet, tot op het ogenblik

Gerolf Annemans

waarop het Franstalig onderwijsgeld wordt toegekend. De Volksunie wordt geacht deze operatie goed te keuren door mee te helpen aan het opbouwen van een tweede meerderheid ter goedkeuring van de toekenning van het onderwijsgeld. En dat is dan het einde van het verhaal, ongeacht wat de heer Vankrunkelsven de volgende vier jaar ook doet. Van een staatsvorming komt niets meer in huis en zeker niet van een federalisering van de sociale zekerheid. Wanneer u daar werkelijk wilt voor gaan, dan moet gij nu de heer Verhofstadt onder druk zetten, via het Vlaams Parlement. Gij moet nu het wetsontwerp dat over enkele weken in de Senaat zal klaarliggen, tegenhouden en de goedkeuring van de toekenning van het Franstalig onderwijsgeld koppelen aan de federalisering van de sociale zekerheid. Doet u dat niet, dan moet u uw mond houden.

Dames en heren, collega's, ik rond af.

Deze regering is voor de Vlamingen een absoluut historisch dieptepunt.

Aan Vlaamse kant is de stembusuitslag misbruikt en miskend. Een duidelijk

centrum-rechtse tot rechtse impuls en een duidelijk Vlaamsvoelende impuls werden genegeerd door middel van een hoofdzakelijk met Franstalige zetels ondersteund regeerakkoord. De dramatiek van deze zaak kan niet verklaard worden zonder de psychologische omstandigheden waarin de VLD, na een jarenlange oppositiekuur in verkeerde, in oenschouw te nemen.

De voortzetting van deze oppositiekuur zou bij de partijtop als een psychiatrisch "disaster" zijn gevoeld. De regeringsbereidheid die de gehele kiescampagne van de VLD overschaduwde, verworpen tot een totale politieke blindheid. De heer Verhofstadt heeft de paars-groene combinatie die in Namen evident was, naar Brussel en naar heel Vlaanderen overgeplant en hij draagt daarmee een historische, ik zei bijna hysterische, maar tegelijkertijd verpletterende verantwoordelijkheid. Hier kondigt hij aan dat hij de bakens zal verzetten, maar wij, Vlaams Blok, vrezen dat hij de bakens verzet in de richting van de afgrond. Wij kunnen slechts hopen dat deze driewielkar gauw zal leiden tot de val van dit kabinet en dat hetgeen hier nu politiek op poten werd gezet en voorlopig nog gehouden wordt, al de kiemen in zich draagt van een fin de règne, een einde van een Belgische Staat die de Vlamingen niets anders meer kan brengen dan een regering en een politiek waar zij niet en nooit om gevraagd heeft. Ik dank u.

De voorzitter : De heer Dirk Van der Maelen heeft het woord.

De heer Dirk Van der Maelen (SP) : Mijnheer de voorzitter, collega's, wie op het einde van een lange vergaderdag aan het woord komt, kan het publiek het best gunstig

stemmen met de mededeling dat men het kort zal houden. De SP-fractie wacht met heel veel belangstelling op de beleidsverklaringen van de diverse ministers. Dan zullen we in detail ingaan op wat nu in de beleidsverklaring in grote lijnen wordt geschetst. Ik beperk mij nu tot drie vaststellingen die voor mijn fractie van essentieel belang zijn. Tevens zal ik een aantal suggesties doen voor een internationale aanpak van het migratieprobleem.

Toen we op 19 en 20 juli het regeerakkoord behandelden, oordeelde men op de oppositiebanken dat dit ongelooflijk was. Vele krantencommentaren deelden de mening dat in het regeerakkoord enorm veel beloften werden gedaan en dat de regering zeer vlug zou worden geconfronteerd met de realiteit dat de verwezenlijking van deze beloften niet betaalbaar zou zijn. Vandaag ligt de begroting op tafel en ik nodig alle collega's uit om ze te vergelijken met het regeerakkoord. Als lid van de meerderheid stel ik met tevredenheid vast dat alles wat aangekondigd en beloofd werd in deze begroting een eerste stap naar realisatie vindt.

Mijn tweede vaststelling doe ik als fractieleider van de SP-fractie in de Kamer. Er loopt een rode draad van ons kiescontract naar deze begroting. De socialistische fractie vertegenwoordigt ook een paar honderdduizend huisbezoeken. Tijdens de kiescampagne voor 13 juni zijn we van huis tot huis gegaan met een contract voor de kiezer. We hebben beloofd om tot een regering toe te treden op voorwaarde dat een aantal punten zou worden gerealiseerd. Op 19 juli hebben we vastgesteld dat we ons kiescontract terugvonden in het regeerakkoord. Vandaag stellen we met grote tevredenheid vast dat de meest essentiële zaken uit dit kiescontract in deze federale beleidsverklaring en de begroting een begin van uitvoering vinden. Men kan zich dus inbeelden dat onze fractie gisteren met tevredenheid kennis heeft genomen van de beleidsverklaring en de begroting. We zullen ze dan ook steunen.

De voorzitter : De heer Marc Van Peel heeft het woord.

De heer Marc Van Peel (CVP) : Mijnheer de voorzitter, de heer Van der Maelen heeft met grote tevredenheid kennis genomen van de beleidsverklaring. Geldt dit ook voor de passage waarin de eerste minister zei dat de grote opdracht van de regering erin bestaat "het puin te ruimen van het verleden" ? Als mijn partij verantwoordelijk is voor het puin, dan geldt dit evenzeer voor de partij van de heer Van der Maelen. Ik neem aan dat hij dit hartsgrondig onderschrijft.

De heer Dirk Van der Maelen (SP) : Ten eerste probeer ik het werk van de vorige regering objectief te beoordelen. Ze heeft ongetwijfeld een aantal positieve punten verwezenlijkt. Ik ga niet zover om te stellen dat dit de beste regering ooit was, hetgeen sommige CVP-ers beweren. Een aantal zaken is voor verbetering vatbaar.

Dirk Van der Maelen

Ik stel vast dat pistes worden ingeslagen die ons op de weg naar verbetering leiden.

Deze regering is bijna negentig dagen onderweg. Het moment is aangebroken dat ze probeert te scoren, niet door te verwijzen naar het verleden, maar door werk te maken van het ambitieuze programma dat hier ter tafel ligt. Ik ben ervan overtuigd dat als wij beginnen met de realisatie van dit ambitieuze programma - dat wij ten volle steunen - wij het niet nodig zullen hebben nog naar het verleden te verwijzen.

Ik durf mij te veroorloven de collega's te verzoeken niet naar het verleden te blijven kijken. Ik stel voor te werken aan de toekomst. Ik ben van oordeel dat wij hier met een schitterend, puik regeerprogramma te maken hebben. Met deze federale beleidsverklaring kunnen wij de start geven aan een beleid dat de gebreken uit het vorige teniet zal doen.

Met deze federale beleidsverklaring wordt een aanvang genomen met de invulling van het tijdens het debat over het regeerakkoord veel gehoorde begrip actieve welvaartsstaat. Ik kan het niet eens zijn met die collega's die de mening zijn toegedaan dat de regering in diverse richtingen losse schoten afvuurt. Ik wil niet spreken voor andere partijen. Ik stel evenwel met tevredenheid vast dat de maatregelen die de ministers van de SP in de weken voorafgaand aan dit debat noodzakelijk achtten, in de federale beleidsverklaring en de begroting kunnen worden teruggevonden. Deze maatregelen zijn ook geen loose flodders. Ze maken deel uit van een groter verhaal. Ze moeten worden gezien in de samenhang van de actieve welvaartsstaat. Wij zijn ervan overtuigd in deze beleidsverklaring garanties te vinden. Daartoe geef ik u een aantal voorbeelden.

De actieve welvaartsstaat omvat de term welvaartsstaat. Die is, volgens de socialisten, vatbaar voor verbetering. Wij zijn van oordeel dat ze moet worden versterkt.

Maatregelen die werden aangekondigd in de federale beleidsverklaring en nu in de begroting werden opgenomen : 4 miljard voor de chronisch zieken en een verhoging van de minimumpensioenen. De aankondiging in de federale beleidsverklaring dat iets zal worden gedaan aan het gewaarborgd inkomen voor bejaarden werd door de SP-fractie zeer positief begroet. Het zijn positieve signalen die worden uitgezonden en die onze fractie ten volle steunt. Ik veroorloof mij namens de SP-fractie de regering te suggereren na te gaan of in de loop van deze legislatuur - hoe vroeger hoe liever - er niets kan worden gedaan aan de invaliditeitsuitkeringen.

De actieve welvaartsstaat omvat ook de term actieve.

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Mijnheer Van der Maelen, ik had het zeer wijs gevonden dat u met uw fractie zou wachten om u uit te spreken tot u in het bezit zou zijn van de beleidsbrieven van de diverse ministers.

Ook wij wachten hierop met ongeduld. Ik kan me moeilijk voorstellen, al was u drukdoende concrete maatregelen te debiteren, dat het nieuwe tewerkstellingsbeleid zoals u het bedoelde zijn vertaling vindt in de nieuwe startbanen. Ik kan me moeilijk voorstellen dat dit de vertaling is van het tewerkstellingsbeleid waarover collega Bonte tijdens het investituur-debat zo enthousiast deed, omdat de SP hierin de realisatie vond van haar visie inzake tewerkstelling, nadat de CVP de SP gedurende vier jaar tegengehouden had te scoren. Als de huidige voorstellen onder andere de "startbanen" uw invulling zijn van een goed tewerkstellingsbeleid, dan zeg ik, gelukkig heeft de CVP u daarbij tegengehouden. Eveneens kan ik me moeilijk voorstellen, hoe belangrijk die 1000 frank verhoging voor de minimumpensioenen ook moge zijn, dat de SP dit bedoelde met het niet vervallen naar een basispensioen voor iedereen. Ik veronderstel dat er daar nog andere elementen een rol zullen spelen dan enkel de verhoging van het minimumpensioen met 1 000 frank, waardoor degenen die 500 frank meer hebben dan het minimumpensioen dreigen ingehaald te worden door degenen die achter hen komen. Ik hoop dat deze positieve zaak een eerste stap is naar meer consistente inhoud op een iets langere termijn en voor meer mensen dan de onderste laag van de samenleving.

De **voorzitter** : De heer Dirk Van der Maelen heeft het woord.

De heer **Dirk Van der Maelen** (SP) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw D'Hondt, ik neem nota van uw melding en wil u verwijzen naar de commissie waar u rustig kan van gedachten wisselen met onze specialist terzake, Hans Bonte.

Ik wil nu spreken over de startbanen. We stellen vast dat in België de situatie helaas zo is dat 44% van de jongeren in de langdurige werkloosheid terechtkomt. We vinden dit een enorme verspilling. De jongere heeft er zijn tijd in gestoken, de ouders hun geld en de gemeenschap eveneens veel financiële middelen. We vinden het een prioriteit voor deze regering ervoor te zorgen - en daarvoor werd het vereiste geld voorzien - dat na zes maanden jongeren een job of een goede vorming krijgen en we vragen dat dit zo snel mogelijk zou gebeuren. We geven de raad dit te doen in overleg met gemeenschappen en gewesten en met de sociale partners, niet enkel omdat we denken dat dit zo sneller gaat, maar omdat we ervan overtuigd zijn dat het gedragen wordt door de wereld van werkgevers en werknemers, met bijgevolg meer slaagkansen.

Dirk Van der Maelen

Tweede maatregel die we beschouwen als activerend is de lastenverlaging. Dit is een maatregel die zal toelaten verschillende mensen uit het leger van werklozen de kans te geven actief te participeren in het beroepsleven. We stellen echter vast dat er een defasering bestaat tussen enerzijds de loonlastenverlaging en anderzijds het interprofessioneel akkoord. Voor ons is het duidelijk dat na zulke belangrijke lastenverlaging, we resultaten willen zien. Deze moet jobs opleveren. We kijken met veel belangstelling uit naar de gedragingen van de sociale partners in de onderhandelingen die moeten leiden naar het interprofessioneel akkoord 2001-2002 en we zullen dit akkoord beoordelen op de garanties die het geeft op jobs en vorming. Het moet duidelijk zijn dat, indien we niet over deze garanties beschikken, we de lastenverlaging in vraag stellen.

We stellen vast dat vooraf werd aangekondigd en vandaag in het regeerakkoord gesteld dat de minimumlonen zullen worden opgetrokken. We stellen met tevredenheid vast dat men in de federale regeringsverklaring verwijst naar de nationale arbeidsraad waar een reeks van voorstellen zullen worden uitgewerkt. We zullen dit dossier eveneens van nabij volgen. We hebben hierover zelf een aantal ideeën. Onze collega Hans Bonte zal dit van dichtbij opvolgen en we verwachten van de regering dat ze hierover geen gras zal laten groeien. Zodra de nationale arbeidsraad klaar is met haar aanbevelingen, hopen we dat ze hier werk van maakt.

De heer **Marc Van Peel** (CVP) : Mijnheer Van der Maelen, u zegt dat van een lastenverlaging slechts sprake kan zijn als er ook akkoorden zijn over daaraan gekoppelde bijkomende tewerkstelling. Heb ik dat goed begrepen ?

De heer **Dirk Van der Maelen** (SP) : Mijnheer Van Peel, de lastenverlaging gaat nu in. Volgend jaar zullen de onderhandelingen over het interprofessioneel akkoord starten. Wij willen dat men bij het interprofessioneel overleg een tegenprestatie levert voor wat de gemeenschap en de regering doen via de lastenverlaging. Wij willen dat daar jobs uit voortkomen. Als blijkt dat we die garanties niet krijgen, dan moet dit beoordeeld worden en kan worden beslist om de maatregel te versterken dan wel te verzwakken. Dat staat in de tekst van de regeringsverklaring.

De heer **Marc Van Peel** (CVP) : Dank u.

De heer **Dirk Van der Maelen** (SP) : Iets dat wij belangrijk achten en dat niet in de federale beleidsverklaring staat, is een programma voor levenslang leren. Daar wil ik toch even de aandacht van de regering op vestigen. Als wij het hebben over activering, bedoelen wij niet alleen dat mensen die nu werkloos zijn een job moeten kunnen krijgen, wij bedoelen tevens dat diegenen die wel

werken maximale kansen moeten krijgen om hun job te behouden. Dit zal een bijzonder aandachtspunt vormen voor ons. Ook bij de evaluatie van het interprofessioneel akkoord 1999-2000 werd beloofd dat 1,4% van de loonmassa zou worden gebruikt voor vorming en opleiding. In de federale beleidsverklaring hebben we daar niet veel van teruggevonden. Wij vragen de regering om daar bijzondere aandacht aan te schenken. Mijnheer de minister, ik meen dat u het in uw tekst had over de knowledge based economy, maar dit soort economie vereist goed opgeleide arbeidskrachten. De regering moet erop toezien dat de sociale partners ook op dat vlak inspanningen doen. Wij hopen dat er ook op Vlaams niveau inspanningen ter zake zullen komen.

Wij zijn ervan overtuigd dat wij met dit regeerakkoord belangrijke stappen zetten in de richting van de actieve welvaart. Dit moet echter nog een verlengstuk krijgen. Deze regering moet ook aandacht hebben voor de kwaliteit van het leven. Wij stellen met tevredenheid vast dat er een reeks maatregelen worden voorzien die, indien ze gerealiseerd worden, de kwaliteit van het leven kunnen verhogen. Ik verwijs in dit verband naar kinderopvang, arbeidsduurverkorting, vierdagenweek en beter openbaar vervoer. Waartoe dient het immers een maximaal aantal mensen aan het werk te krijgen als ze uren verliezen in files of in niet goed uitgerust openbaar vervoer ? Wij verheugen ons dus onder meer over de 8,5 miljard frank die werd uitgetrokken voor het openbaar vervoer. Collega's uit mijn fractie zullen verder op deze problematiek ingaan. Dit was mijn reactie op de inhoud van de federale beleidsverklaring.

Ik wil besluiten met een aantal suggesties in verband met de internationale kant van het asielprobleem waarmee wij geconfronteerd worden. Men heeft hier vandaag al vrij veel over gesproken, maar persoonlijk vind ik dat men doet aan symptoombehandeling, hoe belangrijk dit ook mag zijn. De kern van het probleem inzake migratie ligt in bepaalde landen waar mensen leven in situaties die hen ertoe brengen hun geluk elders te gaan zoeken. Ik durf de regering dan ook te vragen niet de fout te maken die anderen wel maken. Sommigen denken namelijk dat men enorm veel tijd heeft om oplossingen voor de lange termijn te zoeken. Men kan deze lange termijn niet uitputten alvorens men hieraan begint, integendeel zelfs. Men moet vandaag nog oplossingen voor de lange termijn beginnen zoeken. In die zin verheugt het mij dat de begroting voor ontwikkelingssamenwerking met 1,7 miljard frank stijgt.

Collega's, vanmorgen werd hier gezegd dat dit vorig jaar is omhoog gegaan. Ik wijs erop dat tijdens de vorige legislatuur de bedragen gemiddeld lager lagen dan tijdens de legislatuur daarvoor. Als wij er nu 1,7 miljard aan toevoegen en naar 0,37% gaan, gaan wij vooruit. Dit is een van de punten waarop wij het beter doen dan de vorige regering. U moet zo fair zijn dit toe te geven.

De heer **Marc Van Peel** (CVP) : Mijnheer Van der Maelen, ik ben zo fair de vergelijking met dit jaar, niet met het voorbije jaar, toe te geven. Ik deel uw analyse over het feit dat we veel meer in langetermijnoplossingen moeten investeren, maar wat ik niet begrijp en wat voor mij volkomen onduidelijk is, is waarom u akkoord gaat met het feit dat de regering drastisch de inspanningen voor militair-humanitaire interventies in het buitenland terugschroeft. Een grote stroom asielzoekers komt vooral uit gebieden waar hevige conflicten bestaan. Ik heb duidelijk van de eerste minister gehoord dat de inspanningen daarvoor drastisch worden teruggeschroefd. Dit lijkt mij in tegenstrijd met de langetermijnvisie waarover ik het overigens met u eens ben.

De **voorzitter** : De heer Dirk Van der Maelen heeft het woord.

De heer **Dirk Van der Maelen** (SP) : Mijnheer de voorzitter, ik wens tevens te onderstrepen dat het zenden van onder meer peace-keeping-troepen voor mij ook onderdeel is van symptoombestrijding. Dan is het probleem reeds ontstaan. Ik probeer in 5 minuten aan de hand van een aantal voorbeelden duidelijk te maken dat wij in België ook onze - zij het misschien kleine - bijdrage kunnen leveren tot het scheppen van omstandigheden die er niet toe leiden dat wij worden geconfronteerd met grote migratieproblemen.

Ik neem één voorbeeld. Mijnheer Van Peel, u hebt zelf gezegd dat de druk om uit een bepaald land weg te trekken soms ontstaat omwille van instabiliteit, oorlogen, burgeroorlogen. Wapenhandel speelt daarin een belangrijke rol. Er zijn VN- en EU-programma's. Vanzelfsprekend verwacht ik dat onze regering haar uiterste best doet om mee aan die kar te duwen. Maar België kan zelf een stap zetten. Ik denk meer bepaald aan de Belgen die nooit op het grondgebied van België met wapens komen maar heel actief zijn in het leveren van wapens aan Centraal-Afrika. Zij ontsnappen aan onze strafwet omdat ze zich op geen enkel moment met die wapens op het Belgisch grondgebied bevinden. Samen met collega's van de SP heb ik een wetsvoorstel uitgewerkt om dit soort handelingen via gebruik van de techniek van de extra territorialiteit strafbaar te stellen. Ik hoop dat ik op de steun van alle collega's die mijn visie terzake delen, zal mogen rekenen. Dit is niet eens zo revolutionair, want in de Verenigde Staten bestaat dit al. Laten wij daarvan werk maken, laten wij in België een kleine symbolische stap zetten.

Idem dito wat handel betreft. Vorige week heeft de regering de "caduciteit" van een wetsvoorstel opgeheven waarvoor ik mijn dank betuig. Het moet nog worden behandeld in de Senaat als deze het evoceert. In dit wetsvoorstel wordt bepaald dat een consument de keuze zal hebben tussen producten die worden gemaakt met

miskenning van fundamentele sociale arbeidsrechten en producten waarvan de consument de garantie heeft dat ze werden gemaakt met respect voor de basisnormen van de IAO. Welnu, wij denken dat met het aanvaarden van een dergelijk wetsvoorstel België een kleine bijdrage kan leveren in de zin dat wanneer in diverse landen in het zuiden industriële activiteit wordt ontplooid, dit ook tot een lotsverbetering van brede lagen van de bevolking leidt.

Ik wil nog een laatste suggestie doen. Ik denk dat het migratieprobleem in de volgende eeuwen een levensgroot probleem zal worden. Wil men dat probleem aanpakken, dan zal men heel veel geld nodig hebben. Persoonlijk twijfel ik er sterk aan of men voldoende landen bereid zal vinden om daarvoor op individuele basis de nodige middelen op hun begroting uit te trekken. Wil men enige visie tentoonspreiden en wil men op dat vlak enig voluntarisme bewijzen, dan zal men niet anders kunnen dan te komen tot systemen waarbij bijvoorbeeld heffingen worden gelegd op grote speculatiewinsten.

Het voorstel van professor Tobin is terzake gekend. Ik denk dat dit de weg is die wij moeten bewandelen. Ik weet dat verschillende mensen onder u hiermee niet akkoord gaan. Toch kondig ik aan dat de SP-fractie naar het voorbeeld van wat in Frankrijk en Canada bestaat, het initiatief zal nemen om een groep van parlementairen samen te stellen, die allen bereid zijn dergelijke voorstellen te onderzoeken. Ik zie de minister van Financiën en vermoed dat hij daar geen voorstander van is, maar ik kondig hem nu reeds aan dat wij zullen proberen om daarvan een heel actieve groep te maken die zal proberen om hem met goede argumenten ervan te overtuigen dat dit de weg is die moet worden ingeslagen om iets te doen aan de grote mondiale problemen waarvoor wij staan, zoals de migratie.

De **voorzitter** : De heer Bourgeois is de laatste spreker. Ik vermoed dat de repliek van de regering rond half zes zal kunnen geschieden. Daarna zijn er nog drie of vier replieken die zeer kort zullen zijn. Ik heb iedereen immers alle nodige tijd laten benutten. Ik verzoek u om bondigheid, mijnheer Bourgeois, maar zet geen limiet op uw tussenkomst.

De heer **Geert Bourgeois** (VU&ID) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, dames en heren ministers, collega's, de actieve welvaartsstaat en aandacht voor de kwaliteit van het leven : daarmee vat ik het best de twee papieren doelstellingen van dit kabinet samen. U schuwt daarbij geen sterk taalgebruik, mijnheer de eerste minister : trendbreuk, een nieuwe start, een nieuwe ambtenaar zowaar, een sprong van de Middeleeuwen naar het virtuele loket, een nieuwe tijd, geen wazige compromissen meer. Mijnheer Tavernier, hoe zit dat ook weer met die collectieve uitwijzingen ?

Geert Bourgeois

Verder nog : gedaan met de onmacht van de politie, de wachtlijsten van het gerecht, de falende inspectie-diensten, de traagheid van de besluitvorming... Kortom, gedaan met de Belgische ziekte ! Wat was, zal niet meer zijn. Alles werd paars en zie, alles werd anders. Alles wordt nieuw. Snel en efficiënt in plaats van traag en inefficiënt : het zinnetje zal u blijven achtervolgen, mijnheer de eerste minister. Als er één zaak is die ik in u bewonder, dan wel het aan zelfverachting grenzende masochisme waarmee u na de ultieme vernedering van het voorbije weekend zorgeloos nog eens uw ambitieuze modelstaat komt afkondigen. Ik heb veel kritiek op het verleden gehoord, maar tot mijn grote verbazing geen verontschuldiging voor de manier waarop u met een onwettig koninklijk besluit om dit parlement heen wilde lopen. Tot mijn grote verbazing hebt u bovendien uw twee vice-eerste ministers die het hoogste administratieve rechtscollege hebben geschoffeerd, niet teruggefloten. Dan heb ik het nog niet over de platte belediging van het Vlaamse volk uit de mond van deze twee vice-eerste ministers die de Raad van State in het kamp, het partijpolitieke kamp, van het Vlaams Blok hebben geduwd.

(Applaus van CVP en VU&ID)

Het zou, mijnheer de eerste minister, voor het vertrouwen in de instellingen dat u wilt herstellen, voor de geloofwaardigheid van de nieuwe communautaire houding, voor de geloofwaardigheid van uw regering, voor uw eigen geloofwaardigheid en voor een echt nieuwe start uitermate wenselijk zijn dat u straks in uw repliek namens de regering uitdrukkelijk afstand zou nemen van deze onrechtstatelijke verklaring.

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, dames en heren ministers, echt geslaagd kan men de start van deze regering niet noemen.

Men kan deze regering niet eens een ploeg noemen : het is een geforceerde aaneenklitting van vaak volkomen tegengestelde ideologieën en programma's. Dit leidt niet tot een coherente beleidsvisie, maar tot een "neveneen-schikking" van blauwe, rode en groene klemtonen. En dit vertaalt zich - hoe kan het ook anders - in het dagelijkse regeringswerk of wat daarvoor moet doorgaan.

Elke minister doet zijn ding en niet alleen zijn ding, maar ook - en bij voorkeur - het ding van een collega. Zo heeft de minister van Buitenlandse Zaken blijkbaar onvoldoende buitenland en heeft hij zonodig behoefte aan "ontwikkeling" op andere terreinen. En ook de minister van Begroting "verkeert" graag op andere sporen.

Mijnheer Tavernier, AGALEV doet uitermate zijn best om regeringsfähig te zijn en ondertekent zelfs gewone moties alvorens het antwoord van de regering te hebben gehoord. Niettemin is het duidelijk dat de PRL Ecolo uit de regering wil. Het is thans na het Alstom-incident voor iedereen duidelijk dat zelfs de groene sticker er te veel is.

Ecolo laat zich echter niet onbetuigd en het is nu enkel afwachten, mijnheer de eerste minister, op een betoging van de Ecolo-ministers tegen de volgende gedwongen uitwijzingen.

Mijnheer de eerste minister, tot op heden oogt uw palmares niet fraai : kibbelende ministers en coalitiepartners, de benoeming van de heer Busquin, de drie regerings-commissarissen waarvan één niet aarzelt - al heb ik hem vandaag bijzonder weinig gezien - in de Kamer te blijven zetelen, ook al legde hij de eed af als ambtenaar. Wij hebben een voorstel ingediend tot oprichting van een deontologische commissie en ik stel voor dat de situatie van de betrokken regeringscommissaris als eerste punt aan de agenda zal verschijnen.

U beseft wellicht, mijnheer de eerste minister, dat u een verkeerde start maakte, van bij het telefonisch gesprek vanuit Toscane tijdens de welbekende tuinpersconferentie tot het schorsingsarrest van de Raad van State. Deze regering loopt voortdurend tegen zichzelf aan.

Nu steekt u de hand uit naar de oppositie, mijnheer de eerste minister, hoewel het mij niet duidelijk is tot welke oppositie u zich richt. Er zijn hier namelijk twee soorten oppositie : de hoe langer hoe meer populistische CVP en het poujadistische Vlaams Blok groeien blijkbaar naar elkaar toe. Immers, het scheelde niet veel, collega's, of u stond samen op de trappen van het justitiepaleis in Kortrijk hand in hand te betogen. Gisteren hoorden wij u in koor brullen als overjarige pubers, in plaats van parlementair werk te verrichten.

Mijnheer de eerste minister, tot wie richt u zich als u de oppositie aanspreekt ? Ik herinner u eraan dat wij tijdens het investituurdebat de eersten waren om u de hand te reiken omdat het regeerakkoord volgens ons een aantal positieve elementen inhield en nog steeds inhoudt.

De heer **Marc Van Peel** (CVP) : Mijnheer Bourgeois, u stelt een retorische vraag. Het is toch evident dat de eerste minister zich tot u richt. U steunt de Vlaamse regering, u steunt de facto de federale regering en het getuigt van overjarig pubergedrag om van twee wallen te willen eten, van de vreugde van de oppositie zowel als die van de meerderheid te willen combineren. Alleen pubers kunnen nog geen keuzes maken in het leven. Voor mij is het antwoord op uw vraag hoe dan ook perfect duidelijk.

De heer **Geert Bourgeois** (VU&ID) : Mijnheer Van Peel, als u het behoren tot de regeringsmeerderheid op een bepaald niveau en het niet behoren tot de regeringsmeerderheid op een ander niveau als pubergedrag beschouwt, laat ik dat voor uw rekening. Ik heb bij uw leden gisteren in ieder geval een overjaars pubergedrag vastgesteld. Als u mij ervan beschuldigt uit twee ruiven te

Geert Bourgeois

willen eten, moet ik toch zeggen dat u niet tegelijkertijd kunt reageren - en terecht reageren - tegen minister Onkelinx en tegen minister Michel die uitvaren tegen de Raad van State en druk uitoefenen op een onafhankelijk voorzitter van de raadkamer in Kortrijk. Enige vorm van consequentie zou u sieren.

De heer **Marc Van Peel** (CVP) : Mijnheer Bourgeois, u ontwijkt mijn vraag. Ik heb het vanmorgen gehad over de stoere verklaringen van de heer Vankrunkelsven over het onaanvaardbaar gedrag van mevrouw Onkelinx. Het punt is dat de voorzitter van uw partij enerzijds deelneemt aan een duidelijk regeringsinitiatief, namelijk de Conferentie over de staatshervorming, die hij bovendien mee gaat voorzitten, en anderzijds om de haverklap in de media oppositietaal verkondigt.

De heer **Geert Bourgeois** (VU&ID) : Mijnheer Van Peel, ik had begrepen dat ook de CVP aan de werkzaamheden van die conferentie zal deelnemen. Mag ik uw redenering dan doortrekken en daaruit afleiden dat u deze regering steunt ? Wij steunen de federale regering niet, zoveel is duidelijk, tenzij men het deelnemen aan de conferentie als criterium neemt voor het steunen van de regering, maar dat laat ik aan de heer Van Peel.

De **voorzitter** : De heer Marc Van Peel heeft het woord.

De heer **Marc Van Peel** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, wij zitten deze conferentie niet voor. Bij vorige rondes in de staatshervorming, toen het Sint-Michielsakkoord tot stand is gekomen, was er een duidelijke afspraak tussen alle partijen dat iemand uit de toenmalige meerderheid en iemand uit de toenmalige oppositie - want heel de constructie was gezamenlijk opgezet - die conferentie zouden leiden. Nu worden wij geconfronteerd met een dictaat van de regering die heeft bepaald dat de heren Moureaux en Vankrunkelsven die conferentie zouden leiden. Wij zullen daar inderdaad naartoe gaan omdat wij willen zien wat we voor Vlaanderen toch nog kunnen doen. Dit voorstellen als op geen enkele manier deelnemen aan het beleid van de regering, slaat echt nergens op.

De **voorzitter** : De heer Geert Bourgeois heeft het woord.

De heer **Geert Bourgeois** (VU&ID) : Mijnheer de voorzitter, ik kom op die conferentie nog terug, wees gerust. Er wordt hier een vergelijking gemaakt met vroeger. Ik stel vast dat de twee huidige voorzitters eveneens uit de meerderheid en de oppositie komen. De heer Van Peel moet nu niet doen alsof het parlement destijds besliste wie er voorzitter zou zijn. Ook dat waren partij-afspraken. Laten we allemaal eerlijk zijn.

Mijnheer de eerste minister, ik kom terug op de hand die u uitsteekt. Ik zeg u duidelijk dat wij in deze fase geen vrede kunnen nemen met woorden. Wij vragen dat u het parlement niet meer opzij zou zetten zoals met de regeringscommissarissen, en zoals met het regularisatiebesluit. Wij vragen dat u dat evenmin doet bij de wet op het federaal agentschap. Wij vragen dat de gecultiveerde communautaire liefde, de operatie glimlach niet langer een aanval op Vlaanderen vanwege uw vice-premiers zou verbergen. Wij vragen dat u met uw federale regering in de eerste plaats een minimum aan federale loyaliteit zou opbrengen. Als u dan toch de hand reikt, vragen wij heel concreet het agenderen bij voorrang van ons wetsvoorstel snelrecht en van ons evenwichtig wetsvoorstel met betrekking tot de regularisatie van illegalen, dat onmiddellijk in overweging kan worden genomen en dat als basis van de bespreking in de commissie kan dienen.

Dan kom ik bij de begroting die inderdaad voorzichtige uitgangspunten heeft.

De economische groeivoorzichten zijn realistisch te noemen. Het klopt dat enkele conjunctuurinstituten, bijvoorbeeld het Gemeentekrediet, Morgan Stanley, de KBC en de BBL de economische groei voor volgend jaar eerder inschatten op ongeveer 3%.

Het IMF komt evenwel slechts op 2,5% uit. Het is dus raadzaam een voorzichtige uitgangspositie in te nemen.

Het is ons niet duidelijk wat u zou doen met eventuele budgettaire meevallers. Werd daarover in de regering reeds een beleidslijn ontwikkeld ? Hoe zou u eventuele bijkomende middelen besteden ? In welke mate zouden zij worden aangewend voor een additionele schuldafbouw ?

Mijnheer de eerste minister, zoals ook u zei, naderen wij een periode van hoogconjunctuur, ervan uitgaande dat in België de gemiddelde economische groei (slechts) 2,25% bedraagt. Een dergelijke periode biedt een uitgelezen kans om het begrotingstekort - en daaraan gekoppeld onze nog steeds torenhoge staatsschuld - terug te dringen. Op deze wijze kan men de budgettaire leefbaarheid voor de toekomstige generaties, die onder meer geconfronteerd zullen worden met de vergrijzingsuitdaging, veilig stellen.

In zijn advies van juni 1999 bevestigt de Hoge Raad voor Financiën overigens nogmaals dat extra beleidsruimte die vrijkomt bij een economische groei van meer dan 2,3% voor minstens een derde moet worden aangewend voor tekortreductie. Vermits de economische groei waar de regering van uitgaat (2,5%) hoger ligt dan de economische groei die de Hoge Raad voor Financiën in juni nog als uitgangspunt had, zou men eerder verwachten dat het vooropgestelde tekort ten hoogste 0,7% van het BBP zou bedragen.

Geert Bourgeois

De Hoge Raad voor Financiën zei in zijn advies van juni jongstleden dat, overeenkomstig het goedgekeurde stabiliteitsprogramma, een netto te financieren saldo van 0,7% van het BBP moet worden gerealiseerd in 2000. De regering daarentegen gaat uit van een tekort van 1% van het BBP, wat haar onmiddellijk toelaat een 30 miljard frank meer te besteden. Ik wijs er evenwel op dat de Hoge Raad zich dan nog niet eens baseerde op een economische groei van 2,5% maar slechts van 2,25%.

Een tekort van 0,7% van het BBP lijkt ons billijk om drie redenen. Ten eerste, wij zitten in een periode van hoogconjunctuur. Ten tweede, voor 1999 werd reeds een tekort van 1% van het BBP begroot. Ten derde, het huidige stabiliteitsprogramma stelt in 2002 een evenwichtsbegroting voorop.

Mijnheer de eerste minister, de Belgische schuldpositie blijft uiteraard zorgelijk. In Nederland, waarnaar u soms verwijst, wordt momenteel een heel interessant en zelfs heftig debat gevoerd over de beleidsoptie met betrekking tot de staatsschuld. Terloops wijs ik er even op dat de schuldquote in Nederland slechts 62% bedraagt. Men voert er een debat over de vraag of men die staatsschuld toch niet versneld moet afbouwen, zelfs in nominale termen. Men is van oordeel dat men op die wijze bijkomende beleidsruimte kan creëren voor de komende generaties. In België wordt deze discussie vandaag minder gevoerd. Eerlijk gezegd, van een kabinet geleid door liberalen hadden wij op dit punt een duidelijker signaal verwacht.

In de kille begrotingscijfers zitten wel aanzetten tot een actieve welvaartsstaat. Wat wij evenwel missen, dames en heren ministers, is de echte invulling van uw tweede pijler, met name de kwaliteit van het leven. Uw concept is teruggebracht tot het opdrijven van de tewerkstellingsgraad, tot een verhoging van het pensioen met 1 000 frank, tot wat sleutelen aan de mobiliteit en tot een aantal kleinere maatregelen. Wat wij, naast een actieve welvaartsstaat, nodig hebben is een positieve welzijnsstaat. Waar blijft de gemeenschapsopbouwende idee van dit kabinet? Waar blijft uw visie op de relatie arbeid, gezin en vrije tijd? Dat is de uitdaging voor de toekomst. Wat baat een tewerkstellingsgraad van 70% als werkende partners elkaar niet meer zien?

Wat met de stressproblematiek? Wat met de drugproblematiek? Wat met het record aantal zelfmoorden? Wat met het grote aantal verkeersdoden? Wat met de verkeersveiligheid? Die zult u toch niet aanpakken door de gepensioneerden gratis te laten rijden buiten de spitsuren? Waarom geen prioriteit voor de afbouw van alle fiscale discriminaties tussen gezinnen en nieuwe gezinnen? Waarom bent u niet bij voorrang, snel en efficiënt, aan het overleggen met de gemeenschappen

om de geregulariseerden straks actief in te burgeren? De enorme uitdaging begint pas als de illegalen een gezicht krijgen. Zullen zij ex-illegalen zijn of deel uitmaken van de samenleving?

U zegt dat u als overheid het samenleven van de mensen niet wilt maken, maar "mogelijk maken".

Onze ideologie daarentegen is er een van samenhang met een weliswaar niet betuttelende maar toch een actieve rol van de overheid in de samenlevingsopbouw. Maar zonder zult u ook geen veilige samenleving tot stand brengen, alle justitiële en politieke inspanningen ten spijt. Dit is onze grootste ontgoocheling in deze nieuwe coalitie.

Zoals uw programma een "neveneenschikking" van uiteenlopende politieke doelstellingen is, zo ook ziet u de mensen, burgers noemt u ze, als een geatomiseerde neveneenschikking van individuen. Welnu, deze post-ideologische, postmodernistische visie is geen basis om de 21ste eeuw in te stappen.

De toekomst ligt bij degenen die opkomen en voor respect voor de persoonlijke integriteit en vrijheid en voor verantwoordelijkheid en voor gemeenschapszin.

Wij vragen u om aan die twee laatste luiken te werken.

Mijnheer de eerste minister, collega's, ik eindig met het communautaire spanningsveld.

Voor 1999 voorspelt de Hoge Raad voor Financiën een begrotingsevenwicht op het niveau van Entiteit II, met name de deelstaten en de lokale overheden. De gemeenschappen en gewesten doen het dus in globo sinds 1995 stelselmatig beter dan de in het samenwerkingsakkoord vooropgestelde norm. Dit totale cijfer verbergt een sterk gedifferentieerde onderliggende budgettaire omgeving. De inspanningen van de Vlaamse Gemeenschap liggen consistent boven de gevraagde inspanningen, hetgeen spijtig genoeg de budgettaire druk op de Franse Gemeenschap verlicht.

Ook de Hoge Raad voor Financiën aanvaardt ons inziens al te gemakkelijk dat de Franse Gemeenschap de haar opgelegde budgettaire normering niet haalt. Anders gezegd, de Hoge Raad bekommert zich louter om de totale budgettaire situatie van Entiteit II, in plaats van ook en vooral oog te hebben voor de gedifferentieerde werkelijkheid. Getuige daarvan volgende passage uit het jaarverslag van deze instelling en ik citeer: "Rekening houdend met het ook volgens de begroting 1999 aanzienlijke verschil tussen het in het samenwerkingsakkoord voorziene overschot en het door de Vlaamse Gemeenschap begrote overschot, kan ervan uitgegaan worden dat het gevaar voor het niet halen van deze doelstelling, in casu het budgettaire evenwicht op het niveau van Entiteit II, eerder beperkt is". Zolang de Vlaamse Gemeenschap dus de overschotten blijft

Geert Bourgeois

opstapelen mogen andere deelentiteiten uit de bocht gaan. Op deze wijze oefent de Hoge Raad echter geen disciplinerend effect meer uit op de deelstaten, verliest zij aldus haar gezag en mag haar werking in vraag worden gesteld.

Mijnheer de eerste minister, de Volksunie kan niet aanvaarden dat de federale regering de budgettaire laksheid beloont door bijkomende middelen vrij te maken voor het Franstalig onderwijs. Mijn fractie kan niet aanvaarden dat de middelen gehaald worden bij de Vlaamse deelstaat die overschotten realiseert. Deze gemakkelijksoplossing die niets meer of niets minder is dan een transfer van 2,4 miljard frank, kunnen we niet aanvaarden.

Gisteren kondigde u aan tegen eind 1999 een ontwerp over de financiering van het onderwijs uit te werken. Ik wens terzake twee bemerkingen te maken.

Ten eerste, het enige objectieve en controleerbare verdelingscriterium is het aantal inwoners jonger dan 18.

Niemand minder dan een voormalig Vlaams minister van Onderwijs toonde aan dat het aantal financierbare leerlingen geen relevant verdelingscriterium is. De betrokken minister wees erop dat sinds de communautarisering van het onderwijs het Vlaamse en het Franstalige beleid steeds meer uit elkaar zijn gegroeid. Deze verschillende houding heeft niet alleen gevolgen voor de instroom maar ook voor de uitstroom van het aantal leerlingen.

De Vlaamse Gemeenschap en de Franstalige Gemeenschap bepalen autonoom wat een regelmatig ingeschreven en een financierbare leerling zijn.

In het schooljaar 1986-1987 - voor de communautarisering van het onderwijs - was 7,56% van de leerlingen in het onderwijs van de Franse Gemeenschap ouder dan 18. Het vergelijkbare cijfer voor de Vlaamse Gemeenschap bedroeg 4,26%.

In het schooljaar 1995-1996 was dit cijfer in de Franse Gemeenschap opgelopen tot 9,73%. In de Vlaamse Gemeenschap tekende zich een stabilisatie af van ongeveer 4,66%.

De minister voegde eraan toe dat het aandeel van de +18-jarigen in het voltijds gewoon secundair Franstalig onderwijs theoretisch lager kon liggen omdat leerlingen in het Franstalig onderwijs de school mogen verlaten vanaf hun achttiende verjaardag.

In de Vlaamse Gemeenschap wordt de leerplicht tot 18 jaar op een andere wijze bepaald. Leerlingen moeten wachten tot 30 juni van het jaar waarin ze 18 worden. De minister besloot dat het fenomeen van het zitten blijven in het Franstalig onderwijs groter was dan in de Vlaanderen.

Hij ging nog verder. Als de definitie van een financierbare leerling en de effectieve invulling van de onderwijs-categorieën in beide gemeenschappen dezelfde zouden zijn, blijft het probleem van de leerlingentelling.

Mijnheer de eerste minister, deze situatie is hic et nunc niet gewijzigd !

De Franse Gemeenschap beschikt niet over objectieve, controleerbare cijfers. Het enige objectieve criterium is het bevolkingscijfer. Tegen elk ander voorstel staat de Volksunie sceptisch.

Ten tweede, mijn fractie kan niet aanvaarden dat deze herziening van de financieringswet buiten de Costa-onderhandelingen wordt gehouden. Intellectuele en politieke correctheid en elementaire fair-play eisen dat alle dossiers - en niet alleen deze waarin Vlaanderen eisende partij is - deel uitmaken van de communautaire dialoog.

Wij zullen evenmin aanvaarden dat de taalwetgeving in gerechtszaken op eenzijdig verzoek van de Franstaligen en buiten de Costa om, zou gewijzigd worden.

Moge het volstaan erop te wijzen dat de Vlamingen, sinds jaar en dag, de werkoverlast van de Nederlandstalige magistraten aanklagen en dit tot op het niveau van het Hof van Cassatie en wij zullen niet toelaten dat u het Brussels probleem isoleert en het er uitlicht, dit kan niet.

Mijnheer de eerste minister, ik stel u heel duidelijk de vraag en ik wens daarop straks een even duidelijk antwoord, of u er ja dan nee mee akkoord gaat om alle communautaire knelpunten, in de eerste plaats de financieringswet, op de agenda van de Costa te brengen ? Ik zie u nee schudden, maar deze verbintenis staat in uw eigen regeerakkoord ! Mag ik even uw eigen regeerakkoord citeren, mijnheer de eerste minister ? Het luik over de Institutionele vernieuwingen stipuleert dat "de taak van dit overleg- en onderhandelingsorgaan erin bestaat de werking van de structuren van de federale Staat te evalueren met inachtneming van het principe van de federale loyaliteit en voorstellen te formuleren voor de aanpassing of wijziging van de institutionele regels inzake financiering en modaliteiten van de werking van de instellingen". Dit staat in uw eigen federaal regeerakkoord en u verklaarde, mijnheer de eerste minister, dat de communautaire messen opgeborgen zijn ? Wij willen zeker zijn dat de Vlamingen niet met een gecultiveerde glimlach op het gezicht een communautair mes in de rug krijgen en ik vraag u dus een duidelijk antwoord.

De voorzitter : De heer Marc Van Peel heeft het woord.

De heer **Marc Van Peel** (CVP) : Ik ben het uiteraard helemaal eens met wat de heer Bourgeois in die passage heeft gezegd. Wanneer het antwoord van de eerste minister hem en zijn partij niet bevredigt, wat betekent dat dan voor de houding en de rol van de heer Vankrunkelsven in de Costa ?

De **voorzitter** : Ik heb ook een vraag van de heer Annemans, welke in dezelfde lijn ligt, zo vermoed ik ?

De heer **Gerolf Annemans** (Vlaams Blok) : Inderdaad, mijnheer de voorzitter.

Mijnheer Bourgeois, in het Vlaams Parlement is er een interpellatieronde gehouden. De heer Dewael heeft op een vraag naar de financiering van het Franstalig onderwijs duidelijk en ondubbelzinnig geantwoord dat dit onderwerp deel uitmaakt van het overleg met de gemeenschappen en de gewesten en dat het geen deel zal uitmaken van de Costa. Uw collega in het Vlaams Parlement, de heer Chris Van Dijck, heeft op dat ogenblik gezegd dat hij gerustgesteld was. Dus, kom hier geen komedie spelen, alstublieft !

De heer **Geert Bourgeois** (VU&ID) : Mijnheer Van Peel, ik wacht heel uitdrukkelijk en rustig het antwoord van de eerste minister af en ik zal straks in mijn repliek ingaan op het antwoord van de eerste minister.

De **voorzitter** : Zo, collega's, wij gaan de laatste fase in van deze besprekingen. Dans quelques instants je passeras la parole au premier ministre. Je prendrai d'abord note des membres qui souhaitent répliquer mais je vous rappelle que le temps de parole est limité à 5 minutes. Wij zijn overeengekomen dat de replieken beperkt zijn tot vijf minuten.

Mijnheer de eerste minister, u hebt het woord.

Eerste minister **Guy Verhofstadt** : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zou allereerst willen zeggen dat ik zal pogen op de verschillende tussenkomsten en vragen een zo gedetailleerd mogelijk antwoord te geven. Het is natuurlijk evident dat vele punten die wij hier in de loop van deze dag besproken hebben, verder zullen behandeld worden in de commissies zelf, op basis van de beleidsbrieven die door de verschillende ministers zullen worden ingediend en die uiteraard de vertaling zijn van de punten die vandaag al in de beleidsverklaring en in de algemene cijfers van de begroting zijn naar voren gekomen.

Op een bepaald ogenblik was het mij niet duidelijk of hier werd gedebatteerd over de grote lijnen van de begroting of dat er conferences werden opgevoerd. Van de heer Annemans zijn we dergelijke conferences gewoon, maar het was de eerste keer dat ik die van de heer Van Peel aanhoorde. Over de begroting heb ik hen, of andere leden van de oppositie, nauwelijks horen spreken. Ik veronderstel dan ook dat ze unaniem akkoord gaan met de voorgestelde begroting. Ik verheug mij dus over de enorme eensgezindheid die bestaat over de grote lijnen van de begroting 2000 en over het feit dat afstand wordt genomen van de kritiek die enkele maanden geleden werd geuit op het regeerakkoord. Toen deze regering aantrad zei men in deze assemblee dat alles wat in het

regeerakkoord staat onmogelijk kon worden gerealiseerd. Dergelijke plannen konden niet in een begroting worden omgezet. Dit kon niet binnen de gewone raming van de inkomsten en uitgaven of binnen de raming van de begroting van de sociale zekerheid. Dit heeft de heer De Clerck op deze tribune verklaard. Het is in politiek opzicht dus zeer opmerkelijk dat de regering er de voorbije maanden en weken is in geslaagd om een begroting op te stellen die de ambitieuze doelstellingen een grond voor uitvoering geeft.

Deze vaststelling is fundamenteel. Dit is belangrijker dan de accidentele ongelukken en incidentjes. Ik heb de indruk dat de oppositie zich vooral richt op storende beelden die ze af en toe op televisie heeft gezien. Ik geef een voorbeeld waarbij ikzelf vanop enige afstand betrokken was. Ik denk aan de dioxinecrisis, die we hebben geërfd en waaraan wekenlang werd gewerkt door de minister van Volksgezondheid en haar collega van Landbouw en, niet in het minst, door de regeringscommissaris, de heer Willockx, die wekenlang de juiste strategie heeft uitgestippeld. We hebben twintigduizend analyses laten doen en op één week tijd hebben we een volledig controlesysteem uitgewerkt. Wat heeft de oppositie over deze crisis en onze aanpak te vertellen ? Dat ik getelefoneerd heb met Magda Aelvoet en dat dit gesprek op een of andere manier op televisie werd vertoond !

Ik wil rustig verder gaan met conferences, maar ik denk niet dat dit de essentie van dit debat is. De voorbije weken en maanden werden we geconfronteerd met moeilijkheden bij de implementatie van het asielbeleid dat we hebben uitgestippeld. Overigens heb ik geen enkele vorm van kritiek op dit beleid gehoord, ook niet vanwege de democratische oppositie. Ik meen dat het in het belang van het land dringend noodzakelijk is dat de verenigde democratische oppositie zich achter het beleid schaaft.

Wij kunnen in de toekomst niet verdergaan zoals wij het in het voorbije jaar hebben meegemaakt. De realiteit is dat sinds het overlijden van Semira Adamu er nauwelijks een beleid was. Zowel de meerderheid als de oppositie hebben dat vastgesteld.

Als oud-voorzitter van een oppositiepartij meen ik te mogen zeggen dat mijn partij, samen met de SP, uiteindelijk nog een van de enige partijen was die tijdens de vorige regeerperiode de verdediging opnam van het beleid dat minister Van den Bossche in dit land voerde. De andere partijen, zowel uit de oppositie als de meerderheid, deden niets anders dan de maatregelen die hij het laatste jaar probeerde te nemen telkenmale fundamenteel te ondergraven.

Guy Verhofstadt

Het voorbije jaar werd geen asielbeleid meer gevoerd omdat zowel in het parlement als in de politieke wereld er geen unanimité meer bestond over de lijnen die moesten worden gevolgd. Nu is die unanimité er wel, behalve bij de partij die ik niet meetel in de democratische oppositie.

Ik verzoek de democratische oppositie om mee te werken aan de vier pijlers van het beleid.

De eerste pijler, de versnelling van de procedure, moet absoluut worden doorgevoerd.

De tweede pijler is een politiek van regularisatie. Velen verblijven reeds gedurende 10 tot 15 jaar in ons land. Zij leven en werken hier en hun kinderen gaan hier naar school. Het is de verantwoordelijkheid van de overheid dat zij hier in de illegaliteit zijn terechtgekomen. De regering heeft er nooit strikte regels voor in acht genomen. Een individuele regularisatie moet mogelijk zijn en zal bij wet worden doorgevoerd. Wij hoopten dit te doen bij koninklijk besluit. Vandaag trouwens zijn er nog juristen die daarover kibbelen, wat trouwens geldt voor alle juridische kwesties in ons land. Wij, als legalisten, volgen de uitspraak van de Raad van State.

Blijkbaar hebben sommigen nog steeds niet ingezien dat er in dit dossier meer dan grote urgentie was. Het was nodig zo snel mogelijk een regeling uit te werken. Wij respecteren het oordeel van de Raad van State die vandaag bepaalde dat de maatregel niet bij koninklijk besluit kan worden uitgevaardigd, maar bij wet moet worden genomen. Donderdag 14 oktober wordt het wetsontwerp in de Ministerraad besproken. Daarna zal om het advies van de Raad van State worden verzocht. Wij zullen dit ontwerp zo snel mogelijk in het parlement indienen.

Het uitwijzingsbeleid is de derde pijler van onze politiek. In de praktijk ligt ook het uitwijzingsbeleid al een jaar stil. Onze mening dat het stilliggen van een uitwijzingsbeleid niet mogelijk is in een rechtsstaat is een factor die meespeelt in de uitstippeling van onze te voeren politiek. De rechtsstaat moet worden gerespecteerd, ook voor illegalen, clandestienen en uitgeprocedeerden. De rechtsstaat moet dan ook worden toegepast, wat het voorbije jaar niet het geval was.

Ik neem de kritiek op mij van alle collega's uit alle politieke fracties als zou de regering de voorbije dagen te snel en overhaast te werk zijn gegaan. Deze kritiek moet aan niemand anders dan aan de eerste minister zelf worden gegeven. Men moet echter wel beseffen dat het voorbije jaar een situatie werd gecreëerd waarbij het uitwijzingsbeleid volledig werd stilgelegd. Door het niet regulariseren van mensen die hier reeds gedurende verscheidene jaren verblijven en geen uitwijzingsbeleid te voeren, werd een chaos gecreëerd die wij nu moeten trachten op te lossen en te deblokken.

Met betrekking tot het uitwijzingsbeleid wil ik erop wijzen dat mevrouw Durant erin is geslaagd, samen met de minister van Binnenlandse Zaken, om gisteren met de piloten eindelijk een overeenkomst te sluiten. Het gaat om een ministerieel besluit dat door hen wordt aanvaard. Ze hebben vanmiddag laten weten dat het uitwijzingsbeleid, eventueel onder escorte, opnieuw mogelijk is. Het ministerieel besluit zal worden gepubliceerd. Het advies van de Raad van State werd gevraagd. Meer dan een jaar lang had dit probleem kunnen worden opgelost. Het verheugt mij dat de beide ministers op twee maanden tijd erin geslaagd zijn dit probleem te deblokken zodat het uitwijzingsbeleid effectief en normaal zijn gang kan gaan zoals dit in een rechtsstaat past.

Ten vierde, hebben we een wijziging doorgevoerd met betrekking tot de OCMW's. We zijn van oordeel dat, wat niet eenvoudig is, de OCMW's in de toekomst zouden kunnen meewerken aan een beleid waarbij deze mensen in nood materiële hulp wordt geboden, zoals een woning, eten en kledij. Aldus kunnen ze op een serieuze manier worden opgevangen, in plaats van geld te geven dat ze een uur later kwijt zijn aan mensenhandelaars en mensensmokkelaars. Dát beleid - en dit is beslist in de regering - willen we voeren. De gemeentebesturen en de OCMW's die we ontvingen, zeggen ons nochtans dat het misschien gemakkelijker is te werken zoals dit in het verleden gebeurde: bijvoorbeeld in Antwerpen, in de Seefhoek - en de heer Van Peel kent dit probleem beter dan ikzelf - waar 69 tot 70 OCMW's hun verantwoordelijkheid afschuiven en toelaten dat deze mensen in deze buurten terechtkomen en verder onder de controle blijven van mensensmokkelaars en mensenhandelaars. Onze stelling is dat de vier pijlers van het beleid ontrafelen, namelijk regularisatie van mensen die hier ingeburgerd zijn en hier hun leven hebben opgebouwd, het terugwijzen van degenen die hier clandestien zijn of werden afgewezen met een effectief uitwijzingsbeleid, de OCMW's effectief betrekken bij het beleid en uiteindelijk het imbroglie van onze asielwet en asielwetprocedure waaraan reeds veel werd gewijzigd, maar nog niet zodanig dat het effectief functioneert en de achterstand kan worden ingelopen.

Ik vraag dus met aandrang dat de volledige democratische oppositie zou ophouden onder elkaar te kibbelen over dit beleid, maar dat ze het beleid dat de regering heeft uitgestippeld, daadwerkelijk in de praktijk zou omzetten. Dat is mijn vraag aan de democratische oppositie in dit land.

De voorzitter : De heer Marc Van Peel heeft het woord.

De heer Marc Van Peel (CVP) : Mijnheer de voorzitter, ik kan de verklaringen van de eerste minister ter zake deels onderschrijven. Als hij echter als klap op de vuurpijl zegt dat de democratische oppositie moet stoppen met intern

Marc Van Peel

te kibbelen - en dat na het beeld dat de regering in de voorbije drie weken heeft nagelaten... Mijnheer de eerste minister, u kunt het menen als u zegt dat men samen met de democratische oppositie moet zoeken naar beleidslijnen. In dat geval beledigt u ons niet. Als u dit echter niet meent, dan bent u inconsequent. Wij kibbelen niet. Ik denk niet dat er veel ruzie werd gemaakt binnen de democratische oppositie. Uw meerderheid heeft hier echter een deplorabel beeld laten zien. Excuseert u mij dat ik vanuit de oppositie enige kritiek durf te uiten, maar het gaat even te ver als u ons dat in de schoenen wilt schuiven, om een andere beroemde Vlaamse uitdrukking te gebruiken.

De **voorzitter** : De heer Geert Bourgeois heeft het woord.

De heer **Geert Bourgeois** (VU&ID) : Mijnheer de eerste minister, wij hebben herhaaldelijk duidelijk gemaakt dat wij de grote lijnen van uw beleid ondersteunen. Wij hebben echter ook herhaaldelijk gezegd dat in uw beleid één element ontbreekt, namelijk het actief inburgeren van de ex-illegalen. Dit is een bevoegdheid van de gemeenschappen, maar u moet in de wet een periode kunnen inbouwen. Hierover moet u dus actief overleg plegen met de gemeenschappen. De heer Van Hoorebeke heeft dat in het verleden reeds gevraagd. Mijnheer de eerste minister, als u ons oproept om mee te werken, bent u dan ook bereid om ernstige pistes van de oppositie mee in overweging te nemen ?

De **voorzitter** : De eerste minister heeft het woord.

Eerste minister **Guy Verhofstadt** : Mijnheer Bourgeois, wat dat betreft is er geen probleem. Het debat hierover zal in het parlement worden gevoerd zodra het wetsontwerp wordt ingediend.

Mijnheer Van Peel, u beweert dat er in het voorbije jaar geen discussies zijn geweest over het asielbeleid, ook niet binnen de democratische partijen. Ik heb echter niets anders meegemaakt. Ik heb verscheidene malen deelgenomen aan vergaderingen van de commissie voor Binnenlandse Zaken van de Senaat. Het ging daar voortdurend over het asielbeleid. De regering liet een aantal lijnen uitstippelen en vervolgens kwam een aantal leden van de toenmalige meerderheid elk van die lijnen torpederen, in de commissie voor Binnenlandse Zaken van de Senaat, of in andere assemblees. Wij hebben het meermaals meegemaakt dat de toenmalige oppositie de minister steun gaf om bepaalde lijnen te realiseren. Daar doel ik op. Op diegenen na die extreem rechts nog sterker willen zien worden en die situaties zoals in Oostenrijk en Karinthië willen zien ontstaan, hebben wij er geen belang bij om verder over dit beleid te discussiëren. Wij moeten het probleem oplossen en dat kunnen wij

alleen samen omdat het parlement de verantwoordelijkheid heeft om ter zake een aantal fundamentele wijzigingen, zowel op legistiek vlak als inzake de uitvoering in de praktijk, tot stand te brengen.

La même intervention a ensuite été faite par MM. Van der Maelen et Bacquelaine. J'y répondrai en français, monsieur Poncelet, pour éviter que la presse francophone me reproche de n'avoir pas suffisamment utilisé cette langue.

Ils ont entièrement raison de dire qu'en plus de mener une politique d'asile, il faut remédier aux véritables causes des migrations en Europe et dans le monde entier. MM. Bacquelaine et Van der Maelen ont évoqué trois mesures essentielles à prendre.

En premier lieu, il faut prévoir des plans d'aide à l'égard des pays concernés. C'est la raison pour laquelle nous avons prévu un accroissement du budget de la coopération internationale. A cet égard, le prochain Sommet européen sera très important car la Belgique, les Pays-Bas et le Grand-Duché de Luxembourg ont déposé un mémorandum commun visant à promouvoir pour un plus grand nombre de pays des plans d'aide pour remédier au problème des migrations. C'est la seule façon de résoudre ce problème sur notre continent.

En deuxième lieu, il faut prévenir les conflits. A cet égard, le gouvernement, le parlement et les différentes commissions des Affaires étrangères auront la lourde tâche d'envisager les initiatives à prendre dans ce domaine.

En troisième lieu, l'élargissement de l'Union européenne ne devrait se faire à l'avenir que moyennant le respect de certaines conditions, notamment une vie décente pour la population de ces pays de l'Est de l'Europe. On parle actuellement des Tziganes de Slovaquie. Si ce pays entame des discussions pour devenir membre de l'Union européenne, nous devons lui imposer le respect de certaines conditions en ce qui concerne le niveau de vie de sa population.

Het is trouwens in dat verband, collega's, dat met betrekking tot de defensieproblematiek er inderdaad in de begroting een vermindering staat van de geleverde inspanningen. De vermindering van die humanitaire operaties heeft niets te maken met het feit dat België zich zou onttrekken aan zijn verantwoordelijkheid terzake.

Mijnheer Van Peel, u maakte de opmerking dat mijn voorganger, de heer Dehaene, het daarmee 100%, zo niet 120% eens is. Wij hebben daarover nog gesproken vóór de verkiezingen, toen wij gemeenschappelijke overlegvergaderingen hebben gehouden om te weten welke de inspanningen zouden zijn die wij in de toekomst met betrekking tot Kosovo zouden doen. Het is onmogelijk, tenzij men het budget van Landsverdediging met vele miljarden laat toenemen - maar daarvoor zie ik in deze

Guy Verhofstadt

assemblee geen politieke meerderheid - om 2 000 soldaten operationeel in het buitenland te houden op de wijze waarop het vandaag wordt gedaan. Dat is niet mogelijk, omdat die troepen voortdurend moeten worden vervangen. Men moet in feite viermaal zoveel manschappen inzetten om een dergelijke inspanning te kunnen volhouden. Welnu, het is de wil van de regering dat aantal geleidelijk aan te verminderen, wellicht tot minder dan 1 000.

Cela ne signifie pas non plus que toute discussion sur la réforme globale de la Défense nationale dans notre pays soit superflue. En effet, il sera nécessaire non pas de simplement poursuivre la politique actuelle et d'indexer les moyens accordés à la Défense nationale, mais de discuter des réformes profondes qui doivent intervenir.

Mijnheer de voorzitter, ik kom tot de begroting voor het jaar 2000. Ik moet zeggen dat de enige inhoudelijke kritiek, die ik vanwege de oppositie en meer bepaald van de heer Van Peel heb gehoord was dat ik de uitdrukking "Belgische ziekte" in mijn tekst had gebruikt. Hij ergert zich eraan dat de regering die uitdrukking in de mond neemt. Collega's, wij mogen de ogen niet sluiten voor de realiteit. Ik maak nog eens de vergelijking tussen België en de andere landen, want men spreekt alleen over de fantastische situatie waarin wij vandaag verkeren en die het mogelijk maakt dat wij een dergelijke begroting kunnen indienen. Ik zal het straks hebben over de problemen waarmee wij te kampen hadden naar aanleiding van het opstellen van die begroting, want men doet vandaag alsof het gemakkelijk was om de begroting te maken. Was het maar zo ! De realiteit is totaal anders.

Laten we terugkeren naar de zogenaamde Belgische ziekte. Waarom heb ik die termen in de mond genomen ? Omdat er vandaag in ons land nog altijd fundamentele problemen bestaan, die trouwens wat eigen zijn aan ons land. Als ik het Wereldcompetitiviteitsboek van 1999 inkijk - recenter kan het niet zijn - stel ik vast dat voor 1999, op een totaal van 47 vergeleken landen, wij op het vlak van de productiviteit op de tweede plaats staan. Wij doen het ook niet slecht op het vlak van het BNP en op het vlak van levenskwaliteit, ondanks het feit dat wij vaak menen dat daarin verbetering kan worden aangebracht. Op alle andere terreinen scoren wij veel minder goed. Ik denk aan de transparantie van de overheid, waar wij op de vijftiendertigste plaats staan, aan ons imago in het buitenland, waar wij op de tweeëndertigste plaats staan en aan de tewerkstellingsgraad, waar wij op de achten-dertigste plaats staan. Inzake fiscale fraude - daarover praten sommigen niet graag - staan wij op de veertigste plaats en inzake arbeidskosten komen wij op de eenen-veertigste plaats. Onze werkloosheidswetgeving en onze reële fiscale druk brengen ons op de vijfenveertigste plaats.

Wij beschikken in ons land over schitterende kansen, over fantastische troeven, over creatieve ondernemers, over de meest productieve arbeiders, over een centrale ligging in Europa die iedereen ons benijdt en die van België werkelijk de draaischijf van Europa kan maken. De Belgische ziekte is volgens mij het feit dat van die troeven onvoldoende gebruik wordt gemaakt om betere resultaten te creëren dan deze die wij in het recente verleden hebben geboekt. Het is niet de ambitie van deze regering om het budgettaire beleid van de voorbije jaren af te zwakken, maar wel om onze troeven beter aan te wenden. Wij hebben dat vertaald in het verhogen van de werkgelegenheidsgraad, in het bieden van de beste sociale bescherming aan onze mensen, namelijk een inkomen uit arbeid. Ik ben ervan overtuigd dat wij, mits een aantal fundamentele hervormingen, op diverse vlakken enorm zouden kunnen stijgen in de rangschikking, gelet op de fantastische omstandigheden waarin wij in ons land, zowel op het vlak van ondernemingen als op het vlak van de werknemers, kunnen werken.

Dat betekent niet dat alles in het verleden verkeerd ging, of dat bepaalde partijen van de oppositie hun verleden verloochenen. Dit betekent dat de meerderheid inziet dat een aantal ingrepen moeten worden gedaan. Ik heb een beetje de indruk dat de noodzaak om bepaalde hervormingen door te voeren nog niet volledig wordt ingezien door de democratische oppositie, zowel in het zuiden als in het noorden van het land.

Betekent dat nu, zoals de heer Poncelet het heeft gezegd, dat wij op een of andere manier budgettair laxistisch zijn ?

En aucun cas, monsieur Poncelet. Le solde primaire est de 6%. La dette publique passera en gros de 114 à 112% du PNB, soit une diminution de 2,5%, diminution supérieure à celle de cette année, où le ratio de la dette publique par rapport au PIB baissera d'environ 1%.

On va ramener le déficit de 1,2% à 1%. En 2001, celui-ci représentera 0,5% pour atteindre l'équilibre en 2002. On ne peut donc pas parler de laxisme budgétaire, au contraire. Cette fois, on ne tient pas compte de beaucoup d'éléments, dont on tenait compte dans le passé. On a appliqué le système FEC, in het Nederlands de ESER-95-methode, en wij hebben die volledig toegepast over heel de begroting. Het was geen gemakkelijke opgave om meer dan 30 miljard frank uitgaven, die vroeger buiten de begroting vielen, nu in de begroting in te schrijven, voor een deel in de sector sociale zekerheid en voor een deel in de gewone begroting.

Wij hebben bij de opmaak van de begroting politieke keuzes moeten maken. De minister van Begroting heeft elk departement in een budgettaire enveloppe opgenomen alvorens wij over de nieuwe initiatieven zijn gaan spreken. Ik weet niet of het aangename gesprekken

Guy Verhofstadt

waren, maar in elk geval heeft de minister van Begroting aan de departementen die om een nieuwe politiek vroegen, geantwoord dat wij daarmee akkoord zouden gaan op voorwaarde dat zij de compensatie zochten binnen hun departement. Het zijn dus loodzware bilaterale besprekingen geweest, die op een schitterende manier zijn gevoerd door de minister van Begroting. De toepassing van de ESER-95 en tegelijkertijd die zware bilaterale besprekingen zijn volgens mij de garantie dat het hier om een ernstige, orthodoxe, maar voorzichtige begroting gaat. Die voorzichtigheid is vereist om een aantal redenen. Ik heb in het verleden in de Senaat zitten zwaaien met terugverdieneffecten om aan te tonen dat de plannen van de toenmalige oppositie konden worden gerealiseerd. Welnu, met die terugverdieneffecten hebben wij in deze begroting geen rekening gehouden.

Monsieur Poncelet, on est parti d'une croissance en termes réels de 2,5%. Et tout le monde sait que grâce à la politique qui sera mise en oeuvre, ce pourcentage atteindra peut-être 2,9%, 3% ou même plus. Notre budget tient compte d'une augmentation du nombre de personnes au travail de 40 000 unités. On ne tient pas compte des conséquences de toutes les mesures qui vont être mises en oeuvre à la suite de l'accord gouvernemental. Si l'on avait fait cela, il aurait été beaucoup plus facile de rédiger le budget. En tenant compte de ces mesures concrètes, on aurait pu tabler sur une augmentation de 80 000 unités.

Collega's, wij hadden gemakkelijk rekening kunnen houden met een verhoging van de bijdragevermindering met 32 000 frank per werknemer. De voorbije vijf jaar hebben wij altijd een politiek van bijdragevermindering gekend, die in 1994 in totaal 40 tot 50 miljard frank bedroeg, stilaan is opgelopen tot 60 miljard frank en vorige jaar 80 miljard frank bereikte. Wij hebben er thans een enorme duw voorwaarts aan gegeven en 130 miljard frank uitgetrokken. Op jaarbasis zal dit vast meer zijn, want we beginnen er in feite maar op 1 april mee.

Dit is absoluut geen blindelings politiek, want wij zullen zeker aandacht besteden aan het interprofessioneel akkoord. Wij zouden immers niet willen dat de inspanning, die wij enerzijds doen, anderzijds zou worden opgesoupeerd door loonsverhogingen, waardoor geen nieuwe werkgelegenheid wordt gecreëerd. Wij wensen dat de grote en de kleine ondernemingen hun verantwoordelijkheid opnemen.

Zij moeten nieuwe initiatieven van vorming en werkgelegenheid creëren. Daarom zijn wij zo geïnteresseerd in het interprofessioneel akkoord 2001-2002 en zeggen wij dat dit een van de belangrijke elementen is waarmee wij rekening zullen houden wanneer wij er zullen moeten over oordelen, zoals het trouwens in het regeerakkoord staat, om deze politiek voort te zetten, eventueel te versterken of eventueel aan te passen. Wij beginnen niet

blindelings aan een politiek om dan gedurende vier jaar een afwachtende houding aan te nemen. Iedereen moet zijn verantwoordelijkheid opnemen. De regering moet maatregelen voorbereiden, zoals de startbanen, de lastenverlaging en de fiscale maatregelen die in het regeerakkoord en in de begroting vermeld staan. Het is nu aan de bedrijven en de ondernemingen om een efficiënt gebruik te maken van de instrumenten van de actieve welvaartsstaat.

De voorzitter : De heer Dirk Pieters heeft het woord.

De heer **Dirk Pieters** (CVP) : Mijnheer de eerste minister, ik vroeg reeds het woord toen u het had over de uitgangspunten van de begroting. Iedereen kan vaststellen dat de uitgangspunten van de begroting inderdaad een aantal elementen van voorzichtigheid inbouwen, maar waar het gaat over de norm die u volgt wordt voor het eerst niet langer het advies van de Hoge Raad voor Financiën gevolgd. U volgt een norm die veel minder streng is en die u een jaar later bij het gewenste resultaat zal brengen. U volgt de norm van de Hoge Raad voor Financiën niet en daardoor creëert u zich de marge die u nodig hebt om een aantal uitgavencadeaus te kunnen doen. U gebruikt de extra economische groei en de sterk gestegen tewerkstelling ook niet om de schuld en dus de last op de komende generaties af te bouwen. Dit doet mij denken - als ik de geschiedenis van de sanering van de publieke financiën overloop - aan de periode 1989-1993, le retour du coeur, waar men geen gebruik heeft gemaakt van de meevallende economische groei om de staatsfinanciën helemaal in orde te brengen, wat als gevolg heeft gehad dat in de periode 1994-1998, toen het economisch moeilijker ging, men nog extra inspanningen heeft moeten leveren om het toch allemaal in orde te krijgen. Ik denk dat u deze vraag toch zal moeten beantwoorden. Waarom hebt u de normen van de Hoge Raad voor Financiën niet meer gevolgd ?

Eerste minister **Guy Verhofstadt** : Mijnheer Pieters, ik kan uw kritiek op het beleid van 1989-1993 - waaraan uw partij op dat ogenblik meewerkte - grotendeels volgen. Vandaag doen wij echter absoluut het tegenovergestelde.

Ten eerste, de overheidsschuld daalt met 2,5%, waar het in 1999 maar 1% is.

Ten tweede, in het verleden werd de opbrengst van de verkoop van activa gebruikt voor het scheppen van een of ander vehikel, al dan niet in overeenstemming met de normen van de ESER-79-norm, en op die manier kon men een aantal uitgaven, meestal investeringsuitgaven, vermijden. Het is onze bedoeling de meerinkomsten, de minderuitgaven, de opbrengst van de verkoop van activa voor 100% te gebruiken om de schuld af te bouwen en op die manier het overheidsschuld af te bouwen. Voor ons is

Guy Verhofstadt

de 112% overheidsschuld, uitgedrukt in procent van het BNP, een maximum, dat ongetwijfeld nog lager zal kunnen uitvallen ten gevolge van de verkoop van activa, waarmee wij de schuld gaan afbouwen.

De voorzitter : De heer Herman Van Rompuy heeft het woord. Dit is de drieënveertigste onderbreking die ik vandaag toelaat, men mag dus niet klagen.

De heer Herman Van Rompuy (CVP) : Mijnheer de voorzitter, dit is de eerste keer dat ik onderbreek. Ik was niet van plan mij in het debat te mengen, omdat de heren Pieters zo-even en Van Peel vanmorgen reeds juiste dingen hebben gezegd. Toch moet het mij van het hart dat een belangrijke norm die wij de jongste jaren steeds voor ogen hebben gehouden de norm is van de Hoge Raad van Financiën. Wij hebben telkens lager gescoord dan die strenge norm, maar vandaag wordt die niet in aanmerking genomen. U respecteert de norm niet van het tekort van de Hoge Raad van Financiën. Mijn zorg gaat echter nog veel verder dan dat. Het is mijn zorg dat in de jaren 1998, 1999 en 2000, en vooral dit laatste met een economische groei van minstens 2,5%, er geen enkele daling is van het globaal tekort. Ik voorspel het zonder het te wensen, maar dat zal problemen geven bij de beoordeling van het begrotingsbeleid door andere instanties. Wij moeten dus van de goede economische omstandigheden gebruik kunnen maken om verder te gaan dan wat men vandaag doet. Dat is zo waar dat nog enkele weken geleden de minister van Begroting - ik ken hem goed - heeft gezegd op te passen omdat men voor een probleem zou staan, met name dat hij zestig miljard frank zou te kort komen. Hij zegt nu dat dit tactisch was en ertoe strekte zijn collega's onder druk te zetten, maar daarvoor had ik geen publieke verklaringen nodig. Ik geloof ook niet dat dit tactisch was, ik denk dat het zelfs gemeend was. Iets wat gemeend is, zullen wij zeker niet betwisten.

Ik betwist de cijfers niet, maar vorige week komen er ineens dertig miljard frank meer aan inkomsten neergedwarfeld, zonder dewelke u grote problemen zou hebben gehad. U wint op die manier dertig miljard frank. U maakt daarvan geen gebruik ter verbetering van het zogenaamde primair overschot. Dit bedroeg 6,7% in 1998, 6,2% in 1999 en het zal 6% zijn in het jaar 2000. Ik kan u aantonen dat er een structurele verslechtering is van 0,4% of 40 miljard frank in het jaar 2000. U creëert een marge door eigenlijk soepel te zijn op het vlak van de norm van de Hoge Raad van Financiën en niet gebruik te maken van de economische conjunctuur. Dat is de waarheid.

U zegt dat u het moeilijk hebt gehad omdat u de nieuwe Europese boekhouding moet respecteren. De cijfers van 1998 en 1999 zijn echter allemaal omgezet in die Europese boekhouding. Ik kan u dat aantonen en daag u zelfs

uit het tegendeel te bewijzen. Het tekort voor 1999 is 1,1% en volgens mij 0,9% volgens de nieuwe normen. Voor 1998 is er een tekort van 1% volgens de nieuwe normen. Wij hebben al die cijfers reeds omgezet. Men presteert dus niet beter inzake het budget voor 2000 met dezelfde methodologie als de voorgaande jaren. U zegt tegenvallers te hebben gekend, maar u hebt ook meevallers gehad, waarvan wij ooit hoopten te kunnen profiteren. De wet op de financiering van gewesten en gemeenschappen bevat 15 miljard frank minder. U klinkt nu zeer orthodox en wil geen rekening houden met de terugverdieneffecten. Het zou er nog aan moeten mankeren dat u daarmee rekening zou houden ! Als men op 1 april de lasten verlicht, hoe kan men dan hetzelfde jaar al een maximaal effect op de werkgelegenheid kennen ?

Ten slotte en ten laatste : waar is de tijd toen u de privatiseringen wilde gebruiken voor de financiering van lopende uitgaven van de Staat ? Bovendien, wat u hebt gezegd over de opbrengst van privatiseringen in het verleden is niet juist. Wij hebben ze bijna integraal gebruikt, op het laatste jaar na, voor vermindering van de schulden. Ik daag u uit het tegendeel te bewijzen met cijfers. Wij hebben voor ongeveer 250 miljard frank geprivatiseerd en het allergrootste deel daarvan werd besteed aan vermindering van de schulden. Vit niet op details om zo de hoofdzaak te negeren.

De voorzitter : De eerste minister heeft het woord.

Eerste minister Guy Verhofstadt : Dat is de bevestiging van wat ik daarnet zei, met name dat er niet werd gezondigd, tenzij vorig jaar, toen tientallen miljarden van de privatiseringsoperaties effectief werden gebruikt om de uitgaven te financieren. En dat, mijnheer Van Rompuy, is precies wat deze regering niet zal doen tijdens het jaar 2000, noch tijdens de volgende jaren. Immers, de tientallen miljarden afkomstig uit de privatisering worden door deze regering niet in de begroting ingeschreven. Met de tientallen miljarden uit de verkoop van activa houden wij zelfs geen rekening bij het bepalen van de overheidsschuld, noch bij het bepalen van het overheids-tekort.

Dat is precies de reden, mijnheer de voorzitter, waarom wij ervan uitgaan dat ons resultaat zal zijn gesitueerd onder de 1% en onder de 112. Het lijkt ons echter veel voorzichtiger dergelijke verminderingen volgend jaar effectief te constateren op het terrein, in de plaats van nu reeds de begroting aan te vullen met een aantal hypothesen.

Ik zou uw kritiek hebben aanvaard, evenals die van de heer Pieters, mochten wij - eenmalig - hebben gezondigd zoals de vorige regering, door tientallen miljarden aan uitgaven aan te wenden om lopende uitgaven en investeringsuitgaven te financieren.

Guy Verhofstadt

Voorts wou ik nog zeggen dat wij het overheidstekort dit jaar werkelijk zullen doen dalen en in dat verband maken wij een raming van 1,2%. U plaatst zich blijkbaar nog steeds in de periode vóór 13 juni en vóór de dioxinecrisis. Hoe dan ook, een daling van het overheidstekort van 1,2% tot 1% - dus 0,2% van het BBP - komt overeen met een nominale daling van 20 miljard.

Er wordt veel gesproken over de ideologische verschillen en de verschillende beleidsopties binnen dit kabinet. Ik kan niet ontkennen dat dit hier en daar niet blijkt uit enkele dossiers. Maar de huidige coalitiepartners zijn het wel volstrekt eens omtrent de verdere sanering van de begroting binnen de termen van het Europees stabiliteitspact, om also een evenwichtige begroting tot stand te brengen in het jaar 2002. Wij zullen het begrotings-evenwicht realiseren dat wordt nagestreefd in het Europees stabiliteitspact. Volgens mij is dit mogelijk, omdat wij voorzichtig te werk gingen en niet uitgingen van een hoge groei, omdat wij geen onmiddellijk effect verwachtten van de door ons genomen maatregelen en omdat ik ervan overtuigd ben dat de verkoop van activa de schuld verder zal doen afnemen.

Heel wat vragen gingen over de problematiek in verband met het onderwijs. Welnu, ik begrijp de discussie hieromtrent niet goed. Om te beginnen liggen de vragen en de opmerkingen van de CVP in dat verband mij dwars, aangezien het gaat om een dossier dat, wettelijk gezien, reeds eind 1998 - dus door de vorige regering - moest worden afgehandeld. Inderdaad, in artikel 39 van de financieringswet wordt duidelijk bepaald dat eind 1998 een wet moest worden goedgekeurd die de toekomstige verdeelsleutels vastlegde tussen het noorden en het zuiden van het land. Dat is echter niet gebeurd.

Ik kan aannemen dat dit geen gemakkelijke materie is, maar dat uiterekend degenen die er niet in slaagden het probleem tijdens de vorige regering op te lossen, thans de les spellen aan de meerderheid, dat kan ik niet aannemen.

Wat wij willen doen, is zeer eenvoudig. Ik vind dit persoonlijk - ik heb dat ook in de regering gezegd en ik herhaal het hier nogmaals - geen politieke en communautaire kwestie. De financieringswet zegt namelijk dat er een wet moet komen. Ik zal in de komende weken in het parlement dan ook een wetsontwerp indienen. Die wet zal voor de massa geld voor het onderwijs een verdeelsleutel voor de toekomst geven. Er is voor het onderwijs in de begroting niet meer geld ingeschreven. Meestal wordt er een oplossing gevonden die de federale overheid wel meer geld kost. Zo gebeurde het in het verleden. Zo kwamen alle communautaire akkoorden tot stand.

Ik hoor vandaag dat men in dit beleid geen breuk met het verleden vindt. Het feit dat deze regering het wafelijzer niet uithaalt, is al een breuk op zich.

Wij passen de wafelijzerpolitiek niet meer toe. Wij hanteren de objectiviteit. Ik vraag om eens echt objectief te zijn, over alle communautaire grenzen heen. Wij proberen de feitelijke gegevens toe te passen.

De massa geld voor het onderwijs groeit elk jaar met het BNP trouwens mee. Ze zal volgens objectieve normen worden verdeeld.

Ik volg hierin ook dezelfde lijn als de minister-president van het Vlaams Parlement en dat is nog een verschil met de vorige regering. eerste minister Dehaene verklaarde in het Federale Parlement vaak precies het tegenovergestelde van wat de heer Van den Brande in het Vlaams Parlement verklaarde. Dat is gedaan. Vanaf nu zeggen we allemaal hetzelfde en dat is ook belangrijk.

Ik zal in de Kamer van volksvertegenwoordigers dus zo snel mogelijk een wetsontwerp indienen, met daarin een objectieve verdeelsleutel en een controle van het Rekenhof. Ik heb al een bepaald idee over die verdeelsleutel. Het is vrij evident dat de schoolplichtige jeugd in de scholen als basis wordt genomen. De leerlingen ouder dan 18 en jonger dan zes komen bijgevolg niet in aanmerking, omdat er daardoor in de beide landsgedeelten vertekeningen zouden ontstaan. Dat is toch de logica zelf en ik begrijp niet hoe de vorige coalitie daarover zo lang heeft kunnen discussiëren. Het parlement zal moeten beslissen of mijn voorstel een goede uitvoering is van artikel 39 van de financieringswet. Het zal in ieder geval een logische basis zijn waarover er in dit land niet meer moet worden gekibbeld.

Men heeft zich hier afgevraagd of de premier deze regering effectief leidt. Ik leid deze regering wel degelijk en het werkwoord leiden wordt in dit geval met "ei" geschreven en niet met "ij", want lijden doet de CVP in de oppositie.

De CVP lijdt, ik leid.

Collega's, verontschuld mij deze dérapage. Wat wij gaan doen is het volgende : ten eerste, in uitvoering van artikel 39 van de financieringswet die objectieve sleutel als wetsontwerp indienen en ten tweede, een controle van het Rekenhof vragen. Het resultaat van deze twee stappen zal bepalen hoe die massa zal worden verdeeld. Met mijn kennis van het dossier vrees ik in elk geval niet dat daardoor situaties zullen ontstaan waarbij in nominale termen een van die twee onderwijs-gemeenschappen minder zou hebben, gelet op het feit dat de totale massa in de begroting 1999 en daarna in die van 2000 en van 2001 verder stijgt met de koppeling aan het BNP. Die koppeling aan het BNP heb ik niet ingevoerd; dat is gebeurd bij de staatshervorming van een aantal jaren geleden.

Guy Verhofstadt

Mijnheer de voorzitter, ik meen dat ik klaar en duidelijk heb uitgelegd wat het initiatief is dat wij terzake gaan nemen.

De **voorzitter** : Mevrouw Greta D'Hondt heeft het woord.

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Mijnheer de eerste minister, ik zou u dringend willen aanraden om vanavond de beelden over uw optreden hier te bekijken. Zo kunt u vaststellen met welke onnoemelijke arrogantie u hier zelfs de intellectuele eerlijkheid niet meer kunt opbrengen om een aantal in het verleden goed gedane zaken nog te durven erkennen.

De **voorzitter** : De heer Gerolf Annemans heeft het woord.

De heer **Gerolf Annemans** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, op dit ogenblik roepen de media om dat de Volksunie hier vandaag heeft bekendgemaakt dat zij niet zal accepteren dat de herziening van de financieringswet buiten de Conferentie over de staatshervorming zal geschieden.

Eerste minister **Guy Verhofstadt** : Ik heb hier niet gesproken over de aanpassing van de financieringswet. Ik heb het over de toepassing.

De heer **Gerolf Annemans** (Vlaams Blok) : Het is een gevoelig onderwerp. De herfinanciering van het Franstalig onderwijs zal niet geschieden buiten de Conferentie over de staatshervorming. Dat is het nieuwe feit, dat volgens de media hier vandaag door de Volksunie is gecreëerd. U bevestigt dat het wel zo zal zijn en de heer Dewael bevestigde dat daarjuist ook in het Vlaams Parlement. Nu is de Volksunie aan zet : ofwel stapt ze bij Dewael uit de regering omdat ze dit niet accepteert, ofwel slijkt ze alles door. Dat stel ik hier vast.

Eerste minister **Guy Verhofstadt** : Wat u beweert is onjuist, mijnheer Annemans. Ik zal geen ontwerp tot aanpassing van de financieringswet indienen. Wij gaan gewoon artikel 39 van de financieringswet toepassen door een wetsontwerp in te dienen bij het parlement. Aanpassingen van de financieringswet gaan wij niet doen. Aanpassingen van de Financieringswet zijn, zoals het in het regeerakkoord staat vermeld, thema's die in de Intergouvernementele en Interparlementaire Conferentie zullen worden besproken. Ik denk, mijnheer Annemans, dat u zich een beetje te vroeg hebt laten gaan. U moet eerst even de uitspraken van de heer Bourgeois doorgronden. Dan zult u merken dat u verkeerd zat.

De **voorzitter** : Mevrouw Annemie Van de Casteele heeft het woord.

Mevrouw **Annemie Van de Casteele** (VU&ID) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, ik zal op de vraag van de heer Annemans niet antwoorden.

Ik heb de voormalige eerste minister drie keer onderzocht over de uitvoering van de financieringswet en de invulling van artikel 39 aangaande de objectieve criteria. Het gaat hier wel degelijk om een politiek dossier. Mijnheer de eerste minister, ik wou weten of ik u goed heb begrepen toen u daarstraks zei dat u een wetsontwerp gaat indienen waarin zal zijn ingeschreven dat het criterium de bevolking van een bepaalde leeftijdscategorie, met name de bevolking tussen 6 en 18 jaar, zal zijn. Het Rekenhof zou dit gaan controleren. Wat bedoelt u daarmee ?

Eerste minister **Guy Verhofstadt** : Dat de voorzitter van het Rekenhof niet alle scholen zal afgaan, lijkt mij nogal evident.

Mevrouw **Annemie Van de Casteele** (VU&ID) : Dan begrijp ik het niet meer.

Eerste minister **Guy Verhofstadt** : Dit zal gebeuren onder de verantwoordelijkheid van het Rekenhof.

Mevrouw **Annemie Van de Casteele** (VU&ID) : Mijnheer de eerste minister, om de bevolking tussen 6 en 18 jaar te gaan tellen, hoeft u niet naar de scholen te gaan. Dat begrijpt u toch. Het begint mij toch te dagen dat u wellicht de kern van de discussie niet doorhebt. U weet niet waar het verschil in centen ligt wanneer men de bevolking telt tussen 6 en 18 jaar - wat volgens ons het enige objectieve criterium is - en wanneer men een ander criterium neemt, met name het aantal leerlingen. U hebt hier daarstraks gezegd dat u de bevolking tussen 6 en 18 jaar als criterium zult nemen. Wij hopen dat uw wetsontwerp in die zin zal zijn uitgewerkt. Voor Vlaanderen is dat immers de meest gunstige operatie.

Eerste minister **Guy Verhofstadt** : Mevrouw, ik heb gezegd dat de leeftijdscategorie van 6 tot 18 jaar de basis zal zijn van het systeem dat we zullen invoeren. Wij zullen daarover kunnen debatteren in het parlement. Ik hoop dat met dit objectieve criterium de discussie definitief voorbij is. In de financieringswet is een bepaald aantal zaken ingeschreven. Wij passen deze wet gewoon toe.

J'en viens aux questions qui m'ont été posées notamment par M. Eerdeken, à propos de la modernisation de la sécurité sociale.

En ce qui concerne l'Inami, j'évoquerai quatre points importants.

Premièrement, au niveau de l'enveloppe, on prévoit une norme de croissance réaliste de 2,5%.

Guy Verhofstadt

Deuxièmement, les dépenses supplémentaires pour les maladies chroniques, visées dans l'accord gouvernemental, seront également à charge du budget de 500 milliards.

Troisièmement, toutes les initiatives récentes qui ont été prises par le gouvernement précédent, seront en tout cas reprises dans le budget en question. Je pense notamment au forfait pour les soins palliatifs à domicile.

En procédant de la sorte - et je pense pouvoir m'exprimer ici au nom du ministre des Affaires sociales -, nous pourrons éviter des surprises non facturées comme nous en avons eu par le passé.

Quatrièmement, sur proposition du ministre des Affaires sociales, des économies structurelles sont réalisées à concurrence de 7,5 milliards.

Ces diverses opérations nous permettent de porter le budget à 500 milliards, de mettre en oeuvre des mesures très concrètes en faveur des citoyens et de prendre, en contrepartie, des mesures structurelles qui permettront au ministre et au département de planifier d'autres initiatives dans le futur.

Een volgend probleem dat ik in elk geval wil aanraken betreft de modernisering van het overheidsapparaat. Ik heb hier gisteren een voorstel gedaan, maar dit is in het lawaai van de CVP en het Blok verloren gegaan. Mijnheer Tant, het was hier toch lawaaierig gisteren.

Ik zal dit voorstel dus even herhalen. Het is ons idee een benoeming of een bevordering te notificeren bij een commissie die het parlement zou aanwijzen. Daardoor zal er ook een betere controle mogelijk zijn door het parlement op die idee. Dit kan volgens mij worden geobjectiveerd. Het blijft natuurlijk de verantwoordelijkheid van de ministers en van de regering om deze benoeming of bevordering te doen, maar het geeft een beter instrument aan het parlement om die controle uit te oefenen.

Een ander belangrijk punt is de informatisering.

M. Poncelet m'a demandé ce que prévoyait le gouvernement en ce qui concerne la modernisation de l'outil informatique à l'intérieur de la Fonction publique.

Sous peu, le Conseil des ministres pourra approuver deux projets importants préparés par les ministres Daems et Demotte. D'abord, le projet de loi sur la criminalité informatique qui doit impérativement être adopté dans les plus brefs délais et ensuite, le projet de loi concernant la signature électronique, signature qui constitue la base de l'introduction du réseau Internet dans notre Fonction publique.

Mijnheer de voorzitter, collega's, de regering zal de politie- en de justitiehervorming voortzetten. De minister van Binnenlandse Zaken zal u de tijdtabel meedelen. Er zal een vergadering worden vastgelegd met de Octopuspartijen om uit te maken welke maatregelen nog moeten worden genomen.

Ik hoop binnenkort het snelrecht bij het parlement te kunnen indienen. Het snelrecht bevat onder meer een korte procedure voor misdrijven met betrapping op hetspraak.

Ten slotte hoopt de regering het veiligheidsplan tegen eind 1999 te kunnen afhandelen.

Mijnheer de voorzitter, collega's, de oppositie heeft van dit debat gebruik gemaakt om de regering en haar meerderheidspartijen te wijzen op dissidente stemmen. Ik ontken dit niet. Mijn opvatting over de democratie en het parlement ziet geen graten in dissidente stemmen.

Onze noorderburen kennen een volwassen parlementaire democratie met een regering die regeert en een parlement dat andere standpunten kan verdedigen, ook in de meerderheid.

Collega's, het wordt tijd dat we opschuiven naar een politieke cultuur die een dergelijke onafhankelijke houding accepteert. De tijd van een regeringsleider die dissidente leden van de meerderheid afblaft en met banbliksems dreigt, is voorbij. Een dergelijke houding kan, mijns inziens, niet in een parlementaire democratie. Meer zelfs, het hoeft niet. Het parlement moet het recht opeisen om af en toe een dissidente mening erop na te houden.

Voor mij telt dat de regering voldoende harmonie en eensgezindheid uitstraalt als zij nieuwe beleidslijnen uitwerkt.

Voor mij en voor de regering telt onze aanpak van de dioxinecrisis die grotendeels is opgelost, onze aanpak van het dossier inzake de nucleaire centrale in Pakistan en het uitvoerverbod naar landen die het non-proliferatieverdrag niet naleven, ons nieuw asielbeleid en deze begroting die de provisies bevat nodig om onze nieuwe doelstellingen van een actieve welvaartsstaat en duurzame ontwikkeling te bereiken. Voor deze regering telt de handelwijze die een problematiek op een grondige en snelle manier aanpakt en samen met het parlement uitwerkt.

Le président : Je n'ai pas limité le temps de parole tout à l'heure, mais je compte sur votre collaboration efficace pour limiter vos répliques à 5 minutes.

La parole est à M. André Smets.

M. André Smets (PSC) : Monsieur le président, vous avez invité les "bleus" à prendre la parole. Vous nous avez bien expliqué que la démocratie, c'est le parlement et que le parlement, c'est la démocratie. Or, je suis ici depuis 10 heures et j'estime que j'ai le droit de poser une question à M. le premier ministre.

Je répète ce que j'ai dit tout à l'heure : j'apprécie le fait que les ministres s'occupent du financement de l'enseignement. Mais je voudrais que M. le premier ministre me dise sur quelles bases les ministres ont pu annoncer que l'aide à la Communauté française serait augmentée de 2,4 milliards. Des chiffres ont été annoncés par différents journaux.

Le président : C'est la troisième fois que vous posez la même question. Or, dans un débat, on n'intervient qu'une seule fois sur la même matière. Vous êtes intervenu trois fois, les réponses ont été données.

De heer Marc Van Peel heeft het woord.

De heer **Marc Van Peel (CVP)** : Mijnheer de voorzitter, ik hoop dat de tijd dat ik moet wachten vooraleer de eerste minister naar mij luistert, niet van mijn spreektijd wordt afgetrokken. Het is belangrijk dat de eerste minister even luistert want ik heb een aantal dingen gezegd die hij blijkbaar niet heeft gehoord. Hij was geregeld aan het telefoneren. Ik heb het uitvoerig over de begroting gehad, maar blijkbaar heeft hij het toen niet gehoord. Hij zegt dat hij teleurgesteld is in het gedrag van de CVP. Hij had waarschijnlijk verwacht of gehoopt een CVP in de touwen aan te treffen, murw geslagen en niet in staat om na 45 jaar regeringsbeleid oppositie te voeren. Helaas voert de CVP wel oppositie. Als we het hebben over de manier van oppositie voeren, dan kan ik hem talloze archiefbeelden tonen met hem in de rol van oppositielid. Hij heeft tien jaar lang op een destructieve manier oppositie gevoerd en één jaar op een constructieve manier, namelijk bij de onderhandelingen over het Octopusakkoord.

Ik merk dat de eerste minister weer niet naar mij aan het luisteren is.

De voorzitter : Mag ik de eerste minister om aandacht vragen voor de heer Van Peel. Hij heeft beloofd niet te lang te spreken.

De heer **Marc Van Peel (CVP)** : Mijnheer de eerste minister, als we tot een constructief gesprek willen komen, hetgeen op een aantal vlakken zeker wenselijk is, dan is het nodig dat we naar elkaar luisteren. Men moet niet alleen op ons een beroep doen op het moment dat een brandje moet worden geblust. In een wederzijdse relatie moeten we oppositie kunnen voeren zoals het hoort. De eerste minister hoeft ons niet te beschuldigen van allerlei dingen waar we niet medeplichtig aan zijn.

De eerste minister heeft op een aantal van mijn ettelijke vragen geen antwoord gegeven. Het gaat mij er niet om dat parlamentslid X of Y een andere mening heeft dan de meerderheid. Het gaat over de ruzies binnen de regering. Ik weet nog altijd niet of men voor of tegen het plan-Onkelinx is. Hoe zit het met het collectief uitwijzingsbeleid ? De fractie-voorzitter van Agalev beweert dat hij er tegen is, terwijl de fractie-leider van de VLD voorstander is. Ik heb dan als oppositielid toch wel het recht om te vragen hoe men daar binnen de regering over denkt. Het meest merkwaardige is dat de eerste minister een heel duidelijke uitleg heeft gegeven over de problematiek van de financieringswet. Toch blijft de hamvraag nog steeds onbeantwoord, tenzij ik het niet heb gehoord. Gaat het in de regeling om 6 tot 18-jarige jongeren of om 6 tot 18-jarige leerlingen ? Van die vraag hangt het af of de Franstalige Gemeenschap 2,4 miljard verkrijgt. De eerste minister hoeft maar één woord te zeggen; het zal een bevrijdend woord zijn. Het is het een of het ander.

Tenslotte is er één zaak dat ik vanwege de eerste minister of de meerderheid niet zal pikken. Het zal herhaaldelijk voorkomen dat de CVP en het Vlaams Blok het om diverse redenen niet eens zijn met uw beleid.

Mijnheer de eerste minister, telkens insinueren - of u dat nu doet of anderen - dat het op die banken ongeveer om dezelfde politiek gelijkgezinden gaat, is vicieus. Als u denkt op zulke manier op een constructieve oppositie te kunnen rekenen, dan zullen wij dat niet doen. Dat pik ik niet.

Wij vragen van u, mijnheer de eerste minister, nu nog één woord, leerplichtigen, leerlingen of jongeren en dan zal er een bevrijdende zucht door dit halfrond gaan.

Le président : La parole est à Mme Joëlle Milquet.

Mme Joëlle Milquet (PSC) : Monsieur le président, on pourrait résumer les propos tenus depuis hier en un mot : "merci". En effet, monsieur le premier ministre, vous pouvez, avec votre équipe, nous dire "merci" pour avoir su prendre nos responsabilités pendant plus de 15 ans et ce, dans des circonstances terriblement difficiles et malgré les critiques émises, notamment par Ecolo qui était opposé aux normes de Maastricht et au pacte de stabilité.

Aujourd'hui, vous êtes très content d'hériter d'un Etat assaini avec le taux de croissance que nous connaissons, l'emploi qui est en augmentation, une sécurité sociale assainie, le surplus primaire existant, et un déficit limité.

Je le répète, monsieur le premier ministre, vous pouvez nous dire merci de vous avoir offert sur un plateau d'argent les fruits de notre travail même si vous prétendez que l'Etat, dont vous avez hérité, n'a pas été modernisé et se trouve dans une situation épouvantable.

Joëlle Milquet

Vous pourriez également nous dire merci pour le courage dont nous avons fait preuve en ne faisant pas de démagogie et en préférant nous soucier du futur en évitant de faire des cadeaux prématurés par souci de popularité. Remerciez-nous d'avoir penser plus à l'avenir des Belges qu'à nous mêmes.

Voilà ce qu'il faut retenir.

Vous pouvez encore nous dire merci de vous avoir montré la voie. On annonce une grande rupture et une révolution. Cependant, je constate qu'en matière de politique d'emploi et notamment en ce qui concerne les jeunes, on va se contenter de renforcer les mécanismes existants. Il n'y aura pas non plus de rupture dans les autres secteurs et ce même en matière de justice. Durant ces dernières années, plusieurs milliards ont été réinvestis pour la justice alors que certains prétendent que plus de quinze milliards étaient nécessaires et que nous n'avions rien fait en la matière.

Vous nous devez donc un fière chandelle pour ce que nous avons fait.

Nous tenons à vous mettre en garde. En effet, s'il est vrai que vous héritez d'un Etat moderne, assaini de première classe, je ne suis pas certaine que votre équipe, au regard de ce qu'elle a fait durant ces derniers mois, aura la capacité de gérer cet héritage sans amateurisme, sans improvisation et en l'absence de conflit interne.

Monsieur le premier ministre, vous faites preuve d'éloquence mais avant de nous donner des leçons, imaginer des audits extérieurs, et nommer des commissaires chargés d'apporter des solutions aux dysfonctionnements des administrations, il serait peut-être nécessaire de désigner un commissaire qui tenterait de régler les importantes dissensions qui existent dans votre majorité.

Pour l'instant, vous ne nous avez pas encore donné de preuve de votre capacité à gérer sans problème votre héritage qui a pourtant une certaine valeur.

Nous avons d'ailleurs déjà eu l'impression que, pour certaines matières, l'arc-en-ciel avait tendance à se transformer en arc à flèches.

Nous tenons également à vous mettre en garde concernant un deuxième point. Comme M. Van Rompuy en a fait la démonstration, il ne faudrait pas que vous hypothéquiez les résultats de la politique d'austérité, que nous avons dû mener pour préparer le futur avec ses conséquences pour les citoyens, en préférant jouer à la cigale qu'à la fourmi et en optant pour les marges les plus vagues en matière de pacte de stabilité. Il aurait été possible de faire mieux. Cela a été démontré. On ne reviendra plus sur ce sujet. Vous avez manqué de prudence en la matière, en tout cas si on se réfère à nos prévisions.

Je voudrais encore vous mettre en garde concernant un troisième point. Tout comme vous, nous n'aimons pas les guerres communautaires et nous voulons un Etat pacifié. C'est la raison pour laquelle, nous avons toujours déclaré que nous ne voulions pas mettre le doigt dans un mécanisme de grande messe institutionnelle qui ouvrirait toutes les portes.

C'est vrai que l'ambiance semble avoir changé quant à la forme et que les gens se disent bonjour : je m'en réjouis. Mais je ne voudrais pas qu'en pratiquant une politique à l'eau de rose et en donnant une image hollywoodienne des grandes retrouvailles, soient masqués les risques de demain : d'ici peu, on ouvrira une grand-messe institutionnelle que les partenaires francophones de la majorité avaient toujours refusée, si ma mémoire est bonne.

Alors, je ne voudrais pas que, de manière larvée, vous examiniez dans une voie parallèle les problèmes communautaires, avec un retour des conflits sans doute nettement plus important que n'en témoigne la situation dévoilée aux citoyens. La promesse faite me semble imprudente par rapport au climat communautaire que vous prétendez vouloir renforcer et pacifier.

Comme vous le savez, les projets sont là et, par eux, les problèmes. Pour le moment, on n'en parle plus, dans une sorte d'euphorie propre au début d'un règne. Je crains cependant qu'une fois les discussions entamées, le climat ne se détériore. Peut-être a-t-on accepté tous ces éléments un peu trop facilement ?

Un autre point est une mise en garde : j'entends beaucoup parler de renouvellement politique et de nouvelle culture politique; je persiste à critiquer la problématique et le nombre de commissaires. Il était pourtant question d'anticumul. Des leçons sont à tirer des cumuls entre des fonctions de parti et des fonctions ministérielles, ce que nous n'avons jamais connu dans notre pays. On recourt aussi à des expertises de façon peu transparente et assez coûteuse; ce n'est pas toujours en phase avec ce qui avait été annoncé.

Quelques points encore que vous avez cités, monsieur le ministre. Concernant la politique d'asile, je ne pense pas qu'il y ait en quoi que ce soit un accord global sur l'ensemble des décisions; vous devez avoir mal compris. Nous vous avons simplement dit qu'en matière de régularisation, nous participerions au débat et que nous serions actifs, sans pour autant souscrire à la confusion générale qui a régné en Belgique ces derniers mois. Vous parliez de transparence : à mon sens, les choses se sont faites sans aucune transparence.

Pour terminer, concernant l'enseignement, il me reste quelques questions. Nous ne voyons pas très clair, sans texte. Dans la loi de financement, le terme écrit était

Joëlle Milquet

"élève"; il n'a jamais été écrit qu'il s'agissait de la population en âge scolaire, de six à dix-huit ans. Pour moi, un élève est quelqu'un inscrit dans un établissement scolaire et qui y suit les cours.

Ce n'est sans doute pas le lieu du débat ici, mais je rends attentif à cette problématique dont découlent plusieurs montants budgétaires importants.

De **voorzitter** : De heer Francis Van den Eynde heeft het woord.

De heer **Francis Van den Eynde** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, de eerste minister verwijt de oppositie in het algemeen en collega Annemans in het bijzonder, dat zij en hij zich niet aan de begroting houden en over politiek hebben gesproken. Mag ik hem eraan herinneren dat de begroting de cijfermatige vertaling is van de regeringspolitiek en dat het niet onlogisch is dat de oppositie - zij heeft aan de voorzitter beloofd per fractie slechts één spreker in te schrijven - onmiddellijk naar het belangrijke is gegaan, namelijk naar de politiek.

Mijnheer de eerste minister, u hoort de oppositie niet graag over politiek spreken. Daarstraks was ik bijna ontroerd toen u zei : 'in de meerderheid dulden we, zoals in Nederland, dissidenten, mensen die een afwijkend standpunt hebben. Een echte dissident spijkt u echter aan de muur en beschuldigt u niet-democratisch te zijn. Ik wil hierover, net zoals de CVP, een verklaring afleggen. Het spelletje dat u speelt is te doorzichtig, bijna versleten. Maar ik vrees dat het nog steeds werkt. De oppositie in dit parlement in verhouding tot de meerderheid, begint waar collega Annemans zit en eindigt bij het streepje van de PSC. De Volksunie zit nog steeds niet duidelijk in de oppositie. Dit is niet groot in vergelijking met de meerderheid. Daar hebt u schrik van, want u wilt de oppositie verdelen door de enen te aaien, de brave en democratische oppositie, en de anderen naar de verdoemenis te wensen door ze als niet-democratisch te bestempelen. Ik herinner u aan één zaak : de beste oppositie is degene waarop de regering kwaad is. De allerbeste is degene die door de regering wordt gehaat. U hebt ons vandaag een goede examenuitslag bezorgd. Ik dank u namens het Vlaams Blok. Ik hoorde u met veel poeha en trots zeggen dat u een uitwijzingsbeleid hebt georganiseerd. U kunt het kind natuurlijk elke naam geven. Ik daag u uit in de steden van Vlaanderen en in het bijzonder in uw eigen stad Gent, met de gewone mensen te praten en te vragen of ze dit uitwijzingsbeleid goed georganiseerd vinden. Ze zullen u uitlachen en zeggen dat het enige wat ze hebben gezien de chaos is en dit sedert weken en dankzij de maatregel van uw minister van Binnenlandse Zaken. Wat de uitwijzingen betreft, dit is een rookgordijn. U hebt 74 illegalen per vliegtuig teruggestuurd. De helft is intussen in Gent terug. En nu gaat u er 150 000 legaliseren. Het Vlaams Blok heeft u uitgedaagd en u, als

kampioen van het referendum, gevraagd hierover een referendum te organiseren. Maar daar antwoordt u niet op. Dat durft u niet aan, de confrontatie met de publieke mening durft u in Vlaanderen niet aan.

De **voorzitter** : De heer Geert Bourgeois heeft het woord.

De heer **Geert Bourgeois** (VU&ID) : Mijnheer de voorzitter, ik meen dat de eendagsformule van dit debat bepaalde voordelen biedt. Wij moeten daar later nader op ingaan. Er zijn ook heel wat nadelen. Mijnheer de eerste minister, één van de nadelen is dat u er ondanks de eendagsformule niet in geslaagd bent naar iedereen te luisteren en alle gestelde vragen te beantwoorden. U doet ongetwijfeld uw best en ik weet dat hier een cultuur bestaat waarin de eerste minister ongebreideld gestoord wordt. Laat ons trachten hier in de toekomst verbetering in te brengen.

De **voorzitter** : Mijnheer Bourgeois, wij hebben dit in consensus besloten. Het debat was gebald, met een tiental hoofdsprekers, een vijftigtal interrupties en zeven uur en enkele minuten debat. Uiteraard kan het altijd beter. Dit was tevens een algemeen debat. Volgens mij is dit beter dan hier tot drie uur 's nachts te blijven zitten, met alle kleine en belangrijke tussenkomsten.

De heer **Geert Bourgeois** (VU&ID) : Mijnheer de voorzitter, ik onderschrijf uw menig. Alles kan echter beter, ook dit parlement.

Mijnheer de eerste minister, u hebt geen afstand genomen van de verklaringen van uw vice-eerste ministers over de Raad van State. Ik heb daar akte van genomen. Zelfs eerste minister Jean-Luc Dehaene zou op zijn manier, met zijn formule, gereageerd hebben. Misschien zou hij hebben gezegd dat zij niet namens de hele regering spraken. Op zijn manier zou hij hier echter afstand van hebben genomen. U hebt dit niet gedaan en ik neem daar akte van.

Wat de financiering van het onderwijs betreft, mijn mond viel open van verbazing toen ik u hoorde zeggen dat dit geen politiek of communautair probleem is. Bleef het soms al die jaren geblokkeerd omdat het geen politiek, laat staan geen communautair probleem is ? U kunt ons naïef noemen maar ik denk dat u zich op dit punt zwaar vergist. U hebt zich even versproken en even dachten wij dat er inderdaad geen aanleiding bestond voor onderhandelingen of gesprekken, niet in de Costa of waar dan ook. U had het immers over de bevolking van 6 tot 18. Dat werd echter heel snel rechtgezet. Eén van uw ministers heeft onmiddellijk gezegd dat het gaat om de schoolbevolking. Welnu, de schoolbevolking stemt niet overeen met de bevolking van 6 tot 18. Dit is bovendien oncontroleerbaar. Sla de cijfers uit het verleden er maar op na. Ook in het verleden kon men in het Franstalig

Geert Bourgeois

onderwijs op geen tienduizenden leerlingen na zeggen hoeveel er waren. Ik handhaaf dus mijn standpunt. Mijnheer de eerste minister, wie wordt hier gerold ? Bent u dat of tracht u ons te rollen ? Ik heb er lak aan of dit nu al dan niet onder dit regeerakkoord valt. Zei u zelf verder dat er altijd juristen zijn die een tekst in de ene of de andere richting interpreteren. Naar mijn mening valt dit onder een wijziging van de institutionele regels inzake financiering. Die regels hoeven niet noodzakelijk tot de bijzondere wet te behoren. Dit is een regel in verband met de objectieve criteria. Ik laat dit echter buiten beschouwing omdat het voor mij niet uitmaakt of dit nu al dan niet onder het federale regeerakkoord valt. Voor ons is een aparte regeling onaanvaardbaar en behoort dus tot de onderhandelingsmaterie van de Costa. Ik heb het nu niet over de letter van de wet maar over de geest van het akkoord. Namens mijn hele fractie herhaal ik dat ik akte heb genomen van uw antwoord. Er rijst een politiek probleem dat ik bij mijn partij zal aankaarten.

De voorzitter : De eerste minister heeft het woord.

Eerste minister Guy Verhofstadt : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal nogmaals herhalen dat ik niet zal voorstellen dat er een wijziging van de financieringswet komt in het voorstel met betrekking tot het onderwijs. Ik zal uitvoering geven aan artikel 39 paragraaf 2 van die wet, iets wat de vorige regering reeds lang had moeten doen. De tekst luidt zeer duidelijk : "Vanaf het begrotingsjaar 1999 wordt deze verdeelsleutel aangepast aan de verdeling van het aantal leerlingen aan de hand van bij wet vastgestelde objectieve criteria". Die objectieve criteria heb ik daarjuist op de tribune meegedeeld.

Le président : La parole est à Mme Martine Dardenne.

Mme Martine Dardenne (AGALEV-ECOLO) : Monsieur le président, monsieur le premier ministre, mesdames et messieurs les ministres, chers collègues, vous me permettez de profiter de ce moment de réplique, non pour redire ce que mon collègue Tavernier a déjà exprimé ce matin à la tribune, mais pour souligner des inflexions positives que nous souhaitons dans cet accord de gouvernement et qui se retrouvent dans la première déclaration d'un gouvernement dont nous faisons partie et que nous entendons soutenir loyalement, même s'il s'agit de le faire avec vigilance.

Monsieur Tant, nous avons l'habitude d'être loyaux et j'espère que vous le serez aussi. Vous savez, vous êtes tellement amusants dans l'opposition qu'on ne vous voit pas revenir de sitôt au sein de la majorité.

Je pense particulièrement à la mise en chantier rapide d'un plan "emploi jeunes" dont nous sommes aussi à l'origine puisque nous parlons depuis longtemps d'un contrat de pluriactivités pour les jeunes. Les objectifs

sont ambitieux et nous espérons bien que le succès de ce plan amènera à le doter de moyens supplémentaires qui permettraient d'étendre son champ d'action à une catégorie de jeunes plus large que celle définie précédemment.

Dans un souci positif, je voudrais suggérer l'une ou l'autre piste qui, déjà sans moyens budgétaires supplémentaires, permettrait d'élargir le champ d'action de ce plan d'emploi pour les jeunes. Ainsi, ne serait-il pas possible d'imaginer la création de synergies entre une série de mesures comme celle du Maribel social que nous avons soutenue et des mesures de réduction du temps de travail pour favoriser encore le plan "emploi jeunes" ?

Toujours dans le domaine de l'emploi, nous constatons avec satisfaction la mise en place d'une politique à la fois de réduction des charges patronales et de hausse des salaires les plus bas. Nous espérons bien que la conjugaison de ces deux mesures fera émerger du piège de la pauvreté et du chômage bon nombre de nos concitoyens. Nous apprécions que l'on relance à ce propos l'intérêt de la concertation sociale en impliquant de manière active les différents partenaires.

Ceci dit, nous comptons bien sur l'évaluation de ces mesures afin d'en vérifier l'efficacité et ce, comme vous l'annoncez, avant la poursuite et même le renforcement des mesures.

Une autre inflexion positive est que le concept de développement durable sort enfin des simples propos d'intention pour devenir une réalité. Nous constatons que la question de la mobilité est prise non seulement en considération mais bénéficie pour la première fois d'un budget substantiel, lequel permettra à la fois de mener des politiques d'incitation, notamment tarifaires, pour l'usage du transport en commun et d'entamer des investissements d'infrastructures nécessaires à désengorger Bruxelles.

L'annonce d'un plan de mobilité globale ne peut que nous réjouir. Nous pensons en effet que, non seulement ce plan améliorera la mobilité, mais qu'il permettra en outre d'apporter des éléments de réponse à d'autres problèmes tels que la pollution de l'air ou la réduction des gaz à effet de serre. La Belgique se dote ainsi d'un instrument supplémentaire pour répondre aux engagements de Kyoto et Rio.

Je voudrais terminer en soulignant qu'à notre demande, vous avez accepté la mise en place d'un débat parlementaire sur les enjeux de la nouvelle négociation de l'Organisation mondiale du commerce et nous prenons acte également de la volonté du gouvernement de travailler avec le parlement pour défendre, dans ce cadre, le respect des droits de l'homme, des droits sociaux et de l'environnement.

Martine Dardenne

Monsieur le premier ministre, nous savons que faisant partie d'une coalition, nous ne pouvons pas tout obtenir en une fois. Mais nous vous sommes gré d'avoir préparé le budget de façon prudente, en choisissant des hypothèses minimalistes, afin de le rendre réalisable et de permettre éventuellement son amélioration. Les promesses contenues dans ce budget ont, pour nous, des bases solides. Nous voterons donc la confiance.

Le **président** : L'ordre du jour de cette séance est épuisé. Demain, des déclarations seront faites avant le vote. Elles seront chacune de trois minutes au maximum. La séance débutera à 14 heures 15. Nous ne pourrons voter la confiance qu'à partir de 15 heures 27.

La séance est levée.

De vergadering is gesloten.

- *La séance est levée à 18.56. Prochaine séance plénière jeudi 14 octobre 1999 à 14.15 heures.*

- *De vergadering is gesloten om 18.56 uur. Volgende plenaire vergadering donderdag 14 oktober 1999 om 14.15 uur.*

ANNEXE

SEANCE PLENIERE
MERCREDI 13 OCTOBRE 1999

DÉCISIONS INTERNES***INTERPELLATIEVERZOEKEN*****Ingekomen**

1. de heer Richard Fournaux tot de minister van Binnenlandse Zaken over "het asielbeleid".

(nr. 90 - verzonden naar de commissie voor de Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het Openbaar Ambt)

2. de heer Marc Van Peel tot de vice-eerste minister en minister van Buitenlandse Zaken over "de bevoegdheden inzake ontwikkelingssamenwerking".

(nr. 91 - verzonden naar de commissie voor de Buitenlandse Betrekkingen)

3. de heer Marc Van Peel tot de vice-eerste minister en minister van Buitenlandse Zaken over "de Belgische Dienst voor Buitenlandse Handel".

(nr. 92 - verzonden naar de commissie voor de Buitenlandse Betrekkingen)

4. de heer Servais Verherstraeten tot de minister van Justitie over "justitiehuizen".

(nr. 93 - verzonden naar de commissie voor de Justitie)

BIJLAGE

PLENAIRE VERGADERING
WOENSDAG 13 OKTOBER 1999

INTERNE BESLUITEN***DEMANDES D'INTERPELLATION*****Demandes**

1. M. Richard Fournaux au ministre de l'Intérieur sur "la politique du droit d'asile".

(n° 90 - renvoi à la commission de l'Intérieur, des Affaires générales et de la Fonction publique)

2. M. Marc Van Peel au vice-premier ministre et ministre des Affaires étrangères sur "les compétences en matière de coopération au développement".

(n° 91 - renvoi à la commission des Relations extérieures)

3. M. Marc Van Peel au vice-premier ministre et ministre des Affaires étrangères sur "l'Office belge du commerce extérieur".

(n° 92 - renvoi à la commission des Relations extérieures)

4. M. Servais Verherstraeten au ministre de la Justice sur "les maisons de justice".

(n° 93 - renvoi à la commission de la Justice)

SEANCE PLENIERE
MERCREDI 13 OCTOBRE 1999

COMMUNICATIONS

REGERING

Verslag

Bij brief van 10 augustus 1999 zendt het ministerie van Economische Zaken het verslag over betreffende de werkzaamheden 1998 van de Raad voor het verbruik en zijn drie commissies.

Verzonden naar de commissie voor het Bedrijfsleven, het Wetenschapsbeleid, het Onderwijs, de nationale wetenschappelijke en culturele Instellingen, de Middenstand en de Landbouw

ARBITRAGEHOF

Arresten

Met toepassing van artikel 113 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof geeft de griffier van het Arbitragehof kennis van :

- het arrest nr. 103/99 uitgesproken op 6 oktober 1999 over de beroepen tot gedeeltelijke vernietiging van de artikelen 46 en 52 van de programmawet van 10 februari 1998 tot bevordering van het zelfstandig ondernemerschap, waarbij diverse bepalingen worden ingevoegd of vervangen in de kaderwet van 1 maart 1976 tot reglementering van de bescherming van de beroepstitel en van de uitoefening van de dienstverlenende intellectuele beroepen, ingesteld door J. Arnould en anderen;

(rolnummers : 1394, 1398 en 1402)

- het arrest nr. 104/99 uitgesproken op 6 oktober 1999 over het beroep tot vernietiging van artikel 48 van de programmawet van 10 februari 1998 tot bevordering van het zelfstandig ondernemerschap, in zoverre het artikel 6, § 4, van de kaderwet van 1 maart 1976 tot reglementering van de bescherming van de beroepstitel en van de uitoefening van de dienstverlenende intellectuele beroepen aanvult, ingesteld door R. Vande Velde en C. Auquier;

(rolnummer : 1399)

PLENAIRE VERGADERING
WOENSDAG 13 OKTOBER 1999

MEDEDELINGEN

GOUVERNEMENT

Rapport

Par lettre du 10 août 1999, le ministère des Affaires économiques transmet le rapport d'activité 1998 du Conseil de la consommation et de ses trois commissions.

Renvoi à la commission de l'Economie, de la Politique scientifique, de l'Education, des Institutions scientifiques et culturelles nationales, des Classes moyennes et de l'Agriculture

COUR D'ARBITRAGE

Arrêts

En application de l'article 113 de la loi spéciale du 6 janvier 1989 sur la Cour d'arbitrage, le greffier de la Cour d'arbitrage notifie :

- l'arrêt n° 103/99 rendu le 6 octobre 1999 relatif aux recours en annulation partielle des articles 46 et 52 de la loi-programme du 10 février 1998 pour la promotion de l'entreprise indépendante, insérant ou remplaçant des dispositions diverses dans la loi-cadre du 1er mars 1976 réglementant la protection du titre professionnel et l'exercice des professions intellectuelles prestataires de services, introduits par J. Arnould et autres;

(n^{os} du rôle : 1394, 1398 et 1402)

- l'arrêt n° 104/99 rendu le 6 octobre 1999 relatif au recours en annulation de l'article 48 de la loi-programme du 10 février 1998 pour la promotion de l'entreprise indépendante, en tant qu'il complète l'article 6, § 4, de la loi-cadre du 1er mars 1976 réglementant la protection du titre professionnel et l'exercice des professions intellectuelles prestataires de services, introduit par R. Vande Velde et C. Auquier;

(n° du rôle : 1399)

- het arrest nr. 105/99 uitgesproken op 6 oktober 1999 over de prejudiciële vraag betreffende artikel 305 van de algemene wet inzake douane en accijnzen, gecoördineerd bij het koninklijk besluit van 18 juli 1977 tot coördinatie van de algemene bepalingen inzake douane en accijnzen, gesteld door het hof van beroep te Brussel bij arrest van 8 september 1998, inzake de NV Philip Morris Belgium tegen de Belgische Staat.

(rolnummer : 1412)

Ter kennisgeving

- l'arrêt n° 105/99 rendu le 6 octobre 1999 relatif à la question préjudicielle concernant l'article 305 de la loi générale sur les douanes et accises, coordonnée par l'arrêté royal du 18 juillet 1977 portant coordination des dispositions générales relatives aux douanes et accises, posée par la cour d'appel de Bruxelles par arrêt du 8 septembre 1998, en cause de la SA Philip Morris Belgium contre l'Etat belge.

(n° du rôle : 1412)

Pour information

VAST COMITÉ VAN TOEZICHT OP DE POLITIEDIENSTEN

Begrotingsvoorstel voor 2000

Bij brief van 1 oktober 1999 zendt de voorzitter van het Vast Comité van toezicht op de politiediensten het begrotingsvoorstel voor het jaar 2000 van het Vast Comité P over.

Ingediend ter griffie en verzonden naar de commissie voor de Comptabiliteit

COMITÉ PERMANENT DE CONTRÔLE DES SERVICES DE POLICE

Propositions pour l'exercice budgétaire 2000

Par lettre du 1er octobre 1999, le président du Comité permanent de contrôle des services de police transmet les propositions pour l'exercice budgétaire 2000 du Comité P.

Dépôt au greffe et renvoi à la commission de la Comptabilité

VAST COMITÉ VAN TOEZICHT OP DE INLICHTINGENDIENSTEN

Begrotingsvoorstel voor 2000

Bij brief van 6 oktober 1999 zendt de voorzitter van het Vast Comité van toezicht op de inlichtingendiensten het begrotingsvoorstel voor het jaar 2000 van het Vast Comité I over.

Ingediend ter griffie en verzonden naar de commissie voor de Comptabiliteit

COMITÉ PERMANENT DE CONTRÔLE DES SERVICES DE RENSEIGNEMENTS

Propositions pour l'exercice budgétaire 2000

Par lettre du 6 octobre 1999, le président du Comité permanent de contrôle des services de renseignements transmet les propositions pour l'exercice budgétaire 2000 du Comité R.

Dépôt au greffe et renvoi à la commission de la Comptabilité